

לחיפוש נצחות רוח קדשו של א/or האורות הנחל נובע מקור חכמה

אלקניזט

בס"ד | גלון 48 | אייר תשפ"א

ירחון חסידי ברסלב

רטבי חולת אלטברט

ל"ג בעומר אשתקד רבעות יהודים
משתוקקים להשתחף בהילולא הנדולה
למרות המניעות והסיגרים על ההרים
עמדו אלפיים והבטו ממרחיק על ציינו
הקדוש כספים להיכל בקדשותו
הנוראה | מסע הגעוגעים של שלושה
אברהים מתוכם שייצאו לדרך הארוכה,
חדריהם באש שלא כבתה גם לנוכח
החששות וההסתבכות בעירות | ומן
מרתק מתר מסעם של עשרות מאן"ש
שלא התייאשו גם בטור רפש וטיט
בגרים זנגזרים בדרכם להר מירון

לחיות
את האור
של רבי שמעון

60 שנה להסתלקותו של
החסיד רבי יונה לבב
שהיה מקשר בעבותות
אהבה כלימיו לאורו של
רשבי" וצינו הקדוש

**רפואה
שלמה
תרפאנו**

לאחר שהיטלטל בין
חירות למוות, מגולל
הר"ר הערשל כהן את
נס החלמתו המופלאה
בחסדי הבורא יתברך

**ניצוץ
של אור**

- מעין עולם הבא -
ניגוני המופלאים של
החסיד רבי שמעון
מairy אנשי היוצאים
לריאונה לאור עולם

מדור
אידיש
מיוחד לדוברי
שפת האידיש

בגליון:

לא מותרים על ההילולא

12

שלושה מתוך רבעות יהודים שייצאו בדרכם להילולא הגודלה במירון בשנה שעברה מרבות הקשיים והמניעות מספירים על הסתמכותם ביער והנס המופלא שלבלסוף צבו והגיעו לרשב"י עם לב בווער באהבה עצומה

מיוחד: יומן מסע ביערות ובगאות תונן מנוסה ופחד שעוררו את היכיסופים והגיגועים

לעולם אודן

22

ניגנון של הדריה והתהומות עם הרץ הערשל כהן שנדרבק בנגין והורדם בין חיים למות וללבסוף התעוור וככה לרקוד בחתונות ביתו לאחר שבובות ספריים בלבד ללא כל פגע

לב שבער לרבי שמעון

28

שביב או רוחם המאירים והנלבבים של ר' יונה לב אליש מירון שהAIR סביבו את אורו של רבינו הקדוש | לרגל מלאות 60 שנה להסתלקותו

ואשרי העומדים על סודך ...

מערכת אבקישה

טל: 02-539-63-63
פקס: 077-318-0237

כל האיכות שמעוררת,
העתיקת קטעי נאמורים,
או חמונות, אך ורק
באישור בכתב מהמערכת

עיצוב גורפי א טפידא

החלין מודפס ע"י
נما הפקות דפס -
כל סוג החרבפות
במחודדים זלים
קלבלת הצעת מחד
מתפללות במשוד
פט לטלפון
052-7631367

לשעות בבית אבקישה
בארץ ישראל
0534-112-148 (לתרומות בלבד)

לכל ענייני אבקישה באחדות וען:
א שוקף, טוישן אודרעס וכדי רופטן:
845-288-0574

הליך מההמשות בלין והמלינות
קוותים הם באודיטום רודה של
לי אחרן בריך מאורכיז של חמוץ
זהחיז ליבל בריך ומואר טמיאול
זחק רוחבלדי היי

2 אבקישה, אייר תשפ"א

יבָּד שְׁעַשְׂעִים

אור צדיקים ישבחו
מאמר
לא מותרים על רבי
שמעון
ספר
מי לך פה זמה לכם
פה?
שעשות
עמוד 52

לקראאת המכדיין

מדור בעקבות הזרעה לא
סופע בגליון זה עקב תקללה
טכנית
עמכם הטליה

בשער הגלון

...ואשרי העומדים על סודך!

היבול והקדוש והמכובד והרב והעצום הן בכלל זה בפרט, כולל פיתוח קלילஆ ששלשות והבל להדר מפוזל עד קטע לעממי עטמי שאלו תחתייה, כשהקודה השה, זו שהויה אמורה להסביר דברים נכהחים ממה אחת אףים ולהבריח בהבקק כן או ראות בן ובאוור שבה את כל הרוי החושך והaphael של טופי וודשי בינה, מותרת לביסל אלימות בין בפיה מעמה וולם, צאייש נדמה כיבור לא יכול להושען.

...

ולכן מופיע ים ל"ג בעומרו!

היום המבשר ואומר כי זה משה והאיש לא נם ולא שקט לרגע, כי הוא עצם מועלם לא ידע שובעה במלטי שעורי. שבנה כפול שבתאי, אלא עלה ומונעלה לעלא לעילא אל הר טן בו עד שב הופיע בדמותו ובפניו של רשב"י למלות עם סgalha כתמי נסתרות שאין להם קץ ותכל, להודיע את רדי והלמעלה מכל גבל וחובי ומעלם ומתיצן מבعد לכל גבל, מבעד לכל אותן ומילה בתורה וכל דבריו ומשעה שביקום כל מצואה ומוצואה. משה לא מטה משה לא נס ולא מעזר בשום גבל ומידה, ולראשונה על פפי המלחמה הנטושה - ההם גם לנו כה וגבורה למעלה מלמעלה מכל גבל ומכל מידתו.

"כ"י משה ורבי ע"ה נתגלה ברשב"י ע"ה, והוא וזה רשב"י נשכח עגנו באידרא ואמר: 'יאנא דענא דאנפאי נהיין ומשה לא דע'... פירוט: שעיטה בגמלול וה שטגמללו - השוגти וכור מה שלא השתי בימים הראשיים וכו'... וזה שכתב: 'יאנא חמי השטא', בואן שהואה - הואה" (שהתקבלו לולק בעל אוד והאה, סדר ב' קידרא).

רשב"י הוא המبشر הראשון לך שמשמו של משה עולה בכל עת ובכל רגע גבה מעלה ובגה ושמאותם בגדי מדורמים מזרת ואה מנשמייה ושבה ופקודת הארץ כשויא מפיצה לכל עבר את שפע מעיניותה, ומזה הלאה, מדור לדוד ומרגע לעג, כל שהנלחמים בקדושה טוברים ומונצחים בפייטים לאין מספר שמתחרפים ודיםמים חדשניים לבקרים לפזרץ כל גבל וגדר החומה, הרי שלעומם - "יעכשו יש נחל נבע מקור חכמה וכיר" ... (שם התגלה פלא מסוד חזון).

"...בן רשב"י היה העלם שקט... עד הארי"... עד הביעיט... עד שבאותו אני, ושתה אני מתחילה לגלאות חדשנות נפלאות למוריה" (ואה סדרה רישיש).

...

ואכן, ככל שניבור יותר וויתר חילים למדוד וללמד, לדלות ולחשוקת כל בא שלם והקרובים והחווקים באומות מקורות חיים ומודים הנבעים משיא שיאם של כל וההונאות מזא ומקדם זירות עלמים, כן מכיה לחו ולהזחש את קן הפלאות, שאוי איז, כאשר נ cedar משרשוי יפה, "ן יחש בגדני אבוי, נור עטרות מעור בון חביב" (שיר גנים בתחולת ספר ליקוטי מדורה), "שא יתגלה גם ספרו הגנו וספרו המשרו, וגם עתם הנוראות שבספרים תורחות ומעשיותו של עכשי" (הקדמות תוכבי איז) -

"יתגלו עתמת עמווקות ונפלאות כאליה עד אין סוף, שיזיה בלתי אפשר לחסטרא-அתורה לסתורנן בשום אונן בעולם, כי העצות שמשיך מישיה במחיה בימינו, יהו עד אין סוף ואין תכלית... פלא על פלא כל גבל..." שלען יהי זה מכיה לקים את התורה בשלמותו שלם ועד, געלן תניה גאולה והאתה מהנה גאולה שלמה לעולם" (לקוטי הלכת עירובין וחזקון, רב מלה).

השמונה הגדלת, העצמה והפליאות, שמקיפה וחוזרת את כל שכבות עם ישראל מקופה העלם ועד קעה, השמונה שמשפתה ומאותה זור אחר זור במנוח שאנק בו תחילת וסוף את העקבים שבעקבים עם ראי אלפי ישראל ווומים ווישאים, והשמונה שאין עבורה שום הסבר שום זונגה הפורצת במת אחות עם דמויומי החופה של ערבスピות שלשה ושלשים יום לעומר כשהיא מלאה את אוזר העלים כלו בקרמי וזה שבדוד לווך יממה שלמה, סאלן נקערו לרען פטאים ארונות בשמיים ופושטים ימה וקדמה צפונה ונגה מאין הפנות, שמנה זה אומנות ודשני!

בבחינה מסוימת ובכפמיותו ועומקו של דבר, גוזלה שמנה זו מכל שמנה אחרות הפטיגלית בכל דין ומעוד אחר במגעל השנה, אף מי שלקאות כל שבת החדש וגו מתר מוחן לטרולין - הרי שביהם גדול וחזק זה הכל נשבים גם כל הנגידים והאבירים לפוי ולפם, כשהם והופים, ولو ליט אחד, לבני היכלא ומילא מקודשים ומוקאים ובראשם עדי נגידים.

מהו סוד של ים זה? מה שאין לש חסר מפרש ונгла לא במקרא, אף לא במשנה ולא בגמרא, מה שכל מקורו וכל מהוועו תענית איטי אל סוד?

...

אך, זה הסוד הזה והפשר. כל שמנה קודהה אחר, גוזלה כל שטורא, סוף סוף מתונה ואה בסד גבל ומידה מסומות העלם והנביא הוא בעל גבל, התורה והפטיגות, למורה וקווין - טעם בתוככי מציאות מוגבלת: עד סאן תחום שבת, כוה ראה וקידש, והכל בגדי מקום, וכן תיזה.

ואמנם כן, בדורות הראשתיים, בטום ירצה נסת ישראלי פלאים להזרת השם והסתור הפטים ומהולט הסתרה שבתן הסתרה, תאשו המשק ומקודש התנסס לתפאה על מסט וטל תלם בשלו ויעיניתם אדיניות ועמדוותם, בגבה אורך ורחוב טפיחים ואמנותיהם האל בטוב מיד השם לכל פרטיהם ודקוקיהם - התגבו גם כחות ותוע שלעומתם באופן מודד ומוגבל, אך מזא נפרץ ומרב בית והמידות עד הסוד ואין הקודש והקאה מארבע גובלתיה את בניה שהוא מפורת חורה אוטם לכל רוח ותחמיות ותחותם שאין לו וקר והחיב נפשם ופועו פהם לבלי חוק, ומזא עד הפה אין לך ים שאין קללות מורה משל חביבו - הרי שנוצר מנב-ביש בו והפר בביבול השינויו שבין כחות הלוחמים וה-עלומות-זה וכיאלנו מינן יתרון לצד שמנן.

הקדשה מונחתת בגבולותיה, ארבעים ותשעה שעירים נכל למשה ותחסדו מעט, ואילו הפטירא-அתורה גבורה ועוד מזא על הארץ ביט שעירה לאין גבלו! אכן נכן והדבר כי הקדשה העיירה ביפור של אמרת וטוב בבראה דבכואה של שער אחדDKדושה, מונוסת ומכטלת ברגע קען זיבואי ורבאות של שער תווות ותעתיגים, אך עם כל זאת: בעלום הנסיון, התמוהה והבחיתה, סאדר מתחוללת וטערעה בין חוט-שערה דקהמן הדקה להר-סעה מפרקת הרים ומשברת סלעים - הרי קפה גומן ומצבת המסקנה האומללה כי נפללה ואה תטסף קום בתולת ישראלי ועתידה תורה שתשתכח תוללה משוראל כי לambil השוטר של האפיקורוסות, הכהירה והקריות - אין תשובה כי

ליל וnochshil והופקחות ופיריקת העסל - אין תזרפה! ומסאן העקב הקדר שנערם בדור עפר ואפר עד דזכואה של נפש כל מי שוראל אבוי עמדו על הר סיין, מי לא יזען ומי לא מבין ס蒿ם זהה כי אחות כל התגעצות כוחה ואורה של הקדשה מן המסדר ונעד הטפות, אחות כל עלייה וצמיחה ושגשוג מדורגה לדרגת, אחות כל

רשב"י הוא
הմبشر
הראשון לכְּךָ
שנשנתו של
משה עולה
בכל עת ובכל
רגע גביה
מעל גביה
ושמאוותם
גביה מרים
נוחת היא
מן שמייא
ושבנה
ופוקדת
את הארץ
כשהיא
מיפוי
לכל עבר
את שפּע
מעיינותיה,

מה מסתתר מאחורי ההילולא במירון?

שמחה ושותן, ריקודים ושירים, בהילולת הרשב"י במירון | מה המכוון של כל מה שקרה שם? ומה זה קשור אליו? האם מותר גם לבכות שם כשרוצים? גילויים מאירים על אהבתו הגדיל שמתגלית אצל התלמידים | סודותיה של חתונה מופלאה

וחיל לר' שמעון להטיק דין [זהו שרביט הדגיש לענן הקיבוץ שלו את החשיבות הקריטית שיש גם להגעתו של האיש הפוטט ביותר בויתר אליו]. ומה גם שהרי כל אחד מתנו צרייך וזוקק מאי לכהו של רשב"י, ולשפיע השפעות והמתיקות הנפלאות הנשענים שם ביום זה לכל אחד ואחד, וכדרך 'בעל שמוחה שמרוב שמחות' – לבו וכיסו פתוחים ומוחלך מתגנות וברכות לכל הפוטט יד – כך נוגג גם ר' שמעון בהילולא דיליה –ומי פטי יפסיד הזדמנות זו שכאו?!

(4) ואכן כן שמדובר בהזדמנות כואת של עת וצין גם השמחה הגדולה טבעה לפתח את הלב ולשבור ולהשיח על ידי זה את אשר עם לבבו (שיחות הר"ן¹) את עוד שכשאדים שמה ומרקם בשמחה של מצחה זה גורם לו להרגיש את כאב חטא זו עד שמתחיל להתוודות (טורקה ע"ח), ועל ידי זה מגעים הוויזו, הרהוריו התשובה, פתיחת הלב, ובקשת הצלכים הגשמיים והרוחניים גם יחד, שוראים שם במירון שהם דבר טבעי ומונמאלי, ובוחאי שאפשר גם רצוי לנצל את הזדמנות הזאת לבכות על צורת הכלל והפרט, אלא שאין זו העבוזה העיקרית ואין לקבל חילישות הדעת אם לא הספקת להתפלל די הצורך, או אם לא הצלחת לפרש את לך היטוב, כי העיר הוא המשמה עם ר' שמעון ואין ספק כי אדם שמרוב שמחה וריקודים לא הספיק להתפלל על עניינו לא יפסיד כלום ובוחאי רשב"י לא ישאר לו חיבב...

■ שאלה: מה שיר אל הקשר שבין הרשב"י ורבינו? מה שיר בכל אחד שייש את רבינו להיות כל כך קשור לרשב"י כמו שראינו אצל אנ"ש וכור?

תשובה: עניין זה הוא עניין דק וудין שלא ניתן כי' להסבירו בפה ובוחאי שלא בכתב, אבל מזאת אני את דעתך כי ככל שתתבגר וככל שתתמודד בספר רביינו לך תוקל מעילך קושיא זו.

אבל נקודה אחת כן תוכל להבין. נשמה, כמו כל דבר רוחני אין כמוה גוף וכל חפץ גשמי אחר שותפס זמן ומקום, ומתמיד חפי אחד יהיה על חשבון השני. כאן זהו עניין רוחני ונשומותיהם של רשב"י ורבינו משמשות עבורנו אחד – להצלחה ותיכון לנפשותינו זהה ובסבא ואין האחד דוחק את השני. והבן [אך גם אם לא הבנת לא קרה כלום – תזרעיק את החקירה זאת מלך ותעשה את המוטל عليك בתוצאות כל דבר בעיתו ובזמןו עם הזמן תבין יותר וככל].

■ שאלה: הנה מוגעיםימי הילולת הרשב"י ואני משתווק מאר להבין מהו הסוד של ההילולא של הקדושה בל"ג בעומר, מה עושים שם, למה צרייך אותו גם כאן במקום, והאם אפשר ורצוי גם לבכות שם על הצעות של למותה שזה יומן כל כך שמא?

תשובה: 1) אכן כמו וכמה עניינים נשגבים מתחברים במרחבי הילוקטי הלטמי בסוד עזם שבגדות ים ההילולא דרשב"י [זאת תרצה להורות נפשך עין באוצר היראה ערך פסח ספריה שבועות חפש שם ובל פעם שתורהא טעריך המדבר על ל"ג בעומר תלמד אותו ותעשה ממנו תפילה, ועל זה הדורך תמשיך לעליל עד סוף ערך הניל' ותמצא נחון].

אך אם נרצה לאחוח ב"ידי" של נשמת ים גדול זה ולתרגם ולהמצטץ את עניינו לעובדא ולמעשה לאנשים כעריכתו – דומה כי דבריו והקצרים והקובלים של רaber² [שיחות וסיפורים אות י"ז] עומדים ומהירות נגדר עניינו בכל תקופה קדושה זו, גם בכל מהלך הנסעה לרשב"י, ובפרט בעבודת השמחה ביום זה.

ובימים אחרים: בacr' שאנו משתמשים לשם בשמחתו של רשב"י, ובשחחותנו אנו שיש לנו כזה צדיק אמת, אשר על ידי תקווה כל ישראל לנצח מגלהנו – גלות הכללי והפרט – מתעוררת בלבינו האבה עצמה וקדושה אליו שעל יהה נשאים אנו על כנפיו וזרעו של הצדיק ומתרוממים ייחד עמו לעוצם גדולתו וקדושתו כמו טהרה מכל טומאה וזה מביא על האדם! כמו דין בנסיבות וחוויות זה מפתיע, וכמה רוממות והגשש מקרבת אלוקים זוכה כל המקיימים ברשב"י י"ז תודבק – להידבק בצדיקים האמיתיים!

2) ואכן זה בעיקר מה שעשווים שם [בעצם בכל מקום בעולם אפשר וצרייך לשמו ברשב"י וגם בלי עולם]. הין יכול לשבת או לרקוד בחזרך לך ולשיר 'בר יוחאי' וכו' שמחות ורוקדים עולדים בשוחתו, ששים בדיצה עלך שיש לנו כזה צדיק יטוד עולם, משבחים ומפארים אותו מטה רוח אהבה יקوت ורשף של habitats אליו!

3) זאת ועוד ש' שמעון צרייך שם כל אחד ואחד, גם את האנשים הפשוטים ביותר (ישנים עלacr' כמו וכמה מעשיות כמה ר' שמעון מכאן את קנאותו כשרצוי להמעיט ולמשוח מהשמחה הגדולה שלו) כי כל אחד מושך על השמחה והhilola ומן הסתם כל אחד מוסיף גם מה

בחור יקר! ניתן לשלוח שאלות, התלבטויות, בענייני עבודה ה', בדרך רביינו ה', וכיוצא ב', באמצעות הקלחת השאלה בטל המuracyת: 02-539-63-63 או בשילוח לפקס: 0237-318-077.

זה בחינת הלולא רבי שמעון בר יוחאי בלאג בעמר, כי תלמידי רבי עקיבא נסתלקו עד לאג בעמר מלחמת מתקפת, שלא היה ביניהם שלום, שעיל ידי זה אין הדבר נשמע למרחוק... ורבי שמעון בר יוחאי וחבריו שהיו מתכוון שלהם, על פה אמר רבי שמעון בר יוחאי, אנו בחביבותא פלייא. 'בחביבותא' דיקא בחינת אהבה ושלום, שארכיכין תחברים זהר מאד מאד שיש היה ביןיהם אהבה ושלום גדול כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדברים קדושים שמקבלין מרנן בכל פעם שהם דברי אמונה. ועל פה נסתלק רבי שמעון בר יוחאי בלאג בעמר, שאז כבר נזדקך האoir הרבה על ידי קדשת המזוה של ספירת העמר כפ"ל, עד שעולה הטוב מהרגליים.

ועל פה אז מאיר קדשת רבי שמעון בר יוחאי שהוא בחינת אהבה ושלום, שאה עקר מתכוון של הספירה שמתגלה ביוטר בלאג בעמר כפ"ל. ועל פה נסתלק אז רבי שמעון בר יוחאי וזה הוא יום הלולא רבא דיליה, כי גדולים צדיקים בmittano יותר מבתיהם, כי ימי חייהם של הצדיקים כל יגיעתם וטרחתם לגלות האמונה הקדושה בעולם, להודיע לבני האדם גבורתו וכבוד הדר מלכותו... וגם עתה נמצאים בכל עת אנשים�能ים כשרים המבקרים האמת וקונים ספריו ומחפשים אחריהם כפטמוניים ושםעים דבריו דברי אלקים חיים. ורואים ומビינים מעט עצם נפלאות קדשת תורה הקדשה וכו' וכו'. כי גדולים צדיקים בmittathם יותר מבתיהם.

(ליקויו בכור בהמה תורה ד')

דעת זכנים

לקט אמרים ומעשיות נפלאים
מאוצר שיחותיו וסיפוריו של החסיד
הישיש ר' לוי יצחק בנדר צצ"ל
(בתרגום משפט האידיש)

גדות רשב"י וועלתו של ספר 'הזהר'

מודחים לлечת משם, כי לא קיבלו אותו!
ומובא שר' שמעון הקפיד על כך, וזה היה לאחר הטתקחוונו,
והקפיד על קרן ר' שמעון שר' אלעזר מרחיק אנשים!
דבר זה לא מובא בזוהר, אך מובא שר' שמעון הקפיד על כך.
ר' חנאי היה תנא בזמן הגמרא, ומובא "שרבי חנאי לעולם
לא נהנה מדברי תורה!"
 מדוע אתה מורתך אנשים?! כי רבי שמעון היה כהו 'טוב
לב', ורחמן, ומادر הקפיד על כך, שאפלו אם הוא לא היה
ראיין, אבל האם יוצאים ומביערים אש בינהם כדי שילט?!

למודים אנו מכר מהו רצון הצדיקים האמתיים, שהטוראה
הקדושה טהר את כל אחד ואחד, ללא שום הבדל, בין אחד
לרעיה!
אלא מה? מי שיש לו טינה בלבו ואין לו בכלל שם רצון...
(או הצדיק לא יכול לקבלו).
על כך אמר רבינו ז"ל בליקוטי מוהר"ג: שכש שכך
אוכל איזה מאכל, אם איינו יכול לטבול אותו מאכל, הרי
הוא מקיאו, כן הוא במה שנאמר על ארץ ישראל, שלא תקיא
הארץ אתכם, שמחמת החטאיהם הארץ מקיאה את ישוביה,
והרבינו אמר בתורה זו שציריך מادر לזרה, שחלילה ארץ
ישראל לא תקיא אותנו ה' צילנו!

ומוסיף על כך הרב, שכז זה מדובר אם אין לו שם רצון
להשיית איינו רוצה כלל כי יש לו איזה טינה בלב, אז מקיאים
אותו למזרי, כמו מאכל שהוא יכול לטבול אותו, בהז
הוא מקיא לגבורי.

אבל אם יש לו כן איזה רצון, אלא מה? הוא איינו יכול עדיין
להכנס בזיה ולקימתי, אדרבה - רבינו מנינט אותו אילו, ומרקם
אותו, וגם מורי את עצמו אליו!

בهائي חיבורא יפקון ביה מן גלותא'

הקשו, על מה שכותב בזוהר הקوش, 'بهאי חיבורא דאייהו
ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא', וכי מי יוכלו למדוד זהה?
וכי מי יידע וمبין בכל מה שנידון שם? האם אנשים הנמצאים
במדורגנו נמנוחה יכולים גם הם ללמד זהה? ולפי מה שנראה
לימוד הזהר הקדוש שיר רק לאנשים גוזלים?!

אלא מי, הזהר מוציא ומגלה כזו הארה, כזו או גודל,
שהאור הזה משפיע לכל אחד ואחד! ולא רק למי שלמדו בו,
אלא אפילו מי שאינו למד את הזהר הקדוש, 'بهאי חיבורא
דאייהו ספר הזהר', הוא מגלה ומשפיע בעולם כזו הארה, כזו
רווח טהרה' שננכנת ומשפיעה לכל אדם ואדם, ומתפשטת
רוח הטהרה הזה בכל העולם.

יצא מכך שרבי שמעון - היום הוא hariym ל"ג בעומר, והיום
מדברים מרבי שמעון - וכן הוא אצל כל הצדיקים האמתיים,
שהם מגלים ומשפיעים כזו רוח טהרה, עד כדי כך שאפילו מי
שאינו למד את דבריהם, וגם איינו יכול בכלל להבini אותם, או
שकשה לו להבין אותם, מכל מקום 'רווח הטהרה' שיצאת ממנה
- משפיעה לכל אחד ואחד!

מוסופר בזוהר, שלאחר הטתקחוונו של ר' שמעון היל ר' חנאי אל' אלעזר, וכאשר היה בדור פרש את ר' ב' חנאי' שבא
לקראתו, - ר' חנאי היה אז גם מענק הדור, ר' חנאי, היה מהדור
של התנאים! - וכאשר פנה את ר' חייא, שאל אותו "לאן אתה
הולך?" וביקש ממנו - "ברצוני גם לлечת אל' אלעזר!" השיב
לו ר' חייא, "אני יודע, אם הנך יכול לлечת אל' אלעזר? וכי
הנך ראוי לлечת אל' אלעזר?" השיב לו ר' חנאי, "כן!"

ומובא שם בזוהר ה'ק, שכאשר ר' אלעזר ראה את ר' חייא יחד
עם עוד אדם, לארצעה לצתת אליהם, ולא חף לנשת אליהם, וזה

לאחר שראה עוד אחד עמו כבר לא רצה להפשע עומתו!
בקיצור, אה"כ שלח לשאול אותם קושיה בעניין מסוים,
ששניהם ישבו לו, לרי חייא לא היהת תשובה, אבל ר' חנאי בן
הшиб, לא לפניו ר' אלעזר (risk לפני משמו). וכשיצא אליהם
לי אלעזר והתחילה לדבר, והתחילה לבוער אש בין שנייהם, והיו

כתב בזוהר כמה פעמים כאלו לשונות של התחזקות, אשריהם, אשריו, בריבוי שבח ולשון של חיבה עצומה, ובכל פעם הוא חזור על הלשון זכהה' זכאה אה, כמה אהבה וחיבת לשיות אלינו ובכדו התקרובות נוראה עצומה מחזק הזוהר את כל אחד ואחד!

בנו 'העובד' אותו

ומונע של משה רבינו עד זמן של רבי שמעון התקיים
העולם רק על ידי 'תורה שבנגלה', ומהם נמשך חיים לעולם,
ואח"כ והגע זמן שנעשה כזו 'סתורה', שכל התנאים שהוו
בכרם ביבנה אמרו "עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר
רבי שמעון חס ושלום", ויש כאן להקשנות, והרי הוא הביא עמו

"מדוע
אתה מרחקן
אנשימים"?!
כי רבי שמעון
היה כזה 'טוב
לב', ו'רחמן',
ומאך הקפיד
עליך,
שאיפלו אם
הוא לא היה
ראוי, אבל
האם יוצאים
ומבערום אש
ביניהם כדי
שילכו?!"

תשlich מפי זרעך" ור' שמעון בעצמו הוא עניין אחר לגמורי) בשעה שהרבינו אמר תורה זו, סוד והגמלות של ר' שמעון, שהפסוק כי ליא תשlich מרום בוטפי תיבות יהואי, וענין זה 'מי זרעך ודייא, היהת 'מי זרעך יהואי, אמר רבי נתן לרביבנו זיל: "ר' שמעון נבראה מאך נהגה מחיזוך זו, שורי מצאחים עליו כה רמז יפה! וחותך לו הרב", כי שמעון בעצמו מרום בפסוק - עיר וקדיש מין שמי נחיתן שמי נחיתן! והוא פסוק בספר דניאל, עיר' הינו מלאך, וקדיש מין שמי נחיתן ראשית תיבות 'שמעון', עיר' פירושו שהוא שער, וקדיש, אומר על רך לרביבנו, כי אדם כל שהוא יותר קדוש הרי והוא יותר וחוק מהשינה, עיר' וקדיש, עיר' פירושו מלא בתהעוזות, וקדיש שהוא קדוש. וכן אמר רביבנו זיל בספר המדות - שארם שהוא יותר קדוש הוא יותר רחוק משינה! ומציין שם הרוב מטשען עיר' וקדיש! שער וקדוש! רבי שמעון עצמו הוא, עיר' וקדיש מין שמי נחיתן! כתוב בזוהר כמה פעמים כאלו לשונות של התחזקות, 'אשריהם', אשריל, בריבוי שבוח ולשון של חיבת עצמה, ובכל פעם הוא חזר על הלשון 'זאה' זיכאה אה, כמו אהבה וחיבבה יש להשיות אלינו ובcco התקרבות נוראה ועצומה מחזק הזוהר את כל אחד ואחד!

וזאת למרות שהוא עוסק בעניינים בגבורות מאך, והענינים הללו הם עסוק מיוחד לעצםם, אבל בינו לבין הוא אומר אכן דברים שאת כל אחד זה מהיה ומוחזק!

וידיבנו על כך שהזוהר כל כך מחייב את העולם, ולא רק את מי שלומד זהה, כי אם כל העולם שואב חייו מהזוהר הקדוש! ומהו הטהרה הייצאת מהזוהר הקדוש, וכן מהסיפורים הקדושים, כל העולם שואב מכך חייו!

רביבנו זיל אמר פעם, שרצה לעשות פירוש על הספר "עץ חיים", ופירוש פשוט אי אפשר לעשות, על כן מוכרים לנו תורה, והרי אני אומר תורה!

וזה ממש פלא: כי דברי רביבנו זיל - הם הפירוש על אלו הדיבורים שביעץ חיים! שהרי כך אמר רביבנו "רצוני לעשות פירוש על עץ חיים - ולומר תורה יהיה הפירוש על זה".

כי גם אם אין ייחוץ כל מה שנעשה בתוך העץ חיים, אבל עם דברי רביבנו זיל תירצתי וביארתי את דברי העץ חיים! וזה נפלא, אני אומר תורה, וזה פירוש על העץ חיים!

פסוק "כִּי לَا תשכח מפי זרעך", ובלשון הזה אמר: 'ח'ט ושלום כי לא תשכח מפי זרעך, וכי הם לא רוא פסוק זה? והרי היו שם כלם תנאים, בעל רוח הקושש, ובוזאי שהם גם לא פסוק זה בתורה? כי לא תשכח מפי זרעך ובאמת רבינו זיל מבאר איך מרום שם שמו של רבי שמעון.

אלא המכונה בהה כך היא, כל אלה התנאים, כל אחד דבר לפי המשותף שהיה לו, הם רואו כי בtorah שבנגל' שמשמה מזמן משה רבינו עד עתה תהיה 'שכחיה', וצריכים כתעת איזה סה יותר גביה, ועם המכ הזה לא תהיה שכחה בתורה שבנגל'!

ועל כן יצא לאור עולם ה'זוהר הקושש', ומיטטר ה'זוהר הזה צא אח גדול שכבר לא תהיה 'שכחיה'! ועל כן ר' ב' שמעון עצמו אמר (כי לא תשכח ונ'), והיינו על ידו:

כי עד אז היה אסור, כי לא התירו לדבר כלל בתורה שבנטול, תורה הדעתika טמיר וסתים' בשום אופן לא התירו לדבר מכך, כי כאשר היה להם קיום ללא תורה זו (שבנטול) היו צריכים באמת רך להשתמש בתורה שבנגל'.

ולכאורה הררי רבי שמעון עצמו חיזק הרבה בתורה שבנגל' וכל התורה מלאה עם דברי ר' שמעון? אלא מה - כאשר ר' שמעון ראה שתבאו 'שכחיה', צריך להמשיך כזה 'כתי' שלא תהיה שכחה, וזה היה באמת בכחו!

וכן אמר הרבי, שהפסוק כי ליא תשליך מפי זרעך יהואי תיבות יהואי, ר' מפי זרעך' דיקא, מפי זרעך של מי שמורמו כאן (רבי שמעון בר יהואי בעצמו).

לומדים אנו מכל זה, שככל צדיק רואה מה שצורך לתקן, כאשר הוא רואה שתהיה שכחה נוראה, ותהייה העלמה נוראה - והסתירה נוראה, הרוי מוסר את עצמו להוריד את עצמו והרי הוא מבטל למחר את כל ההשנות של הוא מתבTEL למחר.

וכן מבאר הרבי זהה, "כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו", עיר' הרי הוא שפל, אבל 'בנוי הוא בדורות בנו, אומר הרבי, כי מדבר מבן' - שהוא גם 'עובד', כמו עבד שפל ופשוט, זה עוד יתר גביה מדרגת 'בן' בין המחפש בגונזיא דמלכא' - הוא אמרם 'בן', ומכל מקום הוא בן גם עבד, שניים יחד מתקומים בו הוא באמת 'בן' ומכל מקום הוא 'עובד אותרי' בכל זאת הוא עבר פר פשוט!

וזה גזלה הצדיקים, הם עצם' בחינתן בלבד, אבל הוא רואה שם הוא יהיה בבחינת 'בן', ורק יהיה בדורות' מהחפש בגונזיא דמלכא', מה ירוויח הדור שלוי? הרוי הדור יכול יטל ליטול? ומה נאמר לנו? איך יכולם אנו להחזיק מעמד עד שיבא משיח, כאשר הצדיק כל כך 'עלם מעין כל חי'?

והתירוץ זה, הוא אמרם 'בן', אבל הוא 'עבד' הוא רואה ומבחן היטב שאם ישאר במדורות' 'בן' בלבד, לא יצא כלום מזה, על כן הוא נשאר אמרם 'בן', אבל הוא גם 'עבד' (וכך הצדיק משפייע לכל הדור)

'עיר וקדיש'

(השואל: מה המכונה בינה שאומר הרבי "רבי שמעון בעצמו מרום בפסוק אחר"! הינו שבר יהואי מרום ב"כ" ליא

תודה הودאה

המכשיר פלט מזומנים זהה אחר זה, עשרים אלף במספר. יעקב עמד נרגש, לא בכל יום מקבלים סכום זהה במתנה...
בעודו פועל נגש צפּ בו דחף בלתי מוסבר לחלק את כספו לניצבים, למוסדות שונים, השמועות נחלקו בהשבר הדבר, האם זה בכדי שהוא יפורסם כגבוי, או שהוא אולי תחביב הנוגע מלבד טוב. מי יודע...
בסופו של יומם, כאשר חזר אל ביתו מסופק, רצה ל凱נות לחם לביתו. אך כאשר הכנסים ידו לכיסו, אוייה... הוא היה ריק מכל וכל.
ובני ביתו בתימהן עצום: כל היום גלגלת כל-כך הרבה כסף, ולביתך-שלך לא יכולת להשאי, ולא מעשי!

לעתים ונגילים אם לעשות העברות בנקאות לכל החוף. ביל נשבח נמען אחד: את נשמתנה שמתניתה בכליין עיניים. הייתך שאותם, הקוראים לנו, ודוקא הם יישארו בסופו של יומם עם צביטת רעבי?...
הוא מוכן, היציר, שתעסוק בגוזלות וגצורות, שתדבר עמו חברך על דרכי חישול וניהולו. לא יוכל לו כל עוד הוא ידוע שלא תאניס ליליך מפני את הדברים.
מרוב הריגולות לדבר על התבוזות, מרוב עצמת האמונה, עלולים לשוכוח את עצם המשפטות - עליינו לדואג לך שלא ניזהר אנו עצמן בכך. שלא יארע שמעור למתנגן - עמו ניסנו להתווכח - נדגל על המעשה הפשט של הזתבוזות: שלא נגע למצב שילדינו ירעם לחם בעוד כל השכונה כבר שכנע.
רביה"ק התבטא: "נכسطי מאד להמשיך את העולם אל עשייה... ולהרבות בתפלה וחחננים תמיד והכל בפשיותם בלי שם חכומות". (שיחות הר"ן אות יט)
דיבורים, הרגשים, הרהורם - טובים כלם. אבל אם בסופו של דבר לא יקח האוור את שני ונגלי ויקח אל מקום של יישוב הדעת, יושיבם ויפתח פז ולב, מה תועלת יש בכל השאר.

ולהתהנני לילך בדרכך זו.
כל אחד יודע בנפשו, שהרחבת שיחת העם הקב"ה
נדמית פעמים ממשינה בלאי אפשרית. אולם ייש
עצה טובה: פותחו את דבריו עם הודאה לקב"ה.
במילים פשוטות. הרוי לכל אדם יש על מה להודות:
על החיים, המשפחה, הבראות. על עצם ההודאה
שהזכים אליה - כמו שאומרים בתפילת מודים: "על
שאנחנו מודים לך".
זה, מלך ישראל, עבר תלאות מרובות במלה
חיין. עם זאת לא פסקו שפטותיו מלמלל שירה
והודאה לקב"ה. מומורי התהילים, אף במצבים
הקשימים, נאמרו בדרך השבח והודאה.
כאשר נאלץ לבורח מבנו-שלו פתח את פיו
במנזרו והודה לקב"ה: "זוממור לדוד בברחו מפני
אבלות בנו... ואתה ה' מגן עלי, כבוד ומרום
ראשי" - - -

ההרחבה הנצחית

עוד נקודה בעניין ההודאה: 'בצער הרחבה ליל...'
רביה"ק מאירן שלל האדם לראות את הרחבה
שהשלית הרחיב, אף בתרוך הצרה עצמה.
היציר נלחם בדרך ההודאה. טוען שאם יש צרה,
היא נמצאת במלואה. אך עם ישראל יודע שבכל
מקום ומוקם ה' יתברך נמצאו בטובו, ולעולם לא
יעזוב את בנו. כי לא יטוש ה' את עמו ונחלתו לא
יעזוב". וכן בSEGNET איכה: "כי לא יזנוח עלעלם ה' כי
אם גונה (לשון תונה ונגן) - וריחם כורוב חסידיה".
עלינו, כי יהודים, להילחם עם קליפה טמאה זו
שנמצאת בתוכנו ואומרת: 'אין טעם להודאות', אין

הנה, בודאי שלא ניתן להעלות על דעת שפתים
מתוכן והדרוכה כיצד מתבוזדים, כיון שהיא סותר
את המטרת עצמה.

כל שבידינו, לחפש רעיונות וכיווני מחשבה
העלים מספרי רביה"ק וליחסם אותם מתחוך רוגע
וישוב הדעת. להבין שהם באים לסייע למטרה
הנכسطת: "לאחוב את עצמוני עם השם יתברך פואקה
תירזה... שְׁהַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אֶת עַצְמוֹ עִם
ישראל" (ליקות קמא לא).

כאשר אנו יושבים עם הש"ת, ומתבוזדים -
הדבר החשוב ביותר, אליו מושנו מכוונים, והוא
להרגיש את היונטו בינו. לדבר ולהזכיר אהבה
הגדולה השוררת בינו. כי ה' יתברך משעתשע
עמנון, גם לא נראה לנו גם אם אין דיבורים כלל.
מטרת התבוזוזות היא ליצור شيء וקשר פורה
למן התבוזוזות.

והיות והעזה הטומה היא לדבּר רבות עם
הקב"ה, שכן דברו מביא קירבה - ישן עצורת רבות
לענין הדיבור, ואחת מהם היא ההודאה להש"ת
שהבנוסף בפרק זה.

שעשוע עווה"ב

דברו שבת והודאה, מביאים תענג מivid
לקב"ה - ובכח"ק מגדרים (ליקות תניא ב', ועוד)
לשעשוע עולם הבא.
אדם שמודה, הוא אדם אחר מהבר שアイו
כה. ההודאה היא דרך חיים שמשנה את האדם
ברוחניות ובגשמיות. עליינו להרגיל עצמנו

נתיבות ומסלولات בדרכי

קניון ההתבוזוזות

פרק ה'

עלינו, כיהודים להילחם עם קליפה טמאה זו שנמצאת בתוכנו ואופרת: אין טעם להודות, אין על מה וכו' - לדעת שטענות אלו אין מוגחות ואין בה ממש. שכן בים של טוב וחסד רק ציריך להגביה העיניים ולהבחן בו. הר' יתריך על הדרישה שלנו. ואם כך הרי שאין מקום להיסוסים נוספים.

היא מפתחה היישועה היחיד לחולגה. היא תקווהו האחרונה האם לאחר שיבירא יודה הציבור בכוון התלהבות? האמונה בכוח והודאה קשיה. שכן היהדי סבור: מה תועלת יש בהודאות, הן השפע כבר את החסד, ברצונו, ומה טוביה יש בהודאות. ובכלל ליבי איטם שלם בהודאה, שכן יכול היה להיות טוב יותר... אולי היה עדיף שמחלתה לא הייתה הצרה מוגשת ובהה...

וכאן על היהודי להתחזק עד למאוד בORITY התמיינות והפשיות. עליז לדעת שכפי שהאדם יצא בחותם ברכת הנני אף אם לא כיוון, ורק הוציא מפיו את מילות הברכה - גם כאן, לדבריו שכח גודל. מחייבים אותו להודאות, אף אם חסירה בזה כונת הלב!

לא ניתן לחכות להרגשת הלב. אם נמנין, פעמים שלא תגיע וחמייך את ההודאה. חונכשו היא לשעות בפועל ובפשיות, למעשה. פעמים שצורך האדם להחליט בעצמו:創出 מודה אני לקב"ה החמש דקוט.

הकושי להודאות נובע ממחשבה שmagui לי שמות וארץ,

ולא קיבלת... אלום הוא טעם מיסודה: ולהמחייב זאת: הנושא במוניות ומכל שירות שאינו הולם, הרכב לא היה נוח וכי"ב - ליבך נחמצ. שכן כאשר

משלם, חף לקבל תמורה הולמת בשונה מזוות, אדם שנouse בטרומף, אף אם הרכב לא היה נוח, אף אם לא היה מזגן וכו' - ככל זאת יודה לנוג מעמקי ליבו. וזהו מושם שידוע שעצם עלייתו לרבכ' היהת בחסה, כך שאין כל חוויל לתוספות נוחות.

הסתכלתנו והרגשותנו אמרה להיות כנסע בטרומף - שכיל המשא מנתן אותו מתקבב בהודאה ענוקה, שידוע שהכל זה חסר.

חויל התבטהו (חגיגה ט): "יהה ענייתא לישראל", הקונה שעם ישראל מוחזקים עצם בעניהם, כאמור: כל מה שהוא מקבלים, מתנה גמורה היא. כל דבר שברשותנו, נחשב לתוספת שמצדינו לא היינו ראויים לקבלו.

כך יכול האדם להחיות עצמו מכל מנעל פשוט, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בדברים גדולים יותר במשמעותם. כל וחומר בעבודת ה': שיש לשמה ולהתחדש מכל דבר, אף' קטן.

כל מעשה הוא חסר גנוו שחשית' גמל עמנו: הספקתי את האוטובוס. פגשתי חבר. עשייתי מצוה - הכל זה חסר. עלי להודות עלין.

לא קל להתרגל לירך עם דורך ההודאה. אך בהמלחמדאי. האדם שיש בו וראייה של הודאה, חייו ארכותים. גם במשמעותם. אין בו גע על מה שmagui לו. יודע שבכל דבר ודבר יש טוביה, גם אם אין וואה אותה.

ונפרט עליינו להודאות על עצם זה שזכינו להתבעל ולהיקרא על שמו של אור האורות, לקבל מזון משולחן מלכים.

אם נהנה כרכבי ריק על נקודה זו - לא יפסיק פניו משורה, לא נחדר משמהה והודאה על הוכחות העצומה שנפלה בגורלו במתנת חסד גמורה. "קעה מועלות טבות לפוקום עלייג אל לא שמענו אלא דבר אויך מאיתת הדרלה עגיג. ואם עתחיל לזרור אליך וכו' קעיג עיגן - לא יספיקו יטינן להודאות להחשים יתפרק על אתה מפני אלפי אלפיים ורבי רכבות פגמים הטעותות פשׂענָה עס אבונתין עפּענָה בעמִין וכו' וכו'. מה בזבר והוא אמר ועשרה קחסוד טבון פרקתיו בנטפלאות לא פגסאנין עשלו לנו וכו'. ברכם אב על ברים רחם ה' עליינו וכו' וכו'. אשלרין מה טוב חלקנו ומה עעים גוזלנו ומיה יפה יר'גשען" (עלים לחרופה מכתב יט).

על מה' וכו' - לדעת שטענות אלו הן מגחות ואין בה ממש. שכן אנו מוצפיםabis של טוב וחסד, רק צריך להגביה את העיניים ולהבחן בו. הר' יתריך מעתגע על ההודאה שלנו, וגם כך הרי שאין מקום להיסוסים נוספים.

אמונה בעצמו

שלמות התפילה נשלמת כאשר היא בא עם שתי נקודות: האחת היא, ידיעה שהיא יתרברך מנגינה ומושל, וזהו לשונות את הטבע. נקודה נוספת, יתרה מזו הראשונה: שה' קיבל ושם עמו את תפילת כל פה. וכך בכל אחד מישראל לפעול בקשות ברוחם".

"במ"ו כן צוק ש'יהה לו אמונה בעצמו, להאמין באמונה שלם מה ש'יתפרק טומע גמאון ומתקשיב כל דבר ודבר של כל אחד מישראל אפילו מהבריא שברבעים, כי הוא יתרברך טומע תפילה כל פה. וכך בכל אחד מישראל לפעול בקשות ברוחם".

ודגון אמונה זו - גבואה. שכן כל אדם יודע והוא בט בongsTo את שפנות מעשי ושבאמת אינו רוא שיתקבל תפילה זו?

"ג'בניל זה צרכין לסגור שבחו של מקום פחה ואמר בקשות אליך, כי על ידי סדר או שבחו של מקום עמץקה האמונה בשלמות פפ"ל" (לקורא ח"מ נחלות ד). וכם שבוחילת שמ"ע, טעם בקשת צדיכנו, מזכירים שבחו של המקום: האל הגודל וכו' - ואך בעיצומו של הבקשות ושאלת הרצכים, מוזכר שבב: "רופא ונרפא - ברוך אתה רופא חולין עמו ישראל". علينا ללימוד מכך גם על תפילה האדם בפרט, שפותחים עם הודהה ממשיכים עם הודהה ואז כל הבקשות מגיעות לאיכות אחרת.

ואף אם אמנים, כמו שהזכרנו לעיל, לא ניתן להזכיר 'מתכו' להתבוזות ולומר שתמיד הדרך היא פתוחה בהודאה -

אולם ניתן לקבל הימנה השראה, לידע שזו עצה טובה. אחר שהבנו את מעלת ההודאה, מה טוב יהיה להזכיר לך זמן מיוחד בההובוזות, וכי שמאין מוחרכות בעניין זה: וזה צדע שבל מה שועלן על האדים בזאי פנתה ה' יתרברך לוטה פני ליה פירור לשב וילתקרב על ידי זה גלגולך הפשע. ארבעת אומרים דקיות של שקר מיטים את עצמן שפרבי נארות והטירטאים אינם בונים לגדוד גלהגפל גלהתקרב לה' יתרברך.

ובאמת הוא להפקיד שבל הזרות והקלאות והיטאים ש' יתרברך שולח על כל אדים לכל אחד כפי עשוון כל האהן רק לקובך ולא לתקח פי פנתה ה' יתרברך הוא בזאי לטובה ולא לעשה חס ושלום, וכמו שאמור רבו לנו זכרוןם בזקנה שחייבים אדים לזרור בצל עת כל מה קעבר רוממא ללב עדר.

על כן עשר העצה זהה דבר ג"ל לרוגאי עצמו בזונה והודאה לה' יתרברך שהוא בחינת שעשנ' עולם הכא, להודאות ולહלל לה' יתרברך על כל החסדים והקלאות שעשו עמן עד פה והוציאו ומולט נסח' מכה צרות ותלאות בגוף ונטש וממו'...

וובעיר הא להודאות ולહלל אותן יתרברך על עיר החסדים ובטווצה הנחיה אשר הפליא חסדו בזרול עטנו והכזילנו מון הטעונים בזח' בז' מכל קעפים ניתן לנו את תזוזה. (ליקוי הלכות פריקה וטינה ז).

כענין בפתח

כאשר יש חוליה חיללה, נערכות לרופאות עצרות תפילה, מניניו תחילים של צעקה לקב"ה. הכל מבינים שהתפילה

התركחות שהיא הדרך לתכליות

נסינו של האדם להגיע לתכליות נתקל כל הזמן בקשישים שנדרמה שהם מרחיקים אותו פרסאות לכיוון ההפוך | אך לפטע מתגללה שדווקא ההרחכות היכי גדולות כשותתייחסים אליהם בצורה הנכונה, נהימ הכליל להשגת התכליות עצמה | **כל דבר יש תכליות**

שהרצין אליה אמיתי ועמוק יותר, ממש עד עצמותה של הנפש שהרי "אם יש את נפשכם, היינו - רצונכם". ואם כן ההתרחכות ממנה היא ממש פריisha מן החיים בעצמם... ובוחדי' שא"כ עס' אמרו להכפיל את עצמו עשרה מונים... אולם כאמור זהה רק התפיסה האנושית!

בתורה בה עסקים אנו כתעת, מאיר רבינו הקדוש את הדברים באור חדש למגורי:

"**דע, כי לכל דבר יש פכילת, ולפכילת יש עוד פכילת אחר, גב' מעל גב' וכו' תמכילת העבוזה וכו'**..." (ליקוטי ח' קמא)

אכן כמה שסדר יום עמוס עם סדריו לימוד והטפחים ועבותה' כראוי והואות אליבא דאמות, בכצל זאת זיהו רדיין איננה עצם התכליות...

"**ז"ע, שהפכילת של המפria הוא שיעשען עוזלם הפה...**" (שם) מדבר ארמנם בתכליות עלומה ונשגבה, בלתי ידועה, מחוסתת כל ציר והשגה, הרוחקה כליל מהתפיסה האנושית ולא נשאר לו אלא לקרווא אתה בשם מהבי שום תפיסה בה.

וזאי אפשר רקerb' זאת הפכילת למחשבות בני אדם, כי זאת הפכילת עליו נאמר עין לא ראנטה וכו'. (שם)

אולם פריצת דרך יש, אחת ויחידה, והיא בתכליות ההיפך מהכעס שטייר בתיאור דלעיל!

זהו:

"**הצדיקים באמות, גם הם יכולים לחפש במוחשבותם פכילת עולם הפה,** וכל אחד ואחד מישראל, לפי שרשו שיש לו בטענו בשפט הצדיק, בו מתקבל מפניהם גם זוatz הפכילת, כפי הפרת הкус ברחמנות." (שם)

אם אכן חפצים אנו בחירות של התכליות ולא "תכליות" בשם המושאל, אלא "פכילת הפטוב פכילת האמת", פכילת הפטוב של כל הפכליין" (ליקוטי), אז הדורך היחיד הוא להציג איזושהי תפיטה בה היא כפי הפרת הкус ברחמנות!

כאן נקלעים אנו לערוך שני בחינה שמרוכבת משני הפסים, וככפי שיודיע מודרומי שהצדיק "כל ביתה לבוש שניים - אל תקרי שניים אלא שניים".

כל שנקטו הימים, חלה לה בנפשו פנימה ההכרה - שהנה כבר הגע הזמן לעשות קץ ותכליות לימים הריקנים וחסרי תנובה הללו - והוא לא הרפה ממנה אף לדגע קט.

הוא והחליט לקום ולעשות מעשה, ורק לעצמו שעה של שיקם, של ישוב הדעת, בה תכנן את סדר יומו על כל חוריו וסדקיו. הוא הבנה לעצמו תוכנית מסודרת לניצול הזמן מראוי, כאשר מבון בראש הכל, התפילה התקבל צורה של תפילה, התבادرות שעיה ביטם לאו ויתור! ללא חכמתו! ואך זמן תורה לחוד, והוא קבע לעצמו סודיו לימוד בש"ט, ובשו"ע, זהר הק', כך גם לימוד ספרי ורבינו ה' עם יעדים והטפחים, הלא אין טוב מכך.

הוא אכן 'לקח את עצמו לידיים' והחליט להיות חיים עם תכליות, מעתה לא יהיה יותר ימי מולם מחלות שלוחות בחפותו, עד ינובון בשיבת דשנים ורעננים, כל ים עם הטעפחים והקנינים שלו, דיונות מעשיות בכל חלקו היותר, שככל אחת מהן הצלחת הנפש היא. חיים של ממש, חיים של תורה, ככלו של דבר "חיים שיש בהם..."

אולם...

רצונות וכיטופין מחד, וחזי המעשה מאידך, היצר אינו שוקט על שMRIIZ ואורב לו על ביצורי הדרכים הנבנימים והולכים, מניעות וערמות מכל צדדיו כליל הים... הוא אכן ללחח בחשבון שהייו קשיים, שכן להיחיל ממלתעות היצר ולהיות חי' תכליות הוא מסכים שצרכי להטאם. אולם בכל זאת חזקה עליו המלחמה פנים ואחורה, רצונותיו וחלומותיו מתנפצים להם על סלע המציגות החזק כל כך. אכן, מנסה הוא להילחם בכל כוחו, אבל רוחוק הוא ממתחמי קשת מצורתי הוחדים שהגדיר לעצמו. נפשו עגומה עליו ומותמלה תרוניתו וכעס פנימי שעולה על גהותיו ופורץ החוצה, מה רוצחים ממנה? טר הכל נלחם אני על תכליות חי' ואילו היא מתחמקת ממנה בעקבשנות כל כך.

ואכן לפי התפיסה האנושית, ככל שהצבתי לעצמי מטרה מסוימת ואני מוצא את עצמי מטורח ממנה, מותמלה אני כל כולי בכעס. וביחס לשתחכליות אליה כוספי אני כל כך עלינה היא וקדושה כל כך, והרי

כאן נשאלת השאלה, כיצד אכן ניתן על הкусם
והתשובה היא: אמונה! "שהוא מאמין ביחסים יתפרק"!

שכן התמענות האמונה ומידת הкусם וחוץ אף, תרי רענן וכן דלא מתרפשין, ולכן התגבורות האמונה היא אשר תמעיט לנו את הкусם ומצה אונטו להמתיקו ברחמנות, שכן גם כאשרנו מנסים לצעוד קדימה ובכיוון מהזיריים אותנו אחרת, ואני נמשיגים לפי עיני הבשר שלט את והישגים הרוחניים שלנו כל כך ורצים [עד כדי הצעירות בעינינו כתכלית] נאמין בכלל לב שיש מוגג לבירה שידיע את צרכינו ויש לו תוכנית ותכלית ממשו בכיוון [כמובן שלא זה אותו סותר כלל את הבחירה ואכם'].

סבירמו של דבר: אם נזכור תמיד שהעשהיה אונה מהחובים אנו לעשות ולא מצלחים הגיעו אליה, היא רק הדרך לעצם התכלית, ובittel את עצמן גם כשלוא הולך מזור אמונה שלמה בהשיית. נזכה על ידי זה להפרת הкусם ברחמנות, ואיזי יאיר לנו השית' התכלית האמיתית, שמצד עצמה אינה ברת השגה כלל.

ניטין הкусם הוא אכן משחו שהגיע במקורו, האור שנוצר מההתגבורות הללו על הкусם אחריו כל כישלון הוא כל מהוות של כלי הקבב, הארגז בכיוון, שימושו להשגת אור התכלית. בכל פעם שאנו מוגברים להמשיך בדרך אל התכלית למורתן כל המניות והחותקות שלשולחים לנו כביסל, אנחנו בונים את הכל שבסוף יזכה אותנו לאור התכלית בשלמות.

"מי שמספב על הפללית האחרון של כל דבר הוא רק להטיח פללית האחרון, זה זורב בזראי לעזאת שלמה וגם אין איזי ארך כל דבר לעצות, כי הפללית האחרון הוא כל אחד בולו טוב ושם אין שום להספק בשום עזה כל דבר, כי באנות הפל הולך אחר הקבוצה ורוחניא לבא בעי. ובמו שאמור רוז'ל, וכלבך שיכן לבו לשומים.

ועל מי שקס על נפשו ומסתכל על הפללית האחרון ובכל דבר שבעולם הוא מכון רק כדי שישיג

על ידי זה הפללית האחרון, שהוא בוחינת שעשוע עלם הבא להכير ולדעתי אותו יתפרק אף על פי שוג בעבודת ה' יש בפה וכפה ודרכים לפני האדם באיזה דרך יזפה להטיח עבודהו יתפרק בשלהמת באמות. גםו שבקש דוד הפלגה עלי הפללים, על זה הפה פעמים, כמו שבקתוב, הורי ה' דרכך אהלה באמותך". כי פמו שבקתוב, "בעצחה פנחי וכי הדריך באמותך ולמדני וכו' כייצא בזה הרבה, אך על פי בו אם אקר בנתן באמות לשומים בכל דבר כדי להשיג הפללית האחרון האמת, או בכל דבר שיששה ואיזה דרך שייתנה, והוא יזכה אל הפללית ובכלך שלא יסור מדברי הטענה".

(ליקויו היל' מעונן ומונח הלהקה ג, ב)

וכפי שמורגלים אנו בכל תורה ותורה של רביה"ק לתפוס את ה'חוטרא' [מקל] משני צדדי!

שכן זה ברור, שכן הכוונה להרוחיק את האדם ولو במשהו מחיים של חכלייה במובן הפשוט, והינו חיים עמוסים בעשייה של תורה עבויה ויראת שמים פשוטו, שאלהם צריך כל אדם להשתוק בכל ליטו ומואהו. אלא מודיעים לנו שככל זה הוא רק השביל והדרך להשגת התכלית, שהוא בעצם גובה מעלה גבה, וכי לשונו הק' של מוהרב'ת בלק'ת:

"זנעה לעטף בעכז'תך פמיך באנות ואלב שלם ונזקה לטאר מרע לנמי באנות ולעשות הטוב בעייך פמיך, לפניו זנעה על-ידי-זה להשיג הפללית האמת". (ליקויו ה' קמא)

פירוש: על ידי שנעטוק בעבדות (עשיה רוחנית, תורה ומצוות) ומעשה הטוב בעניין תמיד, נזכה להשיג את אותה 'תכלית אמית'.

ודיפת התכלית הזאת היא באוטן בלתי מתפשר, שכן אם לא נזכה להשיג אותה אז:

"לזה לי חים פאלה, כי צער פאלה, חים נרים אדוררים פאלה, האם זה נקרא חים, הלא אלף מיתות טוביים מרים נרים פאלה, מאחר שאיני זוכה בפחים הלא להשנית הפללית האמת". (שם) אלם עדין, המפתח להשגהו הוא אך ורק "פני הפלית הкусם ברחמנות. הימ' כשבא אדים לכלל פעס, לא יפעל בכוונותיהם שם אכזרית, ואחרפה, יפותיק הפעס ברחמנות". (ליקוי' טה)

אשר על כן נדרש מאנו זירות מיוחדות שבדרכנו, דרך של עשייה בתורה ובמצוות בכדי להשיג את התכלית הזאת, גם את אנו רואים שעדין רוחנים אנו מחולמותינו הרוחניים, לא לכעס בשום אופן שהרי מידת הкусם היא זו שומרה פנוי ה' אליו אנו משונוקים - "כל הכוועס כאילו עובד ע"ז". ועל ידי זה נעשית העלם אורים של המנגיגים הנכונים והאמתים שהם הצדיקי אמות,

שהנהוגת היא זאת אשר מביאה את כלנו שנוכל לתפוס במוחשבתו את התכלית הזאת שלשמה נבראנו.

ובכן, מידת הкусם מרווחת אותנו מאר מהשנת התכלית, ועלינו לזכור תמיד שאם אנחנו עדין בתחילת התהדרר ולא מצלחים להתקדם בכלום עליון "לחבר את התכלית למחשבה והשכל" לזכור תמיד שכל הדברים אוטם ורוצים אנו להשיג הינם רק הדור לתוכית וגם אם אין לנו זוכים אליהם עדין ישנה לנו אפשרות לטעם כאן ועכשו מאר התכלית שלעצמה לבוא, ולמרות רום מעלהם אינם התכלית עצמה.

כִּי עֹזָה כְּמֹות

אֶלְגָּם

הליכה מפרכת שעות ארכוכות, זחילה של מאות מטרים תחת סבר קוצני שלא נגמר, הסתבכות **לא מוצא** בלב יערות שוממים, חוסר אונים מוחלט בכבישי הגליל, גירוש והרחקה שוב ושוב מהיעד הנכסף, וכשנדמה היה כי אפסו הסיכויים וכלו כל הקיצין פרצו הcisופים האדרירים שהצמידו את קרן הישועה עד לסיום הפלאי | מסעם המטלטל של שלושה מאברכי אנ"ש, ר' ואלף שווארץ, ר' אברהם הורביץ ור' נחמן חסין, שלמרות חומות הברזל שעמדו בדרכם והتسבוכת הקשה אליה נקלעו לא נטשו את הרצונות והcisופים להיכל בשמחת הרשב"י באתרא קדישא דיליה עד לשמחה הגדולה בחצר המערה | **לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחך**.

י. הכהן

תמונה: בעולמה של ברסלבי, גני ברסלבי

אבדון ומוות אמריו באזניינו שכענו שמעה"

עקר קבלת התורה
וקיימה היא בימי שפמיט
ומאבר עצמו עלייה לסלבל
גיעות עצומות ולשבר כל
המניעות על ידי תך הרצון
והחישק. זה...מה שאמר
שהיא אצלם והתחום,
כי אין הכונה שירד האדם
לתוכו הים והתחום מפש
להוציא אותה ממש, רק
העקר הוא הרצון והחישק
שייה מרצה באמת לסלבל
מסירת נפש, אפלו ליריד
לתוכו הים והתחום מפש
בשבילה, אבל תך כשהוא
מרצה לך ברצון חזק
באמת עוזר לו ה' יתברך
לקבלה מיה, כי על ידי
הרצון משבר כל המניעות
וזוכה לקבלך קראי

(ליקוטי הlecות - הלכות הכלור
כלים חלקה ד)

ציון הרשמי כפישנאה שנה שעבורה בדומדיי החמה
של ערב ליג בעומר מתרומי הרים שביבתו

ביכולתם לנסת ולהתקבב ככל האפשר אל
קדוש הקדושים. וכן, מה גודל חלוק ומה רב
זכותם של מוסרי הנפש שהתגלו בדריכם,
באותجيلי אידיר של כל הצדיק מרגיז ממלכות
בקリスト כל הנחיות והמחסומים שהוצבו
למנוע את העלייה הגדולה - למול עיניהם
המושאות של רכבות עבר בית ישראל.

בשורות הבאות נביא את סיפורי של כמה
מהם שלא עזבו את הארץ גם כאשר נראה היה
כי המצב כבר אבד ר' ואלי שוארץ, ר' נחמן
חשיין ור' אברהם הרובץ הי"ז - אשר בדרכם
מלאת היכוספים נקלעו לתסבוכת מוסכנת
לא מזאת, כשהם הולכים ומתרחקים יותר
ויתר ממושאות נפשם. אך בסופו של מסע מפץ

להמוני יהודים להשתטח, ואף לא לראות
נמרח גדול, את ציוו הקוחש של התנא

האלקיובי שנמען בר' יוחאי אשר במירון,
ברם, רצונתיהם וכיסופיהם של הגנאים
לאור הצדיק, הבקיעו חוננות והרעישעו עלמנות
זה מהם שזכו לרקוד בוגוף בחצר המערה,
לקראת ערבו של יום, והוא מהם שרך בלבבם
וזכנים היו שם בשלמות.

"עלול ואתו ואתכנסו להילולא דרישב"י
מכריזה אותה בת קול, ומיוררת אלף רוכבות
נסמות בכל שנה ומנה להתאמץ בכל כוח
לעלות והוראה, ליטול חלק בהילולא הנזולה. גם
בשנה זו - הגם שנדרשה היה כי נגעלו השערדים
- היה מי שהתליטו שלא לוויתר ועשו כל אשר

שנה בלבד אחרוניית, וכל קר הרבה יש לספר
אהותיה. מעברים וקשיים, סארם ונוחסומים,
שהיו מנת חלקו של העולם בכלל וכל ישראל
בפרט, אך דורך מותך הצרה והזקקה התגלו
בעירית ליכם וכיסופיהם של רכבות נשנות
לקרים מצות פשוטות שבתרורה, בכלל מצלב
לעתים אף בנסיבות נשש של ממש.

לא רק מצות פשוטות וחובבים נודאריתא
היו בין הדברים עליהם מסרו כלל ישראל
את גוף וממנום, אף מנהיגים וענינים אוטם
מחבבים ישראל כבבת עיניהם היו בכלל
ביזה בטלת ההשתוקקות והתבURAה לנוכח
אתה גזירה תנומה ואטומת-לב, שלא לאפשר

כל שהמשכנו ללבת המדרן הלבנה והסתבכה. השביל נעלם ומחתיו הופיעו שיחים קווצניים וסלעים משוננים, שכל מעידה קלה מהם הביאה לנפילה מסוכנת. הלילה ירד והחושך כיישה את ההרים

על אתר טלפון אל חבירי ר' נחמן, חיזקנו האחד את רעהו שאחנו מוכרים להימצא במירון ולהיות מבני היכלא של רבבי' השמורים בשמורתם במקומות גינויו, יהיה איך שייה. ר' נחמן הבירר כי מטרת המסע אינה לשבר את המהסומים במוחות עצמוני ולהילחם עם המונעים בשטח, שהרי כבר נאמר "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוח". מטרוננו היא אחת: למלט עם הרץן עד הסוף, לעשות כלampus שידיש, הכל כפי שהנהג אותנו ההשגהה העליונה. הסכמנו לצאת מהבית באוטוים, או ר' ליטן שני ערבי ל"ג בעומר, יהיה אשר שייה.

בדרכ לך' שמעון...

יזה עם כמה חברים התחלנו לברך מות האפשרות להגע למקום הcli קרוב לצין, ואולי אף ממש אלה השוב עצמנו. תוכניות עלוייזון, שמותיהם של ישובים וככישים ניזונו בכבוד ר' רاش... קיצרו של מעשה: לאחר CISPOLIS נלחבים וצוקות להשיית מול קשיים עצומים וכמעט בלתי אפשרים שעמדו בדרכנו, מצאנו את עצמוני אחר חוץ לילה של ליל ערבי ל"ג בעומר יושבים ברכב שהושג מזיהוד עבורה ועוד יהורי נספ, לאחר תחנונים ורכבים לאוות נג'יקר שהסתיכים לצאת לדורך, למזרת שהוא היה בעצמו יכול היה להגע בדורך אחרות זה היה השלב הראשון של הנס - השגהה פרטניתニアה.

עם דמדומי שחר הגענו לישוב הרודוי' בית ג'אן שנמצא במרוחק הליטה של כשבה ומכחזה מוהצין הקדוש, שם שכוו חבידי מראש אכסניה בבייה הארחה דרוזי המוקמת בקצתה היישוב מכיוון שהגיעה ממיון היא דורך יערות והרים, סברנו כי ממש יכול עליון למצוא נתיב סביר ממש טכל לפחות לתגע למקומות היכסא של אלילו, שם, הלילה השמועה, תותקים במוחלך ים ל"ג בעומר התקבצאות גדולה של יקירי אנ"ש והגיגת הילולת הרשב"י מול הר הקדוש.

עם עלות השחר כשהוגענו למקום מוצאו שם קבוצה גוזלה נספה של חסידי ברסלב דוברי אנגלית, שהגענו יחד עם כל משפחותיהם כבר מאטמול, בעלות גוזלה מאד ובמסירות נפש, כדי לנסות ולהגיע אף הם. עם היו גם כמה ילדי חלאקי, והותגשות הרקעה שחוקם. סיידנו את חפצינו ונעמדו לונפילה שחורת כוותיקין מושוממת ברוב עט מול הרי הגליל מלאי ההוד.

במהלך היום שורה דמנה בכל האזור. רק

עסקיי באותם ימים, רצין עד אין סוף. לדברינו אורות הנסיעה, היו מי מן החברים שנרתטו מן ההפחות והאויום שיצאו חדשים לבקרים, על מאות שוטרים ופרשים העתיקים להסתובב בכפר ובחברים סביב עם כל מיני אמצעים שישתו בו בידם להפטס את כל מי שרק יהן להתקרב לאזר, לעצור ולקנסת ביל גבול וחשבן. הלו התייאשו מן הנסיעה מראש. על אחת כמה וכמה כאשר התבර לאחר מכך כי עתיד להחול איסור גורף על הדלקת מדורות בכל רחבי הארץ הקודש, שאו נשמעו מפיים דיבורים מעין "הלוואי שנזכה

להדלק פה מדורה כלשהיא, וזה השכני". ביום ראשון שלפני ל"ג בעומר (שחל ביום שלישי), שמעתי על חברים שכבר המקמו בהורם הסמכים למיון (ראה מאגרת), ובונתי כי עד שני כי בדעתו מחת מה לעשות, פספסתי הדמנות שהייתנה יכולה לקרבני אל היעד. לאחר התבוזות סוערת מלאת חיבטים, גמלה בלביי החלטה לצאת לדורך מהמה.

אליל שkeepesh התיי באותה ימים בלמידה תורה ס"ג, מוסיף לר' אברהם, ספק אם התייה תוקפת אותו התעוורותה מה גודלה ליצת להימצא במירון ביום והילולא, מרוחת כל המניות. לנדר עניין עמדו דברי רכبيו הק' באותה תורה כי אל לאards אשר בסופו אולי כל לא יעלה בידיו לגעע לצין הרשבי". אולם, בשומעי את אחד מבני התרבות הניצב בעוח בבית המכסט ומכיר בכל תוך כדי כי "מי שירצה באמות - בוזאי זיכה להגיא", התעוורות לחשוב שהוא ואיל כל זאת רווי התרבות שהדבר יתאפשר למשמש למעשה. הדברים חזקו ואמצאו את לכני ברצון והשתוווקות להיות ל"ג בעומר במירון על רק העודדה שהדבר השתלב עם עין הרצון ב

שהגיע לנקודת שבירה, אריע המהפר הלא יאמן שהביאו אותם עד למרגלות הצין הקorous באטרא קדשא דיליה, לירק ולשםו בקהל רינה ותודה יהוד עם המוני עמו ישראל בשוחת הילולת הרשב"י - מגלים בשיחה מיהוות לאבקש' את הוגעים הקשים של חוושת חוכר ואוניות המוחלות והיאוש שאימנו להMRIע את הלבבות, עד לשועה הניסט.

לנסוע או לא לנסוע...

זה זה שבעפני ל"ג בעומר, מסטר' אברהם. התיי באמצעות לימוד תורה ס"ג שלליקוטי מו"ז' קמא, הסובבת והולכת על עניין שכירות המניות עלiley היכטוףן - שכבר קר והזקוק להשתנות כמו קר שבסנה זו, ככל הנראה לא נכה להשתנות כמו שנה על ציון של התנא האלקי ולוקד בטילא הקודשה במירון.

התהבותי מאר בונפי, אולי נכון יותר לחגוג את ל"ג בעומר בנחת ובשומה בימי, לנווט בתהוורות את האידרא' ולהשתתך מרוחק בשוחות הרשב"י בריקודים ומוחלות, מאשר לצאת למסע של שוטטות חסר תוחלת בהרים וביערות, אשר בסופו אולי כל לא יעלה בידיו לגעע לצין הרשב"י. אולם, בשומעי את אחד מבני התרבות הניצב בעוח בבית המכסט ומכיר בכל תוך כדי כי "מי שירצה באמות - בוזאי זיכה להגיא", התעוורות לחשוב שהוא ואיל כל זאת רווי התרבות שהדבר יתאפשר למשמש למעשה. הדברים חזקו ואמצאו את לכני ברצון והשתוווקות להיות ל"ג בעומר במירון על רק העודדה שהדבר השתלב עם עין הרצון ב

בשוחת בדורן לרשב'

רוח המוסקים שפטroleו כל הזמן נשמע היטב בינו. זרמו אליו טפונים מאנשי שדץ והשתוקקו בכל ליבם להיות אף הם באוזן הצעין. אך במהורה נדע לנו כי געלו השעריטים והכפר כול סగור ומוסוג מפני כל מי שחוץתו מעידה עליו כי הינו שומר תורה ומצוות לא זו בלבד, המשטרה מאיימת כי תקי תיכנס ותפנה את כל מי שכבר הצליח להיכנס.

מסידות נפש לחלאקה'

ר' ואלף שוואץ, השלישי שבחרה, מספר את תחילת מסע: באותו ימים למדתי את הליקוטי הלטמי בהלכות טימני בהמה וחיה טהורה ד', שם מזכיר הענין של גזולת דבריהם של הצדיקים. מוהרנות מבאר שם כי לא רק שם מדברים בדברים שנחזקם אורהם, אלא הם גם מעוררים אותו בעצם שהיה לו כוח ושיתעורר מהר ביחסו היבט ועל כך מrome שמו של רשב"י - שמעון, שהוא בבחינת 'שמעון', שישמע האדם היבט את דבריו הצדיקים ויעמיק בהם כראוי. מוחר דבריהם אל התעוורתי בחשך גдол לנסתות

להגיע למירון למזרת כל המנויות והקשיטים. בתחילת דבר בין החברים לשוכר דירה במירון רבי היחבא, שם אמרה הייתה העלתה להיות גבואה מאה, על סך כמה אלף שקלים לאדם אבל מהר מادر יודה האפשרות מן הפרק, עקב איזמים חמורים של הרשות בקשר של אלפים ובאים למי ישכיר דירה, חוץ מהקנסות שיישוט על האורחים עצם.

התוכנית הבאה הייתה להטמק בשוב הדורי בית גאן. שם, בפאתי הכפר, במציאות לשביבים המובילים אל כפר מירון נמצא מתחם מבוזד. ואכן, ימים לפני ל"ג בעומר הגעת יהוד עם המשפחות ילדי החלאה, סלט מתוך מטריה אחת בלבד אויל נזומה להגע, אויל...

ההתרגשות הייתה עצומה. המזקן יהוד בטיפורים אודות הנטיות לאומן בימים עברו, ולמרות הפחד והחשש מפני הבאות שורה שמה עצמה והתרגשות גדולה. אחד הנוכחים, יהודי יקר העמל לפנטום, סייר כי מתחילה השנה ובפרט מאז החל החששות, הוא מתפלל כסדר על קר שיזכה לעשות לבט חלאקה במירון. בהמשך קיימו ריקודים של אמונה ותקווה, לשועה במורה.

בצהרי היום יצא כמו רוכבים כדי לנחות לבדוק את ההתרגשות באוזר הור. עד מהרה שט על עקבותיהם בפנים נפולות וסיפרו כי ברעם שוק התקרנו, יצאו אליו כמה רכבי שיטור ופקדו

שאר הקבוצה שלאחר חצי שעה של הילפה אכן הגיעו אל הכסא, והתקשו כל הזמן להתענין ולשמעו היכן אנחנו. הם סיפרו לנו כי הם מצאים כבר מול הור הקודש מירון יהוד עם רכבים נוטפים מאג"ש וחוגגים יהודי בשםונה ושיזה. דבריהם עוררו את לבכון בגעויותיהם: "אי... ר' שמעון נפשי חולת האבער... מתי אבא ואורה...". הם תיארו לנו כי ברקע הור נראים היטב עשוות רבות של פנוי המשטרה, המסתובבת וסוקת את כבישי האוזר, מה שהעיצים עוד יותר את הצער על המנעה הגדולה העומדת מרבות יהודים לעלה וליאת את פני האוזן ה' - דא רשב"י. החברים שכבר הגיעו אל היעד, חיכו בכליין עיניהם לבואנו בשלם.

אר כל שהמשכו למת הדורך להלה והסתבכה. בשלב זה המחברנו יהוד, אני, ר' אברם ור' נתמן, השביל נעלם ותחתיו הופיעו שיחים קוצניים וסלעים משוננים, שכל מעידה קלה מהם הביאה לנפילת מסוכנת. הלילה ירד והחשוך כיסה את הרים. פרח ואימה החול לחזור לביבנו. בתחילת עוד יטלו למלת מעט ומעט לעת היה עליינו להתכווף על מנת שטכל להמשיך, אך העיר נעשה סמיך יותר ויתו. לעיתים אחרי הליכה של חמיש דקות נאלצנו לשוב על עקבותינו כדי למצוא דרך לעקוף את השיחים אלה נקלענו. את הבנו כי עתינו בדורכינו, הרגשה קשה מילאה את לבם. חבירינו נמצאים כבר בשיאו של ריקוד מול הור הקודש, ואילו אנו הולכים ותועים.

בשלב זה העדרין האמינו שנגע איכשהו לכיסא של אליהו, היוו בקשר עם החברים במעט הסוללה שעדרין תורתה בפלאפונים, והם ניסו להזדיכנו על פי גנמי המשדים והחרים שמלוטן, אך לא הועל. לעומת זאת היטב והתסכל, אני מוכחה לציין את המרות הכאב והתשסכל, האהבה לשורה בינו, כאשר כל הזמן חיקט אחד האהבה לשורה בינו, כאשר כל הזמן חיקט אחד את השני באמונה ותקווה בעיזוז נוחו המהולש בעלה היללא אשר למגענו אנו מושרים את נפשינו, שבודאי צופה ומוכת על כל המתחללים בדורכים לחסוט בצללו הקודש, ומעורר עליהם רחמים וرحمות עלינו. והגידל לעשות אחד החברים שנטל על עצמו לטחוב עבר חבר אחר שק ענק מלא ספרות ואוכל שלחן אותו עבר השהייה במוקם. ואורך כל הדורך לא משוו שפטותינו מתחילה ותחנוונם לבורא עולם בזכותה והתנא האלקרי רשב"י.

ר' אברם מסטר: לאחר הליכה מפרכת כשתיתים רצופת בצמחייה עבותה בסיסין להתקדם לעבר הכסא, כשאנו סוחבים משאות כבדים של תפילין וספרים ובקובוקים מים, היכתה בנו ההכרה כי אנו רק מוחזקים עוד ועוד מהכיון הנכון, כשהאנו נמצאים לב הרם מיערים מכל עבר לא כל מזא, וכל פסיעה רוק מובילה אותנו עמוק יותר אל את דרכינו בשביבים המתפתלים.

על סלע גבוה, כדי שתוהיה קליטה לפלאפון. ביזה האחת שוחח במכשיר אחד עם אנשי החילוץ, וביזה השנייה טוף במכשיר אחר שהוא דלק עדין, כדי שיזהו אותו על פי האור. לפטען, מסיבה כלשהיא, מעד ונפל מגובה של קומה וחיצון(!) יהוד עם המכשירים שכיריו, ולמרבה הנס נפל אל תוך שיח קווצי שבלם את נפלתו אל המשך המדרון בגובה של כמה מטרים נוספים.

לאחר שהתברר שלא הצליח כלום כתוצאה מהנפילה, הודיעו לה בשמה והתעוודנו מאי מהnen. החלנו לחפש את המכשירים שנמצאו מאי ב"ה והמשכנו לנסות לכוון אליו את סחota החילוץ.

בשלב מסוים הם החלו לצעק בקולות גדולים לעברם על מנת שנשיב להם בצעקה בכדי שייזהו על פי הקול את מקומו. לאחר מכן שמעו אותנו, החלו להתקדם לעברנו מרחוק הליכם אחור השעה, ככל כמה דקות עאנטו צועקים אחור עבר השני כדי לכוונו. לפטען הפסקנו לשמעו אותם, והתברר שמחמת הסבר הקשה אףילו הם התקשו לשמור על הכוון בו יצאו לעברנו, וכן חזו את כל הדרכ אויה הם עשו מכבר והחלושוב פעם מתקדים והפעם מכיוון שונה, כך נשמר הדבר כשתunityים תמיותו.

מתרחכים MESSAAT NAFSHON

השםההו שהייתה מנת חלקתו אותה עת, בה הבנו כי עומדים להצלצן, לא והייתה שלמה כלל. לרמות שידענו כי נצא בעיה מן המקום הנורא לא נזק, והור הקדוש והמץין הרשב"י אשר בשבייל ולמענו סבלנונה רבתות הילך והתרחק. אך גם כשהכל כבר היה נראה אבויו, לא התיאשנו לגמרי וудין המתזקנו ברצונות וכיסופים.

ר' נחמן מסטר: רק בשעה שלש לפנות בוקר פגשו בני המחליצים, שכובים על סלע עייפים ותשושים, הם הגיעו לנו בקבוקי מים ופקדו עליינו לסתם בעקבותיהם. לבב כבד והתחלנו לשוך את דרכנו אחידים, תוך כדי שאנו מודשים להתכווף מתחות לשיחים ולהישרט מוקצתם. עכשווי, ייענו לפחותה בנו ההבונה כי הטיסיריים הגיעו ב"ג בעומר הה להרשב"י הולכים ופוחתים. עכשווי, ייענו לפחותה שלא ניטל עוד למקומות מסוימים ושאנו בדרכנו החוצה. במהלך הדורך הם עצם נאלצו להיעזר במצפים משוכלים לאחזר את הכוון, מה שהסביר לנו את גודל הנט שעשה עמו השיתות לחלווטו מימי שוכה.

לאחר כשעה וחצי הגיעו לשוביל עפר שם המתיינו לנו רכבי שטח של המשטרה, ניסינו לנסח תירוץ מספק לממשטרה על שוטטו עבאייזור בכדי

הוואי היהודי מתקים לתוך המערה לאחר הסרת המתחומים

של מזרון חקליק... נקלענו למדוזות קשים ומוסלעים ובלתי עבירות. החחש שקין לבנו כבר לא היה ריק שנזכה לוגע לרשב"י היום, אלא שנצא מכאן בחזים בלבד...

השעה כבר קרוונה לחוץ, הפלאפונים כמו זהה אחר זה, הימים שבאותהנתן מעט אל למורי, משראינו כי אין כל התקדמות לשום כיוון, ואף הנסיניות והרכבים לשוב על עקבותינו על בתהוו - החלנו בלילה ביריה לפנות לחילוץ. הסיבה שעד עכשווי לא פנית לכוחות החילוץ הייתה, כיון שידענו שברגע שיחלוינו אוננו מסאן, וכך שנורחמן והאור מידיית על ידי מחות המשטרה, אלא אף נזהה לקבל בוחנה 'קנט' מכבודה. משנין, ניסינו להיחילץ בכוחות עצמנו.

עתה, משראינו כי כל כל הקיצין ואף המצב הולך ונעשה מסוכן ביותר, עשינו את העזר הבא בשאריות סוללה יצרתו קשר עם מוקד החילוץ, שבעתיה לא התיחסו אלינו ברצינות, ורק לאחר תחוננות חווים ונשנים שנמשכו במשך שעיה אורכה, בה סיירנו על המים האוחלים, על כך שאנו על סוף עילפון ועל הבתריות החולות להזמר, אמר לנו כי כוחות חילוץ יוצאים לקרהנו. בפועל, חלט שעתים עד שהם יצאו לדורך.

חשיבות ציון השגגה פרטית מופלאה שהביאה להצלחה. לפני שיצאת מהבית אורתיה את כל מה שחוותה שייהי נוחץ להמשך. משומם מה לקחתי עמי גם מכשיר פלאפון יש שהיה מונח בבית מוה כמה שנים, ומועלם לא עשית בו שימוש. אכן לי שום הסבר הגיוני למה נטלתי עמי, אבל מסבב כל הסיבות כבר ייע ותכן את כל המסלול, והקדמים לא את הרפהה למכה - שכן המכשיר הזה היה היחיד שהמשיך לפועל.

ר' ואיל מסטר: האיתור שלטו בשטח היה מעשה נסיט בפני עצמנו. בשלב ראשון עלה אחד החברים

הסביר. הפטור היה גודל כהכל מסביב חזוך ואפל. השעה הייתה תשע בערב, והותלו להפנים כי יתרן שנשאר כאן כל הלילה, החלטת לעצר לתפילת מעריב וספירת העומר של י"ג בעומר. התפילה הייתה בהמיה ובצערות גדולות, והוא מי שהוחזק יותר אבל אני הייתי על סוף שבירה, לא היה בכוח לעמוד לתפילת ערבית בלבד... כל הזמן שמעתי הצעיה להתבדרות בכל כבב... כל הריקודים הנפלאים מתקיימים במקומם, בעודם שוגע וועל רוחם זום זום שיכולה לסייע לנו במצבינו ולקרנו אל הר הקחש.

אל המקום זו עצרנו לתפילת ערבית ושמעו ממורח קולות השמואה מצין והרשב"י, עובדה זו חיזקה את לבנו להמשיך ולנסות בכל זאת להתקדם בסבר שהקיף אותו מכל עבר, הינו בטוחים שמעבבו השני ייגלה לעיני ההר הקדוש במלאה הדרוז. המתחקט והתעהדרו, והחליטו לרוקד ולשיר בערגה את נגוני לא"ג בעומר כשכלנו שמים מבטחים על רחמי השיתות שבוחדי ישייענו בគותיה דבר ייחוי.

לזחול בדרך לרשב"י

אולם ככל שהמשכנו לפט את צעדינו, כבר לא שמענו עוד את קולות השירה שבקו ממורח, המכחות החלו אוזלים, נגרנו אחד אחריו השני ובכרי להתקדם הינו מוסתרים לזחול על גחון ממש מאות מטרים תחת סרק עצום של ענפים צפופים וווקניים, והקוצים קרעו את בגדיינו לא אחת וגרמו לנו לשורות עמוקות וכואבות לפעמים מעד מי מאיינו מarmorini הTELע עלי עמד, זאת לאחר שהיו במקומות שיחסם שנדומה היה כי הם מונחים על הרים אלה אבל למעשה הם היו בוגבבו

**התחלתי לפרש את שיחותי לפני ה' מתוך מיריות עצומות: 'למה תתעינו ה'
מדרכיך', הלא כלך הרובה כספנו ימים ויליות בבדי להיכל בשמחת התנאה
האלוקי, והנה אנו מושלכים בשום מקום רוחקים כל בן משמחת ההילולא...**

ואם אמשיך לכיוון צומת חנניה לא תהיה לי שם אפשרות להיכנס חזרה לאוזור המטוגר של הרוי מירון, ומתקיך אליל כל הזמן לבלהות בניסין למצוא את הדרך שהתפילין יגיעו לידי.

ההרגשה הייתה כבודה מנוסה, הגעתו לנקודות שבירה מוחלטת מתחן מיריות עצומה השלטתי עצמי על השית' בביטול כל ההרגשות, אמרתי להשת' עשתית מה שביטול, מכאן ואילך בידך אפקיד רוחוי, עשה עמי מה שתעשה...

מתוך עצם המיריות הנוראה החלו פורצים ממוקמי לבבי CISופים אדריים אל רבי שמעון בר יוחאי, אל אורוד המופלא רום מעלה, למרות שגמ עד אז היינו מלאים CISופים והשוווקות, אך הפעם היה זה והען אחר לנמרוי, מן השתווקות אדייה אל הצדיק בעצמו בין אם מכה להגעתי אליו ובין אם לאו...

הישועה המושלמת ברגע האחרון

הישועה הפליאה לא אחרת לבוא ברגע אחד הכל המהפר מן הקצה אל הקצה, הכל והמלח כשמכשיר הפלפון שלו החל לצצל. אני שהחלהתי מכבר שלא לענות לשום שיחה, לא התיחסתי לכך כלל. אבל משום מה, חברי שכדיו היה המנכשיר - החליט כן לענות על הקו היה יידיזנו שמבשר לנו להפתעתנו שברגע זה החל לידינו על הקביש הראשי והבחן בנו מוחלטים בעיד הדורך. היינו המומינים, לא העלו לנו הבין כיצד הצליחו להיבנות לאותו בכיש טגר ומטוגר.

לאחר כמה שניות כשהוא הבין מה שאירע, סיכמנו אותו שיאסוף את התפילין מהתחנה שעל יד כפר שמאי וימשיך בדרך. אלא שאז עצרה אותו המשטרה במוחסום והזהירה אותו בדיק אלינו כשהוא מסכים להעלות את כולנו על הרכבת שהתברר כטנור גחול, לשמחתנו שלא דעה גובל, גילינו שהטנור מלא עם אנשי שלומינו שיצאו מאזר המרכז לפנות בקר לנטוט להגעתו בדרכן לאך, כשההשנאה העליונה מכוונת אותם היישר אלינו.

עצמות הנס החבר רטו מנושעי הטנוד, כי לאחר ניסיון שלהם לחזור דרך כפר דורי שכלל החלטת הניגג לא כל הסבר לנסתות את מזויל בדור הראשתי שהיתה סגורה ומסוגרת, תוך שבאורח פלא והמחסום של צומת חנניה שהיה מוקשיט ביזור למעבר, היה פטוח לרוחה לאותם לדקota ספורות בהם הוא הגיע לשם... שמהה עצומה מלאה את לבנו על הישועה הגודלה ועל רוחמי לה שהתגלל עליינו. זוכתו של בעל ההילולא אשר

מפרקת

על סף ייאוש

הרגשנו ממוסקים למורי, מספר ר' אברם, אחרי שהיינו קוברים מוחזק ודקות הלייט מהקברץ של אנ'ש בכסא של אליהו, הנה מוצאים אנו את עצמנו הולכים בכיוון הפוך למורי ומתרחקים ממשאת נפשינו, כשעדין אינו יודעים כלל היכן מתפלל שחירות ואיך נחזור למקום אכסניינו.

בעווי מטלטל את עצמותי במודח החר באמה צומת חנניה, התחלתי לפרש את שיחותי לפני ה' מתחן מיריות עצומה: 'למה תתעינו ה' מדריכך', אלא כלך הרובה כספנו יגענו ימים ולילות בכדי להיכל בשמחת התנאה האלוקי, והנה אט מושלכים בשום מקום רוחקים כלך משמחת ההילולא... בmor לב'i בישתי מהשי'': אנה אל תשליך מלפניך, עשה עמו נס ופלא שעוד ממה ביום הגדול הזה להגע אל התנאה האלוקי רבי שמעון בר יוחאי.

לפתע פתאום, נוחותה עלי מכת מוץ שאימונה לмотט אותי להלוטין, לאחר ארביעים וקוטתiani נורא את עצמותי אני שם לב לך שתיק התפילין איננו נמצא עמי. באחת הכתה בי הכהה כי כפי הנוראה בשעה שנייטה לעצור 'טרומפ' כשבעמדתו על יד תחנת האוטובוס בקנינה לכפר שמאי, הנחותיו על טපל התמחנה, וכשהשוטר גירש אותנו שכחתיו שם מרובה בהלה.

בשלב זה והרגשתי כי אני קורם, איינני מסוגל יותר, לא מצליח בעצמי שום כוח לשוב על עקבותי במעלה החר הלאן ושוב מרחוק שמה. מאמין, לא אבד את התפיליל הרי איטו בא בחשבון...>.

שלא יטרשו אותנו בביטחון פנים מהרי מירון, אך לא היה לנו כל ברירה ולאחר השאלה קצר שנערף לפני העליה ללבבים, הבנו שאחנו מתרחקים מתשוקת הנפשינו, רבינו שמעון בר יוחאי. כל זאת בעוד חבירנו ייחד עם הרבה רבים כמו'ש והמצלמים ב'סא של אליהו, מפוזים ומברכים בחירות ואור מול הצין הנכasp... ניסינושוב לשכנע את המשטרה לऋתנו והרכב השוכר נשאר חונה לבב העיר הסמוך לבית גיאן, אולי הם והתקשו לऋת אותנו לבבש הקרוב ביזור ושם לחשילנו לכל הרוחות. בסופה של נסעה ממושכת שכבאופק כבר עולה השחר, והורדנו מותחים ועיפים על ד' המוחסום המשטרתי שבכנסה לכפר שמאי.

המקומות בו הורדנו היה באותה עת מוחץ לתהום עבר כל רכב מבחוץ עקב הסגר שהוטל על האוז, כך שעדמת תקועים ללא כל אפשרות להגיע למקום אכסניינו. כל תחנוני שקידמו אותנו לעבר כביש שם יכל חבר לאסוף אותנו נפל על אזניים עלות, באכזריות רבעה פקדו עליו שוארכות כשעה וחצי הלילה.

מקשו של ים ל"ג בעומר פש אותנו עומדים על אם הדורך מותחים לחולוין, מנסים לעזoor טרומפ לעבר צומת חנניה, אך הكبש היה שומם. מלבד רכבי משטרה ואחמי'ם שקיבלו אישורם מധידים לא נראה כל רכב אחר, לפטע עץ לידית רכב משטרתי והואורה לנו לפנות את האור מיד, לפני שכלכם עזוריים, כלשומם. בלילה ביריה החלנו משליכים את רגליינו הדואבות באפיקת כחותם בשוליו הכביש לעבר צומת חנניה, אחרי יומיים כמעט לא שינה ואוכל ולילה ארוך של הליכה

מעגלי ריקודים שופלאים פרצו בכל עיר בעקבות חצר המערה בשמה מופלאת שלא מעלה הדין ובאמונה עצומה בכוו של הרשב"י שהתגלתה בחותפה, כאשר כל כוחות הרע נמסים כדוגמת תוקף האמונה העצומה והאהבה היוקדת בלבבות ישראל אל זה האיש מרגיע הארץ מלמלכות, צדיק ויחיד הדורות

הכיוונים אל עבר הציון, המהסומים הוטשו בהזאת זה וההתפרצות למערה הייתה משווה שלא נראה כמוותו מעולם, שאגוט של ערגה נשמעו ברמה: "ה הוא האלוקים..." "רבי שמעון" ... דמעות

נספפו כמים, והשמה הרקעה שחקים. החותגשות אותה חוותית או עם דמדומי חמה של היום המקודש, לא זכרה ל מעולם בלא בעומר. מעגלי ריקודים מופלאים פרצו בכל עיר בטבויות חצר המערה בשמה מופלאת שלא מעלה הדין ובאמונה עצומה בכוו של הרשב"י שהתגלטה בחותפה, כאשר כל כוחות הרע נמסים מרגיע הממלכות, צדיק ויחיד הדורות.

כל היסורים והטוללים הקשים שעברנו לא נחשטו למאומה מול התנוצצות אחת מאותה שמה שאין לה קץ.

באותם רגעי פלא, מטכם ר' אברהם, כאשר מול כל הסיכים וכייטי להשתתק בלילה הרשב"י הפנומי לרשותנו, כי הזרק לשבר מניעות איה דזוקא בנאמץ של כוח - לא בגין הסוט יופז, לא בשוקי האיש ירצה - רוצה לו את יראי, את המיחלים לחסדו... בתחילת הזרק נדמה לאדם שיצליה ללבוש את ההר בכותות עצמו, אך הש"י רוצה את ההכנה והבטול, וכן הוא מטבב לאדם כאלו מניעות שאיפשר לתאר, עד שהאדם מרים ידיים ואומר להשיית: עכשוי זה רק אתה, רק אתה ישועתי.

דזוקא או, הוא מוחיל לכסוך לקדשה בכספי כסופים אמיתיים בלי שום כוח עצמי. בחומר אונים מוחלט הוא משליק את עצמו על ה'ל גמור, ומוריגש שלא בכוו יגבר איש. אז הוא באמת סופר לשיעות לעצמו, שהוא יוציאו אותו, ודזוקא או מגע הישועה המופלאה, וזה הוא זוכה לכוכו האורה של מורתוק ה' בראה לי ואהבת עולם האהבה, ולכoco' קרבת אלוקים לי טוב, שללא מניעות הטראיות האלו לא היה זוכה להה כלול וכלל -

העקר פלי ברכzon שבלב ובפי, כי צריךן לדבר הרצון והכסופין בפיו כדי להוציא מפתח אל הפעל, ותך שווא מראה על הכל באנט, אפל למסור נפשו לעולות לשדים ולירד לתוך הים בשלב התורה, תך הוא זוכה אללה, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוגיא עם בריאותו, ואין הקדוש ברוך הוא שולח להאדים מניעות שלא יוכל לשברם אם ירצה, והעקר הוא על יני תקען הרצון...

(לקוטי הלכות הכהן כלים ר').

הדבר הטבוי שהיינו אמרוים לעשות את אחרי כל מה שעבר עליינו - מספר ר' אברהם - היה לנו ולהיזגעה מהטעורה והאותונה, בפרט כאשר חל גזהול מהשווים במקום שכבר זו תגונג את היללא במשר הלילה ושעות הבקר על ד' הילא החל לשוב לבתוים, והמקום החל להתוון, ומהשובה הפשוטה אחרי כל מה שעברנו הייתה לצטרכ אל אותם שבטים. אולם, לבט' של אחד מהוחרים אליהם הגיעו שוב לצתת שוב לכיון היכסא, הרים את שהתקעק בעיה לחנות שוב לכיון היכסא. הארי. לקראת הザרים והוחלטו לחפש נהג שיטים לקחת אותו שוב לאחר החנות והפיצו רבת הטסומים אשר מבני החבורה שלא יכול היה לעמוד מול הרצונות שפט, לקחתו לשם.

בתחילת היז' שם אי איל מוחסמים ומונעים

שכמעט ונרמו לנו לחזור שוב, אבל הלב של האיש

הישראל' שבער בקרבו לנו נתנו לנו מנוחה בשום

אוף. ניסינו מפה ומשם עד שהגענו בס"ד לאחר

הילכה ממשכת אל 'כסא של אליהו. השמה

היתה עצומה, במקום היו עוד הרבה אנשים

ירוד עם ילדי חלאקה רבית, הצביר רדק ושור את

הגיניגים הקדושים.

לקראת שעות אחר הザרים והוחלטו כולנו, ירוד עם עוד עשרה אנשים ולי חלאקה על כתפי הוריים, לדודת בוגל בשירה ובמירה לכוון מועת הרשב"י, מותן רצין עשות - כדי למוסות להגעה לעין הקדוש והנכוף כל כך. ואכן דומה שכיטופיהם וריטותיהם והונוף כל כך. ואכן דומה שנטופיהם ובחריטם שמסביב הצלחו לברור באור נס על כל הכתובת והרבים שניסו למניע בכל דורך את העליה הקדושה.

בשעה חמיש בערך חלה עלייה מסיבית מכל

גילה כי יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין
- בוחאי הגנה עליינו.

ר' נומן: אין שם דרך לטע את גודל השמה
והארת הפנים שמלאה אותו עת הגעה הישועה
מכיוון כל כך לא צPhi. והוא רצה לעוזר לנו, ולמי יהיה
כמעט לחוטין, וכי ריצה לעוזר לנו, ואולם גודל ה-
מקום פניו לחמשה אנשים ברכבו... ואולם גודל ה-
ולגרלוות אין חקר, וכשם שהבאנו אותו תחילה
היריה כך הבאנו לנו צמיחת קון היושעה באורה
כה מופלא.

הארת הפנים אותה קיבלנו וגיינה בצהורה
מושלמת כל כך כשלאחר שהתייאשנו מלהתפלל
במנין ולהшиб את נפשנו הרעה בדבר מאכל,
הגענו עם החברים לפיקען לפרקן של ר' אושעיא
דמן טיריא, שם התפללו ברובם עם ובחירות נפלאה
את תפילה שחרית של ל"ג בעומר, ולאחר מכן
זכית לטעודה הילא ראייה לשם שארגנו נסע

הטנדור לבוחד והטא. לאחר התפילה החליטו אנ"ש נוטע והטנדור
לנטות לחדרו דרך איזור בית גיאן לעבר 'כסא של
אליהו, היה זה עבוריתו תקופה מוחודה לתגעה אל
המקום המחשך, יטאו עט הטנדור אל בין ההורגים על
שביל העפר המובילים אל היכסא, ואולם באמצעות
הדורן ציפתה לט אסבה קשה, ניידת משטרת
שהסתמה את השביל הכריח את געונו לשוב על
עקבותינו. שוב הננו מגורשים ומחרחים מואהר
הנערב, אך למורת הכלל לא מופים לרגע את הרצן.
הטנדור חיש מוקם לנו מעת מעמל
הדורן והטלטלים הקשים, הצענו לו שיבוא לבית
הארחה הדורז שביבת גיאן, וכך בדרך מופלאה
ביהור שבנו לאכניינטו.

ריקודים ליד הציון לאחר המט המופלא

להתגלל ברפיש וטיט בדרכ לרשביי

שלושה ימים ביערות ובשדות, הימלטות והמסתור מתחת לקוצים ושיחים, והכיסופים האדרירים שלא פסקו גם לאחר הגירוש וההרחקה מהאזור | מסע של געגועים, כיסופים, עקשנות בלתי פוסקת מתוך יומנו של אחד האברכים בדרך ארוכה וקשה עד להשתתחות המaira על מצבת האבן שבמערת הרשב"י עם רצונות שלא פסקו גם כשןראה היה שאין שום סיכוי | מים רבים לא יכולו לכבות

י.י. ברין, ערב ל"ג בעומר תש"פ, ירושלים

מה עושים עם ל"ג בעומר?

טיפולה של הקבוצה שלנו מתחילה בתחילת תקופת הקורונה, כאשר בית מדרשינו נסגר מפחו של שלטונות, אז התגבשנו קבוצה של אברכים ובחורים, והחלTEMנו נחשוה היתה "לא מפסיקים להתפלל בבית מסת עט אנ"ש". דבר שגרם לנו להפוך את כל התקופה לעליה נחרת בעבודות ולכל ובהתגברות על גזירותיהם נגר הדת בפרט, לדוגמא: מקווה, תפילה בצדקה, הילכה לכתול, לשדה, ולকבורי הצדיקים. וכו' וכו'.

בזהו"מ פטה, והוכנסנו יהוד כמה חברים והתחלנו לחשוב מה נעשו אם ח"ז לא יתאפשר לעלות למירון ל"ג בעומר. ישבנו יהוד ונסינו לטפס עשה איך נוכל לזכות להוציא אל הפועל את ההשתוקות והגעגועים שהיו מנת חלוקנו, איך נזכה לגיע נם אם הכל יהיה טהור חילאה בתחילת עול העעות לשאות ביערות שבאו למשך כמה ימים, אך מחמת הקשי' שבדרך המשכננו לחפש דרכים אחרות.

בעיר"ח אייר נסענו למירון, על אף הסגר ההזדק, היו שמה כמאה מאנ"ש, וכיון שהציגו היה סגור השתחלו לנו המורה דורך אחד החלומות, שם התפללו לזכות להגיע ל"ג בעומר. והתחזקו עם דבריו של ראבר"ג והמוראים בשיחות וטיפוריים ("ט"); "כפי המבואר מדברי המקבלים שהתחלה עלייה הצעפֶש ביום נשנה (יארעציט) הוא מוחתלה ראש החיש". ואם כן כבר בעיר"ח אייר מתחילה התנתנצות אורו של ל"ג בעומר, וקיומו בכך הצדיק שנוצר להגיע לשם ממש גם בהילוא עצמה.

כשכבר החול ממש להתק Robbins' גבעומר, העלה מאן דהו את הערין לשוחה קודם הילוא בעיר הסטוק לעיריה הזרחות בית גיאן, עיר שימושה עד ממש לכפר מירון, החלינו שמנצ'ש נשואה בעיר זה, ובכל ל"ג בעומר נתה להשתחל למירון. ניסין להשיג את המפתחה של בית הכנסת העתיק בפקיעין והטמונה כדי לשוחה שם בשבת, לא צלח, ובליית טירה התחלנו

לפנוי שאחילה לספר סיפורו זה או אחר, חשוב לי להזכיר כי הגם שאין עניין העליה למירון ב"ל"ג בעומר הלכה פסוקה, כמו עניין התקבצויות בראש השנה אצל רביה"ק שעליו אנו מצורעים: איש בלבד. שהוא זה או אינו אפשר ציווי של רביה"ק או כל צדיק אחר, אולם חזוקה מושם קר נזול הוא החיזוש שבדרך, כשמדובר עוצם אהבתם של גובל של היהודים הכהרים, לנשمة וגאלתו משה משה, וכלשונותיו של אברהם בר"נ: השטחה בהילוא דרבינו שמען פר יתראי אם כבר היא מקבלת, ונזקע מפה"ר זיל ושאר גוזלים שהוא זכר גודל מאר, עוד מבאר בזיה טעם נפלא מצורפי דברי רבענו זיל, שהא מחלוקת שכלל הבקאות והקשר בהפציק הווא על זכי מזרות קאהבה שפומישך ואדם על עצמו... ואאהבה היא הנורמת השטחה פלב, ובפרט ביום עלייתו בכל שנה לתורה והשנה חזרה, שזה ונקריא ים חתנות, עם התורה שנקראה בשם כליה פנודע. וכי הנטחה והתקשרות בו שואה כל אחד, זו יפה גם פן למה שיזפה. והעקר בכלן ובאטערתא דתחטא של ראיי ייחידי הדורות שהוא אדרמי"ר זיל, ורבינו שמען פר יוחאי זיל, שפוקבל מאתו ב"ל. ובפרט על ידי עצם התקנות שנטקנו ביום הסמלוקות.

אך כאשר רואים אנו שגם יהודים אחרים מסרו נפשם על העניין הזה, הרי ידוע שככל זה הבשפטותם של המקושים לתקן האמת שבודו, וכי שרוב עניין הנסעה למירון שהיה כהו נחלת הכלל, הינו תוצאה מריבוי נסיעותיהם הקבועות של אנשים שלומינו בדור העבר למעורה הקדושה.

אני מאמין בזודאי שהניצחון שלנו איינו ניצחון גשמי, ולכן זה בכלל לא משנה מי הגיעו ומי, מוזבר רק בכינזון רוחני שלא תלי בצלחות בשטח... מי שייתיר מסר את הנפש, התפלל, כסף, והתגעגע, וזה הכל תלו. נחוץ לציין כי יש כמה מבני הקבוצה, וכן אחד מאנ"ש מהה שטומני, שעשו הרבה יותר מסירות נפש מכל מישׁו אחר, ובוטה חזרו כל עומת שבאו ללא הצלחה, ובזודאי שזכותם עומדת להם על כל טרחה ויגעה.

תפילה שחרית בכוסא של אליהו

של טפיית העומר, ולפתע אנחנו רואים פנסים מתקבבים לכיוונו, כולן השתקנו מפהד, אך או גילינו כי מדובר בקבוצה נספפת של פרטיניט מאנ"ש, שהסתתרו במקומות אחרים ונזעקו לשמע הצעקות והשאנגר. לאחר מכן רקדנו יחד בעוגנה וגעגנו לאורי של הרשב"י והלכנו לשון על הרצפה באוהלים על מנת לקום חצotta. כה מאריה הירינה אותה התהובדות מלאת עגנויות בחוץ הלילה, מול הצין והמור, כשהולב כוסף למעין אבל אינו יכול כלל להתקרב אליו.

בינתיים קיבלנו עשורות שיחות טלפון מصحابים שודעים להגיע ולא יודיעים איך, והטלפוןנים הলם ואוזל מלל המטענים הנגידים. קבוצה אחת של חברים נתקעו בכניסה לבית ג'אן עם מחסום משטורתי, וקבעה שנייה נסופה על ידי דרוזים בכניסה לעיר, מלם בקשו שנתפלל עליהם מול הצין שיוכנו להיכנס.

בצהרי היום בערב ל"ג בעומר ירושלמי לכטא של אליהו משם ניתן לדאות בכירור את כל הצין, פחד גזר ליהו אותנו, שכן אחד החברים החור על ידי מאן דהו שיש בהתקומות לצין מושום סכנת נפשות, מכיוון שבஹרים מטביב מפוזרים צלפים בכדי לשמרו על האיזור נקי ממסתננים, חיפשנו אותם, ולא מצאנו... כשהזרתי אני שומע כבר מרוחק שהגיגו הרבה מאנ"ש, ובתוכם הרה"ח ר' יצחק אנשין שהגיע ברגל על אף גיל המבוגר, וכן עוד כמה קבועות.

בשלב מסויים הגיע כוח גדול לbijוי מוסקים וכו', ופינה את כל מי שהיה באזור, נאלצנו לשכב על האדמה זמן רב ללא כל תזהה, וביחס הד' לפחות אנחנו נשארנו בשטח לאחר הפינוי הגדול. אחד החברים שהגיע לאחור זמן ספר שבאמצעו של מרדך הוא פשוט ברוח לנער שיח גדול של קוצים ודקינים במסירות נפש, לשם מנע הכח מהייכנס אחריו.

הערב הלך והתקרב והشمמה והכיסופים על הור לא ידע גבולות, השודלנו כל הזמן לעטוק בתורה ותפילה, כאשר חוטפים כל הזמן התבוזות מול הצין הקדוש בבחינת כל הרואה. באותו מהיציאת להטהבות פגשתי כמו מאנ"ש שהסתתרו בסמיכות, וכמעט לא היה להם לאכול אחרים ימים של גלות, הבאתיהם למשכננו שם נתנו להם אוכל והם הצטרפו אלינו.

להתכוון לשהייה הממושכת בעיר. בשלב זה התפרסמו ההנחות ל"ג בעומר ומכוון שעל פיהם עליה החשש שהזרק תהיה טgorה כבר מעור שבת, נפלה והחליטה לצאת ולשבות בצתת עם כל הצד.

שבת של געגועים

הגענו לצפת. כל הרעיזות והניסיונות להציג מקום לינה כשל בו الآخر זה, והותרנו עוזבים ברוחבה של עיר, עד שייהודי יקר מאנ"ש כשם שמע על המקה החלטת פונת עבורתו את הדירה שלו עצמו, מלל כל מאכלו השבת שהcin בטוב טעם!! כשהוא עצמו עבר עם משפחתו הנדיבת, להתאכון בשבת אצל אחד מצאצאיו שניגר בסמכות מקום.

השבת שלפני ההיללא של צדיק נקראת בפי החסידים 'שבת יאוץין', ואכן הייתה זו שבת שכלה כמעט כל טופים וגעגועים לאורי של הרשב"י ולזנות להשתתף בשמחתו ביום הקדווש. במשך השבת הסתכלנו עם משקפת בעגנויות עצומים אל עבר ציון הרשב"י, ובטעודה שלישית אף למדנו יחד תורה ס' תנינא העוסקת בעניינו של ר' שמואן.

בצאת השבת יצאו ברכב של אחד החברים לעבר העיר של בית ג'אן, בסה"ב ממנה הקבוצה 14 חברים, והיינו חזרות באמונה ותקווה עצומה שנזקה אכן להשתתח על קברו הקדוש של התנא, וכל הזמן התפללו על כן. הلقינו לטבול במיעין סתום, והתמקמנו בעיר בין העצים שם הקמו את האוהלים לשהייה הממושכת. חשוב לי לתרاء את האווירה המרגשת והנעימה שהרשותה שם, ככל לא היה קשה לנו לשון ולחיות ממש כמו בدواיט, ציון שהנחשבה שמא לא מזכה להיות במירון ל"ג בעומר הטוריה אותנו יותר.

זמן קצר לאחר שהתמקמנו כבר החלו ההצקות, המשיטה שפיזרה כוחות גדולים מאד בשטח עם אמצעים מיוחדים וגילתה אותנו עם עוד אנשים שהיו באזור, וקרה לנו לעזוב מיד. ואכן עזבנו מיד ועלינו למקום גבוה עוד יותר יותר בהר משם ניתן היה לראות בכירור את הרכונות להדלקות והhilala בהר השומם, מה שעורר את לבנו עוד ועוד להשתתק לזכות להשתתק רשב"ז זע"א.

התפלנו יחדיו ערבית בהתלהבות בנית לעצי העיר, ובאמצע הצעקות

להתלוות אליו. ניצלנו את ההזמנתו שטמilia נחשפנו וכשהגענו לכיסא של אליהו באמצע הדרכן לمعצר, התחלו לקרוא את ספירת העומר בשאנת והתעוורות השוטר לא ידע את נפשו וניסה לויז אונטו לכלת, ומיד לאחר שיטינו התפזרנו אחד אחד לבין העצים והוא נותר לבדו בשטה. מרב פחד שמשיחו יביא כוח גודל לחפש אותנו נותרנו בין העצים התבוננו שם במשך זמן ארוך.

במהשך הגיעו כמה קבוצות, שהזו מציון והושב"י וסייעו לנו סמכים מאד לצין ושהאפשר לעבור בשקט, ואולם מכיוון שהעזה נתפסנו חשבנו שהם מחכים לנו באזוז, עוז והמתנו לזמן אחר. יחד עם כולם התחלנו לשיד ולדקוד שיר לי'ג בעומד בשמה והתעוורות לקרויה בוקר החלו לבוא עוז ועהד מאנ"ש, גם כמה ילדי חלאקה היו בינויהם, והחליטנו לרדת לכיוון הציג מיד אחרי שחרית, לשוחהית כבר היה ציבוד של מעלה ממאה אש, והתפילה הייתה בתעוורות גודלה מאר.

לפתח לא כל הוזעה מוקדמת הופיעו מעליין מטוקים, ולצדינו פרושים רוכבים על סוסים, והורו לפולם להתפזר. אנחנו שלא ברכנו ממש מזמן נצערנו אחר כבוי, והזרענו לעבר חניון המשטורה בכדי לנרשנו מהאזור לאחר קנס נבד.

כל הדרכ שהלכנו לכיוון החציג כאשרנו מובללים על ידי השוטרים שרים, הינו בשמה עצמה על קר שאנו זוכים להתגלל ברеш וטיט בשבי עניין גדול זהה, כמה פעמים ניסינו לבורח אבל הליוי היה כבר מאד. הם הביאו אותנו ממול למערת ר' המונא טבא שנמצאת על הר מירון עצמה, והודיעו לנו שהם שנותנו לנו לדרכן על הר מירון עצמן, מקום אשר האור החיים הקדוש כבר הילך על ידיו ועל גביו מיראת הכהן.

מתרחקיםשוב

לא עוזרו לנו שום טענות ומענות והוועלנו בעל רחנן על אוטובוסים שהובילו אותנו לכיוון כרמיאל, לשם הנגען מוחשיים ומיואשים מאד. אחרי כל קר הרכבה ניסינו ועקשנות התחרקנו על קר מהאזור, והלך מהחברים כבר לקחו אוטובוס חזרה. גם אני כמעט חזרתי אבל חבר יקר חיזק אותי ואמר שאורי כי'ג הרבה מסירות נפש, שווה עדיין לנטות עוד, אולי בכל זאת תתקדים היללא בסוף, מי יודע...

נחרתתי ללב ולקחת מונית לצפת, שם שמענו שכבר החל מעת להיפתח הזרקם למירון ושלקאות ערב מתוכננת פריצה למעורה, ראיינו סייעות דשמיא מופלאה כשהגענו מאן דוח והצעץ לי לבוא אותו ברכב כדי להראות לנו את הדרכ מצפה למירון.

כשהגעתי לאזור כפר מירון שור במקום בלגן גדול, nisiyi להינט מכמה מקומות שונים, אבל בכל פעם כמעט נעצרתי ואלצתי לחזור על עקבותי. בהמשך התברר שהוא זה לטובי כיון בהמשך היה מוחטם בו הימי בוזאי נעצר, ולבן החלתו לסת מכיוון אחר. תוך כדי הליכה אני רואה פריצה שהיא היתה כמעט האפשרות היחידה להיכנס לכפר, שומר שעמד שם סירב להכנס את אולם לאחר תחננות והפזרות התרחש הנס והוא קורא לי ואומר: תיכנסו לככבר רב שמעוני.

השמה והתרגשות שהרגשתי אז אינם ניתנים לתיאור. התחلت לזרע לכיוון הציג וזרע אני עוקף ממחסומים מכל כיוון אפשרי, אחרי כל הרמה וענפים וקשיים זכייתי לעמוד ולהתפלל סמוך מאד לכיוון, שם גם רקדתי יחד עם יהודים רבים שהיו נרגשים ומאושרים עד למאור מוחכות שנפלה בחלקם. אשרינו שזיכינו

**כִּי בְּכֶתֶם הַקָּדוֹשׁ וְגַשְׁלַבְנָגָן מֵפַעַן שְׂרֵץ הַאֲרִיותִ לְסֻטָּרָא אַחֲרָא
שַׁהְוָא זֶה לְעַפְתָּה זוּ וְזַעַפְתָּה לְבַחִינַת שְׂרֵץ הַמְּפַאָא בְּרַבְּרַי הַקָּדוֹשִׁים
לְקוֹטֵי תְּגִינָא סִימָן פֵּיהֶ, שַׁהְוָא רָאשִׁי תְּבָות שִׁבְטַת נִימָמוֹ (נעימת
הַאֲלָהָה) הַקְּקָנוּ גַּם לְאַלְשִׁי תְּבָות שֶׁל שְׁכוֹתִיִּים הַקְּרֹחִים שְׁקָשָׁנוּ
נִתְּחַפֵּן זְכִתָּם יְנַעַלְתָּן וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.
(כוכבי או שם)**

באיון ליל ל'ג בעומר מטהחרים ומחבוזדים מול הציג הקדוש

חץ וקשת טאולתרים מוחוץ ליישוב

צון הרשב"י כפי שנראה מההר בשטח

ספרת העומר בצעקות מול ההר השומם

את תפילה מעריב והתפלנו בכח אבל די בשקט כדי שלא לעורר עליהםAiilo בעיות, אולם לפטע הופעה נידית שמנה יצא שוטר שפקד עליו

השראה המוח הנפש

ר' הירושל ור' ליזר משה בשיחת לאבוקשה

"אפשר כבר להתכוון
ללווה!" אמרו הרופאים לבני

**משפחה של הר"ר הערשל
כהן הי"ו עת היה מורה
ומונשם תחת התקפה אלימה
ביוור שַׁל הנגף שכבר**

**הפרק את העולם | אך לבסוף
נאלצו גם הרופאים להודות**

**ש'אצבע אלוקים היא' עת
קם על רגליו ותוך שבאות
ספריהם רקד בחתונת ביתו
בכל כוחותיו | יד'ידו הר"ר**

**אליעזר משה הלפרין הי"ו
ישב לשיחה מיוחדת של
תודה והודאה עם ר' הערשל
במלאות שנה להתעוררות
המופלהה | הוד שבתודה**

ר' צבי העREL מ' יהודית -

השם שלא משפטותיהם והתהנוות
של אלף אנשי שלומיט יחו' עם המוני
עمر בית ישואל במשך התקופה הקשה,
כאשר שכבר מודדים ומונשים ורופאים

כמעט אמרו נושא לחיי.

הכל התאנדו למפלות וכבלות-
טובות למען רופאות השלים של האיש.
ובחסדי הש"ת באופן מופלא, מעלה
מדור הטבע, התעוור ר' הערשל
לחיות וחישם, ובנות תקופת הולמה
קצרה ומהירה ביזוח, שב לאיתנו ביטר
שאת ועה, עם כוחות רעננים להמשיך
בפעולתו הברוכים.

הר"ר אליעזר משה הלפרין הי"ו,
יריזו הקרוב, ישב עמו לשיחה מיוחדת
עבור א'ักษא', רווית שיר שבת והודאה
להש"ת, בה מגולרי הערשל את התנאים
הגדריים שעשה עמו הש"ת, ושוחר
נקודות של האורה במעלה וחיבורה
העצומה של עבותות ההודאה להש"ת,
והחסדים הנפלאים המושפעים על
הרבקים בה.

להודות על ה'חסד' ועל ה'משפט'

טרם אפתח ברבטים, מקודם ר' הערשל, ברצוני לנצל את בנה יקרה
זו - להודות ולהלל להש"ת על כל
הטובות והחסדים אשר גמל עמי מועדי,
הן על החסדים' הגליים והנראים לעין,
והן על המשפטים' - הטובות שאינן
נראים לעין, וכדבריו הנפלאים של רשי'(
(המבוטסים על דברי חז"ל) על הפסיק
(תהלים קא, א) "חסד ומשפט אשירה,
לך ה' אומרה", זו": "כשאתה עשה
עמי חסד - אקלסר ברוך הטוב והמטיב
וכשאתה עשה במשפט - אני אשיד
ברוך דיין האמת. בין לך ובין לך: לך ה'
אומרה".

ב殊ונה מדור העולם, שיודעים
להודות ולהלל על החסדים והטובות,
אך כאשר מקבלים סטירה מאבדים את
לשונם ונאלמים דומה - דוד המלך ע"ה
שר וחימר את ברכת הברוך דיין האמת
באותו ניגן ובאותה השמורה בה שורר
וחימר את ברכת הברוך הטוב והמטיב.

דבריו אלו של רשי' מלוחים אותו
על כל צער וועל בחיה, ומוחקים אותו
להודות לקב"ה על כל מה שעושה עמי.

אם אתה משמה את שלי

בטרם נשמע את השתלשלות

הענינים - מקודם ר' אליעזר משה -
סבירני כי חשוב להזכיר ולפרט את
מקצת מהזכויות הרבות העומדות לו לר'
הערשל, אשר בזודאי עמדו לו מן שמי
לחום עלי ולחוזירו אל בין החיים.

במשך שנים ארכות מכיר אני את ר'
הערשל. זכורני היטב את אחדים ימם
בهم נחלץ חושים למען עניינו של רבינו,
בבנייה בית המדרש 'חפарат הנחל'
אשר בקריה החרודית בכית שמש, ועוד
ענינים רבים שבזודאי עמדו לו לזכות
למגן ולצינה.

בשנים האחרונות אף זוכה להתרמס
לעמדו לעזר למען אלמנות ויתומים, ואף
ייסד לשם כך את מפעל הצדקה החשוב
'ליבנוי' - לב ונפש לאלמנות ויתומים -
ובזודאי נתקיים בו מאמר הקב"ה "מי
שמרחם על שלי, אני מರחם עלך".

ר' הערשל מורה ומונשם על מיטת חוליו

טיפולין במספר ימים ארוכים. ואכן, לאחר דקوت ספרות עלית לאמבולנס שפתח בדרכו בין הסטאות היישלמיות לעבר בית החולים.

הרגשה כבירה מילאה את לביו, חששתי מפני הבאות: וזה בעוד מסטר שבשות הגני מתעד להכניס את בתי לחופה, והנה לפטע העתיד מול לוט בערפל. רק לאחר מכך הבנתי, כי בשעה זו עדין לא הבנתי כלל לקרוא מה אני הולך.

בגעינו אל בית החולים הוכנסתי לכדי ואילו בני המשפחה נאלצו להישאר מאחור, עקב ההנחות המזוחגות היה זה וגע קשה ביוטר - להיכנס אל בית החולים במצבה מוסון, לפחות, בלבד. ביל כל משפחה או עזרה.

מיד שנכנסתי לחדר המין, קיבל הרופאים ויזוח על המקורה המטסן והגינו בוריצה. החלו לחברים אל מכשירים שונים. ברגע אחת הכתה בי החרבה הבוראה, כי ככל הנראה בעוד דקוט ספרות אני עומדת להיות מודעם ומונשם. מה שakan התאמת מידי כשחזרה ניגש והסביר לי, כי לפי הורמת המצב אין מנוס מצער זה.

אודר ה' כי אנטף כי

בשומעי את דבריו - נגהלהי מאד. כל לא התקונתי נפשית למצוב זה. והנורא מכל, כששאלתי את הרופא מהם הם הסיכויים שאתעורר מההדרמה, הלה התהמק והחל לגמג' 'סיכויים קלושים...' את המשמעות הקשה של גגומו הבוניתי היטב.

קר שוכב אני על המיטה, מבין כי بعد שעיה קלה אשׁקע בשינה שורבים הסיכויים כי לא אקים ממנה לעולמים. עיני ורוחי כבר ראייתי את בתמי מגעה להור היזרים להזמין לחופטה ואת בני הילדים אומרים קדריש' בביית-הכניםת, לעיניהם הבוכיות של נזות ביתוי הניצבת דומעת בעורות-נשים.

שברון לבי' היה עצום. בסך הכל הנני אדם צעיר, בעל משפחה העומד לפני חותונת בתמי. כאב עצום הציף את חזרי לבי' לנוכח המוחשכה כי יתכן שאסאים את חי' נבל זה.

אלא שאו, לפטע פחוטם - היישר אל תוך אותו חושך מוחלט שבקיש לטגור על מיל כל צד - הבזק במוחי הברק והרעים בקהל רעש גדול: **הושל, מה עם ההודאה לבורא עולם?!** האם כתעת אין חיקוב להודאות?

היה זה ניסיון קשה ביוטר. הלא הדבר האחרון אליו היה לי מ' ברגעים שחורים אלו, זה להזחות אלום, השתרדתו בכחוותי והזרונים להניע את שפטותי ולמלמל להשיית מילים פשוטות: **"דבש" ע' אני מודה לך על מה שאתה הולך לעשות עמי, בגין אם יהיה זה 'חסד', ובין אם יהיה זה 'משפט'.** בגין אם

כיזוע מצדיקים ז"ע שהחדרה על העתיד הינה צינור נפלא להמשכת חסדים.

רבות מחשבות בלב איש

הכל התרחש במהירות, בשלוי חורש ניסן (מספר שבועות לפני חותונת בתי תחוי) החלו להופיע אצל טימני מחלת הקורונה, חום גבוה ושיעול קשה שנמשכו במשך ימים. לא העליתי על דעתם שהמצב עלול להתרודר בתוך זמן כה קצר. בהמשך התחלתי לסתבב מключи נשימה, אולם עדין לא ידעתיך עד כמה מצב חמור. לתומי חשמטי כי מוחובי בקדצ' נשימה קל שתיכך יחולני.

אולם, לבורא עולם היה תכנית אחרת:

**אחד הרופאים
הגודלים בישעיה
צד' התבעא בפניהם:
עוד לא היה דבר
כמה שאים היה
מורדים ומונשים
למשן שבועיים,
מתעוזר, מתאושש
כמה ימים פשוטו
קס... זהו: 'הגעת
לבית-חולים, נרדמת,
קמה והלכת...'
והכל בתקווה
קראה כל כך.**

עברית. רמת החמצוץ בגוף ה cholha צוללת מטה-מטה חתני היקר ר' נחמן גולדברג שיחי' הבחן שמצויב איננו טוב ומירא למדוד את הסתורציה. לאחר שפנה עם התוצאה אל אחד מעסוקני הרופאה, התברר כי לפי הנתונים, במצב מסוים וחומר ביחסו. רמת החמצוץ ברדי היתה כה נמוכה, באופן שלפי דעת הרופאים היה מדובר בשעות ספרות ר'ל. אותו עסוק-חсад בירור על אחר את מחותמי והודיע כי בתוך כמה דקות יתמן לבייתי אמבולנס שיובילי בבהילות אל בית החולים.

ארוחתי לעצמי תיק עם מעט בגדים ותפילין. לא ידעת כי לא עלה בדמי להניח

ביחדי ומכירי - ממשיך ר' אליעזר משה - כיצד משקיע ר' הערש את מילוא מרץ וכוחותיו למען פעולות צדקה וחסד אלו שאחת מהם, היא טלטולא דבגרא מעבר לים בוגלת אורה'ב להתרומים עבורי כן נרבי' העם. וכן נשבת, כי גם שבחותיו הש"ת החלימו ממהכה המהלהכת. וובם עדרין סובבים מחולשות וסחרחות וכי'צ'ב, ובמצב כזה, להיטלטל - לא אחת - אל מעבר לים, עם כל הטרחה הכרוכה בכך, זה י מסירות יצאת מן הכלל.

כשנוכחות לאות כל זאת, ממש צאת' מהתפעלות ושמחות להtotות שכם ולחיות לו לעוד עד כמה שידי מגעת,ձכאות ליטול איזשהו חלק בפעולות נפלאות אלו.

כמובן, שיטויות זו הינה תוצאה ישירה מהיינו מושתול לחיזות ככל יכולתו באמונה את מציאות הbara ית' בעולמו - ש'אן עוד מלבדו ית' והוא לבדו המהגה עולמו בחסד, והוא חף' חסד וקרוב לנשבי' לב. זה הרגשה ששוררת במוחינו של ר' הערש, שהוא בסך הכל שליח ההשגה העלונה לשמה לבבות ונבריטים אלו.

לא פלא אפוא שפה התהבר ר' הערש לענין ה'הודאה', שהוא כל עבודה זו עניינה להזכיר הכל להש"ת ולפרנס בפה מלא כי הכל מאנו ית'.

רק להודאות לה'

אכן. מסכים ר' הערש, עבורה ההודאה להשיית היא יסוד חי' היהו, וחומר נפלא בחקלי - לדבוק בה כפי יכולתי, עד שתאיר מעט גם את חי', בפרט לאחר מה שארע עמי בשונה שעברה, מאורעות אשר חזקו את אור ההודאה ביצור שאת.

מי שהטעם אותו לראשונה מדור נפלאה זו, היה מורה דרכ' בגה' רבי יעקב מאיר שכטר שליט'א שבסמוך שנים ארוכות ששוחית במחיצתו, תמיד היה פונה אליו ומעוררני. י'אה נא הערש, העירק זה הוזאה. להווות ולהזות לא הרף ובכל מצב גם כשהינן הולך ברוחוב, גם כשהינן שוכב במיטה, תמיד אמר וידורי ההודאה להשיית חוויה עבודה כה נעימה וקללה...'

ואכן, בבית תמיד השטלוו להתזקח יחד להזות להקב"ה על כל צעד ושלул, על כל דבר שקרה, גדול וקטן, משmach ומצוע. בסעודות 'מלחה מלכה' אמר אומרים יהודיו את תפילת 'נשمت', מודים על כל החסדים שנעשו עמו עד הנה ועל כל הטובות והחסדים שעטיד הקב"ה לעשות עמו מכון ואילך,

אקווט ה'הוֹדָה' ובן אם אני מסיים כעת את
חיי - מודה אני לפניך...".

יהודי מלשון 'הוֹדָה'

נקודת ה'הוֹדָה' כה יסודית ועיקרית בעחדות לה, עד כדי כך שעלה שמה אמר נקאים 'יהודים'. כך מפורש בתרגום על מגילת אסתר בפסוק 'איש יהוי היה בשושן הבירה' - מרדכי הצדיק הוא והרי היחיד בתנך שזכה לטעור 'יהודי' - ומסביר זאת התרגום: 'איש אלהא' (תרגום = איש חסיד, ומצל' קדם אלהא' (תרגום = גבר חסידיא ומודה) הוא כל מהותו ותפקידו של 'איש יהוי' - להיות מודה ומצל' קדם אלהא'. ומקרה מלא דבר המכובע עט זו יצורתי לי תחולתי יספרו.

שובל להזופה את חותם שבועות ספורים לאחר ההגדה

ציריך הוא לבקש ב'הרחמן' - כעת כבר ציריך
לבקש את הניסים...

ישוד זה שההוזאה ממשיכה על האדם
חסדים והשפעות טובות, מציעו מפורש
בדבורי ורבינו יונה 'בשער תשובה' (שער
ד), כשהוא מפרש בכך את הפטוק בתהלים:
אחר לעולם כי עשית, ואקה שمر כי טוב
נד חסידך, חיל: 'אחר על הטובה שעשית
עומדי, ובעומד זה האקה להחמתה טובותך'.
גם בחזרת הש"ץ בולטות חשיבותה ההגדאה
ויחייתה על פני שאיר חלקה התפילה,
שהרי את כל הברכות השיליח-ציבור מוציא
את הציבור, מלבד ברכת מודים, שם תיקנו
חיל' מורות ורבען לכל יוזך, להוותה כי
חוותה ההוזאה מוטלת על כל אחד, ואין הוא
יכול לצאת ידי וחובתו מארחים.

כמו מאיר הוא הסיטוגנאל של היהודים
וזרכני במילים: 'על שאנו מודים לך ברוך
אל החזאות', כלומר, על זה עצמו שזכינו
להוזאת לה, אנו וחווים ומהודים לו יתברך...

דבר נפלא מביא שם ורבינו יונה על הפטוק
בתהלים 'כי חמת אמת תודך, שארית חמוץ
תងור', שאם האדם מקבל באכבה ומודה
על החימוה הנשפכת עליו, אז הק"ה חוגר
ושומר אצל את שארית החימוה לבל תפגע
בך.

כאשר פונה הק"ה לכנתת ישראל
ומבקש ממנו 'פתוח לי אהותי רעתי וגוי'
(שיר השיריםה). הרי מתרגם על קר התרגום:
'פתוח פומיך ובעוי ושבחי לי'. (=פתוח פיך
ובקשי ושבחי לי)

החסיד ורבי לוי יצחק בדור זצ"ל היה חזור
רבות על דבריו הזוהר הק' על הפטוק 'פתוחו
לי שעריך זרך אבא בם אהוה י-ה'. שכשהר
יהודי אומר 'אני מבקש דבר, רצча אני רך
לזרות', נפתחים בפניו מיד כל השעריטים -
'זה השער לה' צדיקים יבואו ביי!

משל לאорт פשוט הרוצה לדבר עם המלך,
הלא מובן מآلוי כי לא לכל אחד ניתן
הרשوت להיכנס פנימה אל היכל המלך, אולם
כאשר יאמר שרוצה הוא להיכנס אך ורק
בכדי להזות ולשבח את המלך - בודאי
יכניסוו מידי, שהור 'שער' היהודי היה אינם
נעולים. איילו כאשר עמד הוא כבר בפני
המלך, המלך כבר בודאי ישאלו למבוקשו
ויתן לו... (ראhrs"י ברכות ד:)

חשבתי לעצמי פעם דבר פלא: הרי
אמירות על הניסים כל עניינה הוא החזאה
והלל, ולכן מוקמה נקבע בברכת 'זה
לך' או בברכת 'מושים'. והנה, מצינו בהלכה
(אור'ת תרפ"ב ס"א ברמ"א) שאם שכח
לאומרה במקומה, כדי כשמנגע לה'הוזאה'
ונפלאות' וכו' וממשיך 'בימי' וכו'.

והדבר טען ביאור, מה שיוכות יש לומר
על הניסים 'ב'הוזאה' שענינו הוא תפילה
ובקשה, ומודע אומרה כעת בדרך בקשה?
ואולי אפשר ללמידה מכך, שכן כל עוד
האדם מודה ומזהל להש"ת אין הוא צריך
לקש ניסים ונפלאות, שהור הם מושפעים
עליו מילא. אולם אם אדם שומר ח"ז
להזרות לה' ולומר על הניסים, מכאן ואילך

לגנון לפני הלויה

נחוור לרוגעים הקשים, בהיותי תלוי בין
שמיים וארץ...

משמעות מה נזכרתי אז באדר"ל
MPISTOBORG זצ"ל (שהסתלק לאחרונה),
שבתו נפטרה על פניו ל"ע בעיצומה של

לאחר מכן, רק בחתונת בנו המשך שעת אורך". אי אפשר לשער את הנס שהתרחש כאן. מהיית המתים ממש? - חילוניים בשחתועורתי, החותה הרפואית - חילוניים במושב - של המחלקה בה טיפולו בבית החולים, ערכו לעצם מסיבה גודלה. איש מוהם לא האמין שאkom. הינו שם התרגשות גדולה וקידושה עצומה. ואמנם, מהרגע בו פקחתי את עיני לא הפטקי לאות ניסים ונפלאות על כל צעד ושלל. לא היה דבר אחד שהתנהל כפי דר' הטבען!

הרי בדרך כלל, גם מי שוחרד את ההרומה, רק בחלוּך תקופה ארוכה יותר לתקן כרגל, אם בכלל. רכבים מופנים לתהילן שיקומי ארוֹר ומפרק ורכבים-רכבים נוראים עם תופעות להאי קשות למשך כל חייהם.

ואילו כאן, אי אפשר להסביר זאת בדרך הטבע, בתוך זמן קצר ממש כבר הימי כהוד האדם, בחסדי ה', כאשר שלש שבוטות לאחר השחתועורתי, כבר פיזותי בחתונת בת. אין זה כי אם נט עצום ונגלה לעין.

אחד הרופאים הגודלים בשעוי זדק' התבטה בפניו "עוד לא היה דבר כזה שאדם היה מודעם ומונשם למשך שבוטים. מתעורר, מתואושש כמו ימים ופושט קם... והו! הגעת לבית-חולם, נרדמת, קמת והלטת, והכל בתקופת קירה כל ק'". עוד דבר שברצוני לציין, שוכתני לו בזאת חבר יקר שדאג שבסמך כל הימים שהורדמת היא עיטה בעכיפה על בראשי מדי יומם התקשר למחלקה ובירור ודאג לך. למי שידע, זה איננו דבר פשוט כלל וכלל, בפרט במחלקות הקורונה שם אין רשות לשום אדם לשחות לצד החולה.

פעם אחת, כאשר התקשר למחלקה לברר האם ראש מוסטה רפואי, ענו לו שכיפתי נפה, אולם ראש מוסטה עם איזושי פישט בר. למרות תשובה אנשי המחלקה, לטבו לא נתן לו מרגע והוא מירר לקמות כיפה המתאימה בערך לראשי ונסע במיוחד לבית-חולים על מנת להבשו לאותה.

עד היום אני חוכש כיפה זו בראשי (על- אף שאינה מתאימה למידותי במודיק...) והיא מרגשת אותי בכל פעם מוחדר.

מזכיר לך ברצוני להזות למשפטות היקחה על כל התמייקה לאורך כל התקופה - ובמיוחד, לשולשה חברים יקרים: הר"ד מרדכי גוטלב, הר"ד שלמה לפקוביץ מבورو פרוך שבארה"ב והר"ד נפתלי שטירר היי', שנטלו על שכמם את כל על הבית והחתונה. וכמוון לעסקני הרפואה המטוריים והיקרים הרוב אברהם חיים חיין שליט"א והרב שמיעון רוטר היי'.

МОרכחים להוזות
שייש ברא עולם

מוראה אני בכלל לב להשיית ולשלוחיו הטובים, אם הייתה לי במערכה, לא הייתי מצליח לעבור את זה כר --

ר' אליעזר משה מוספי: כדי לספר את האוזן
עד כמה היה הנס מוחשי, אסטר עבדא קטנה: ר'

אחד הרופאים הגודלים בשעוי צדק' התבטה בפניו: עוד לא היה דבר כמה שאדם היה מורדים ומונשים למשך שבוטים, מתעורר, מתואושש כמו ימים ופושט קס... זהו: 'הגעת לבית-חולם, נרדמת, קמת והלכת...' והכל בתקופת קירה כל כך.

- הרופאים דיברו על כך שנתרנו לישעתיים לחיות, והודיעו לבני המשפחה כי כבר אפשר להתכנס להלויה.

אולם, מנגד עמדנו המוני ערך בית ישראל האמונה על תפילת וצעקה להשיית, התאנדו בתפילה ותחנונים וקרועו שער שמיים. רק לאחר מכך שמעתי בהתרשות עצומה כי הייתה התעוררות עצומה בקרב הציבור כלל, ואני שלומינו בטרט.

היריחות של כולם להעтир עכורי באופני יצוא מן הכלל, אף היא הייתה מופלאה ביזהו. אנשים מכל העלום, גם כאלו שכמעט אינם מכירים אותו, אנשים נשים וטף, סיימו עכורי ספרי תהילים זהה אחר זה. אחד מגודולי העסוקנים אמר לי: לא היה קבר של זדק' שלא שלחתי להזכיר את שמו לרפואה וושועה. מעל חמישים אלף (50,000!) פעמים נאמר 'הומר לתוכה לדפאתני' וזה,

ואכן, זאת ההדמנות להזות לכל חברי ומורי מצל העולם, על כל תפילה ובקשה שהעתירו עלי. אין ספק שריבוי התפלות והקבלות הסובבות לרפטואתי - סייעו לכך שהחסדיו שמים קמתי לתהילה. התפלות פועלו, כפשותו ממש, והעיבו את רע הגזירה.

МОרכחים להוזות שייש ברא עולם

הרוב אברהם חיים חיין שליט"א, מעס肯ני הרפואה הבכירים שליווה במסירות את התקופה הקשה, סייר לי, שהרופאים הגדולים ביותר ביחסם אמרו לי בלשון זו: "במקורה הוא אנו מוכרים להזרות שיש אלוקים. התרחש כאן נס של ממש, שאין לו שם הסבר בדרכי הטבעי".

עד עצם היום הזה, מסתובב ר' אברהם חיים עם תצלום הריאות השרפנות ומוראה זאת لأنשימים, תוך שהוא מפטר: "אדם הזה, חורש

שבת קדש, והוא מוכרים להמתין ללויה עד מוצאי שבת... ורока איז, בשעות הקשות הללו,فتح פיו והלחין את הניגון המזוהה עם המילים: יידע לאחד-מן בכל העולם היהודי על המילים: יידע כל פעול".

ningen מרטיט זה צף במוחי באותם וגעים. כשאני חשב לעצמי בצחוחן הרבי מיטלבורג היריכין עצמו להלויית בתומו עם ניגון זה, אף אני אכן אפוא את עצמי עם ניגון זה להלויית... קר התתלותי לשיר לעצמי את המילים יידע כל פעולה, כי אתה פעלתו, ובין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו לי אלקי שודאל מלך ומלכתו בכל משללה' - כשהAMILIM פורצחות ממעמקי נפשי בভיכה עצומה.

הרופא המודדים שהיה היהודי כיפה, הצעיר אף הוא לבכתי וдумותיו נגעו בדמיותי... וכן, תוך הדראה וניגון שקעתי

בתרדמה אורה בת שטויות בת דרך כלל

אנשים מתועוררים מהשניה עם 'מורה אני', ואילו אני - זיכני השית' להיידם עם 'מורה אני'... רק לאחרונה הבחנתי

בדבר פלא: ימי הספירה, כדיוע, מקבלים לתיבות מחמור למנצח בנגינות', כאשר כל תיבת מוכנות ליום אחר. אותו יום בו נרדמתי, מכוון באורח פלא

لتיבת ייחוץ' השicket לעניין ההודאה בו עסוקתי אז. ואילו הימם בוגר תיבת 'בוארץ', המרמות על ימים כנרג תיבת 'בוארץ', המרמות על ימים

בימים אלו, והוא חי תליים על חוט השערה... כל מערכות גוףינו קרוטו, הכלויות לא תיפקו, הריאות היזו שורות לגמרי, וכי שניתו לראות זאת היבט בצללים. ביום שיישי -

יום למחרות ההורדמה

עלול לעז להחנק, שכן פתוחים מדי פעמי את פיו ומוחחים אותו למשך כל זמן ההנשמה, ואילו כאשר משחררים ממנה את הצינור וההנשמה, מלחמת הפתיחה הממושכת נפוגעים בדור"כ שידי הבליה והפה וכן קשה יותר אחר כך לחזור ולהסתגל לבליה ונשיכה רגילה. וכן הרמה אונשים לאחר שהם מתעוררים מההרדמה, אינם מטוגלים לנשוך או לבלע זמן רב, ואילו אין, כאמור, הלא התייחס לאשניהם... חסדי הבורא.

גם כאשר שחררו אותה, הרופא אמר שאין סיטי שאחיה בליך חמצן צמוד שהיה תמיד מחובר אליו, לאחר כמה שעות הימי כבר בלי זה...

כאשר קמתי, אמר לי מנהל המחלקה "אתה אדם צער, תבל שתחיה בכזה בית חוץ של מחלות, אפילו שאנו מקבלים הרבה כסף על כל יום שאתה כאן - לך הביתה".

אמרתי לו שאיני יכול להזיז את עצמי - והוא אמר: נזעך לך, העיקר שתחצא ממוקם מזיק זה. קר חזרתי הביתה - לא שיקום, אלא תמיימה וממושרי חמצן למיניהם, חסדי הבורא.

תבטלו לעתיד כולן... שלא ישאר לעתיד ורק בחינת תודה והודאה, להודות ולהלל ולדעת אותו יתברך... זהה כל שעשוע עולם הבא". מי שמחוץ כבר עכשו לטעום מעין עולם הבא, לחיות בהיא עלימא' חיים של עלימא' דatoi', מזמן להיכנס לשעריה הפחותים של היכל והודאה, וההוכחה לכך היא: אני. אם אני האדם הפשוט טעמתי מעט מן האור, וזהו שאל אחד יטול... ואם אכן יהודים יתחזקו בעניין שנגב זה של החזאה להשיית בזוטה מה שערבי - הכל היה שווה...

[למרות זאת, כי כל דברינו הם רק לזרום ולחזק את עבדות ה Hodah, ואני באים ח"ז לברע מעבודת התפילה והבקשה, שהורי הקב"ה מטהוותה לתפילהינו. ואודרבה, ההודאה היא זו שננותה כח להתפלל. דבריו היוזמים של מורהנת" (ליקויו הל' נחלת ד') שלכן מקודימים בסדר התפילה את השבחו של מקום לשאלת צרכיו, שכן ה Hodah על העבר' מחזקת שיוכל להיות 'צעק על העמיד'. והביא שם (מהדפס במחוזות הירושלמיות) מרביבינו יונה שהווען של סמיכת גאולה לתפילה, עי"ש דברים נפלאים].

הערשל שהתעורר מההרדמה בילג אייר, חיתון את בטו תיכף לאחר חג השבעות, וטבעי היה הדבר שיתאפשר בשחתתו כפי שכבר נזכר לעיל. גם אני יכול לומר את בתי כוהה ימים לאחר מכן, ולא כי היה לנו את בתי כוהה ימים לאחר מכן, ולא ציפיתי כלל שרי הערשל יצליח להגע לשמה מהחמת חולשתו. את אחד ממשמות השבעה ברוכתי ערכתי בבית שבקומו השלישית, והנה להפתעתו ותודמתו הרבה, אני רואה באמצעות ברגלי המשמה את ר' הערשל עולה ומטפס ברגלי לבדו את המדרגות עד לקומה הגבוהה בה אני גור. למדך כמה גדולים מעשי ניסים...

תחיית המתים בזכות השירה וה Hodah

כאשר סיפרתי את כל פרטי המעשה לאחד מה חשובים אונ"ש שליט"א, פתח ואמר לי כי איתא בחז"ל איז שיר משה - מכאן לתחיית המתים מן התורה. ויתכן שבזכות ה Hodah והשירה שהשמדתי לשיר לקב"ה על כל צעד בחיי זכית לתחיית המתים...

האור החיים' הק' (פרשת קורח) כתוב שכמה שנדולה ויקירה אצל הש"ת' השבט והallel שיונטו לו מלאכי מעלה, ויזהר מזה השבח והallel שיונטו לו נשומות הצדיקים שביעולם העליון, אלומ למעלה מן הכל הושיר והשבט העולה מהනשות אש"ר הם בעולם הזה, אשר הם תוך הבשר, והוא (הבשר) מונע מהכיר ה', והם מתעצימים לאחוב את ה' ולשבחו ולהודות למאמרו - זה עליון וחושך אצל הבורא לעמלה מן הכל!

הרשותי היא כי מלבד מה שקיבלת הים חדשים במתנה בזכות ה Hodah, הרי שככל הגישה וההשתכלות על מאורעות הימים השתו אצלו לגמור בזכות ה Hodah.

כאשר אדם מתרgal להודות לקב"ה על כל דבר וענין, הסתכלתו טובה ושמחה מדיר, מטור הכרה ברורה שלא מגע לו כלל. אך אחד לא יכול לצערו ולהקניתו, איש איטן יכול להפיצו והוא פונה תמיד ישירות להש"ת' בהלל וה Hodah, מתקן אמונה שלימה שהכל לטובה. גם אם בתחילה נאמרות המילים מן השפה ולחוץ, הרי שבסמך הזמן הדברים מוחלטים פניהם.

כש Robbie ה' הק' אמר "מי שיש לו אמונה - חייו חיים", הייתה כוונתו על כך שהוא חי חיים טובים' גם בה העולם, בחיים הגשמיים. אין לי כי אם להצעע עזה טובה בפני חברים נאמנים: אין דבר טוב יותר מה Hodot לה' יתברך ה' ברוחניות, כפי שכבר ראיינו כמה זה חשוב לאין שיעור וערך, ובגשימות.

וזה היה צורת החיים לעתיד לבוא, דבריו של Robbie ה' (תורה ב' תנינא): "כי זה עיקר שעשוע עולם הבא - להודות ולהלל לשמו הגדול יתרך ולהזכיר אותו יתרברך, שעיל די זה סמכים וקרובים אליו יתברך... כי שאר כל הדברים

מקדמים רפואיים למכה

אוספים עוד מעט מפרטי הניטים וההשנה הפרטית המופלאה ששיכלים לאוועו נט - לקיים שיחו בכל נפלאותיו.

לפני כמה שנים, בהיותי באמון בימי חנוכה, הותקפני במצבות אכזריות על ידי ברינוי - ה'מאפיה' של אומן, כאשר נטפלו אליו מלחמת דמיון חיצוני שהיה בייני אף אחד מעסקני חצר הצינור הקדוש, אותו ביקשו לחסל רוח'ל.

הברינויים היכוני מכות נוראות עד שאברותי את ה' הכרתי, ולאחר מכן זרקו את גפי החובל עד זוב דם אל מצבור האשפה העירונית של אומן הקפואה והמושלת, כשהם בטוחים שביצעו את זומם... אך כפצע היה בייני בין המות.

בeshgava פרטיט, כמה שעות קודם לכן פגש אותי יידי ר' היל כהן ה'ז"ו ומסר לי את הקוד לדירתו. בחסדי שמים מופלאים והתעורורי לפנות בוקר, ועל אף שהיית מוטשטש ולא זכרתי אז כלום, נמשכתי כמעצמי לדירתו ובביסי ניסים זכרתי את הקוד שטמר ל. לך לי זמן רב עד שהחטאושתי (במשך שבע תמים לא זכרתי את שמות יידי...). בכל אופן, במהלך תקופה זו שנייני קיבלו זעוז ורצין, עד שהייתי צריך לעקrets ולהשתיל שניינים חדשות במקומם.

ואכן, עקרו לי את כל שנייני, והתקינו לי פלטטיקים מותאים למען ייכלו להשתיל את השינויים החדשנות. משום מה, מזא לא הזדמן לי עדין להשתיל את שנייני החדשנות לא כל סיבת. כאשר הדרימו אותו, התגלתה והשנה העליונה שהיתה בך. שכן כאשר מודדים אדים - באופן טבעי הוא אמר לו נשוך את ציור ההנשמה. ואם חיללה הוא מתחזר, החוללה

זה לא אותו בן אדם

נס נסף וגלי ממש אידע עמי בתקופה האחורה: לאחר שהתואוששתי, התגלטה אצלי איזושהי בעיה בלב, שלא הגיעם למקום מסוים. הרופא אמר לי שאוני בסכונה קימית ממש, וצריך להמתין חדש ועוד לריאות האם צריך לעשות צנור או ניתוח של מושח ח'ז.

עשיתי אז בדיקת אקי ללב - כאשר פי איטן חדל מהחזרות להשיית על הכל. לאחר חדש וחזי הלכתי שוב לעשרות אקו. והרופא שביצע את האקו, הסתכל אליו ושאל: עברת איזה טיפול? "לא עשיתי שום טיפול", עניתי לו, "לאלקחתי אפילו כדורים!"

"קח את שני החותמות הלויל", אמר לי, "תוראו למישאותה ורזה - סולט גידזו לך שזה שני אנשים. בתגובהו הויש את הבעיה, ובשנייה אין בעיה".

אין ל' מילה אחרות מלבד: כוחה של הרוחה. אני נשא עמי בכיסי תמורה שאני שוכב מודרים ומונשם. ישנים אבל שיש להט תנומה של הרבי או של המשפחה - ואילו זאת התמונה של זה המשם אותו על המצב שהייתי בו ויצאת ממנה. זה מודרים. אני מסתכל על התמונה זה, איך שאני שוכב עם כיפה גודלה על ראší, ופושט מתרgesch ומשתת.

ה' העלית מן שאל נפשי חייטני מירדי בור. הטוב כי לא כלו רחטיך והמרום כי לא תמו חסדייך - -

באיילו של העוזר וקדוש

אליהו זלמן

הדגה לbai ציון רשב"י והאכלת הרעבים, הדיבורים הפשטוטים היוצאים מון הלב
שנכנסו ללבבות, הימן המיצר' במירון שהדודה עד לפרייז הרחוכה, מעשי החסד שנעשו
פעמים רבות בcli ידיעת המקובל'ם, הפצת ספרי רבינו הק' והכיסופים העזים לאומן
| 60 לפטירתו בב' ניסן תשכ"א - פנינים מאיריים מהחייו של החסיד הנלבב רב' יונה
לבל, שהיו מועט המחזק את המרובה | ויתפלל יונה אל ה'

ד. ברסלבר

ליונהלה. המזעך הותנה את השיזוק בכך שהחומרה תתקיים לפני שימלאו לו עשוים. תפילתו התקבלה. גם בלילה איזוסאי, עשה החותן את דרכו לכותל המערבי יחד עם חברי חסידי ברסלב, כשהוא שופך שם דמעות הזדהיה ותחינה לבוראו.

"אבא היה זה שפרסם שהתפללה בעומקה היא טגללה לשיזוק", מפטריך בן זקונז של ר' יונה, ר' אהרון כלב, מדי ספרו עובדה זו.

שיזקה להינsha לפני גיל עשרים. משם נסע בטנדר שאירן ר' מיכל ברטלב, לעומקה לציון רבי יונתן בן עחיאל, גם שם שפר דמעות כמים לבנות בית נאמן בישראל. אך חזר ירושימה, ואל הכותל המערבי הגיעו זה עתה מפולין בוחן של ר' אהרן שיבנברג, חסיד גוד מלוקוב שבפולין. ראתה אותה בכותל הגדبية הצדקת גיטלה ביטלמאר, ומיד עלה בדעתה לשדרה

יונה'לה הגער לא ידע את נפשו מודאגה. בעוד שלושה שבטים מלאו לעשורים שנה והחאות רום זכה להקים בית נאמן בישראל. ריא שמים הוא, ומכיר היטב את דברי חז"ל על חשיבות הנישואין לפני גיל עשורים, ועתה, מאין יבוא עוזו? קם יונה'לה ונסע מירומה להשתטח על ציון הרשב"י, לילה שלם בכיה וביקש מה'

אליך נפשי אשא

החסיד הנלבב לר' יונה ליב לבל, "ר' יונה הלה" בפי כל, נולד בירושלים העתיקה שכון החומות סבו מצד אביו שעלה שמו נקרא, רבי יונה ליב לאיבל, מותלמיי מון החותם טופר, עלה לארץ הקודש והשתקע בקרתא דשופريا.

בימים מן הימים גלgleה ההשגחה לידי של יונה הלה את הספר הקדוש 'משיבת נפש', כל דבר ודברו היה לו כטלי תחיה וכמים קרים על נפש עייפה. עד מהרה גילה את חסידי ברסלב שבעיר העתיקה ונפשו נשירה בנפשם. בעוד סבבתו הקרובה מתנגדת לדרכו החדשנית, ודוקא סבו ר' פיביל אפטיקער תמן בו אמרו "תישאר עם הבرسلבר, הם אונשיים טובים..."

לב רחום

לב רחום פעם בקרבו. הין שורקאה שזוקקים לו - נתן את כל-כלו. לאחר שנישא והקים את ביתו בשנת תרצ"ה, עם זוגתו הצדקת מורה חנה, היה ביתם בית של חסד ותוכחת לכל נצרך ודל. שנה לאחר נישואיהם, כשהגע ר' משה בורשטיין עם בני ביתו ארץ, העניק להם ר' יונה האברך

כשהגיע ר' משה בורשטיין עם בני ביתו ארץ, העניק להם ר' יונה האברך העזר את אחד משלשות החדרים בביתו עד שימצאו דירה, "אבל במתוך דירה", ר' יונה, ששתנו הינה עמוoka מטבחו, והוסף "אבל אל תניח לעד שתוראה אותו קם". קיים ר' משה את התנאי ושני היזדים היו עושים ורבים לילה-לילה אל המוקה ומשם לכולל המערבי לאמרית תיקון-חצotta.

כשמוני דברו הוא מניה בידיו אשכול בננות שקנה בדרך, "תנו להזמין, לשולם בית". רק כעבור שנים, אחרי הסתלקות רבי יונה למורומים, הרשותה עצמה זונטו של רבי מרדכי אלעזר לספר לבעה מי גילה לה את מקום שבתו. ורק גם נודע לה מהין היו לבעה בננות אצל שמעון הצדיק להшиб את רוחה.

ומעשה נסף מני רביים: בתקופה הראשונה לעלייתו של ר' יצחק גלבן מושphantomo מאומן ארץ, סבלו הוא ובני ביתו עוני מחפיר, באחד הימים התקבל בביתו מהדורא שהגיעה עבורה חכילה מהארה"ב באוטו שנים, כשהממחstor שלט בארץ, הי' הרבה יהודוי אורה"ב שלוחים חביבות מזון ובגדים לעניין ארץ ישראל, ואף הוא היה מקבל מיד פעם חכילה כל שהיא, שאט תוכנה היה לרוב מוכך. אלא שהפעם הייתה זו חכילה גדולה והיה על המქול לשלט את עלות המשלו בסך שתיים עשרה לירות שהיז סכום נכבד באותה ימים.

רבי יצחק, שטפס דה לא היה מתחת דיין, לקחו מיד בתורת הלוואה, בתקווה כי בכספי שייקבל תמורה אותן מוציאים שחביבה, יפרק את חנות ואפי ישתחר למחיזו. אך כשנפנתה החכילה בבית, גילתה זונטו כי אינה מכילה אפילו דבר אחר הרואי למיכירה, ככללה לאלהיינה אלא גיבורי סמרטוטים ופריטי לבוש שאין פעם הי' בגדים.

העזר את אחד משלשות החדרים בביתו עד שימצאו דירה, "אבל במתוך דירה", הינה עם ר' משה "שמדי לילה תעיר אותו בחצotta", ר' יונה, ששתנו הינה עמוoka מטבחו, והוסף "אבל אל תניח לעד שתוראה אותו קם". קיים ר' משה את התנאי ושני היזדים היו עושים ורבים לילה-לילה אל המוקה ומשם לכולל המערבי לאמרית תיקון-חצotta.

לימים, כשהוגלה ר' משה בורשטיין בתש"ח עם עוד מתיישבי העיר העתיקה לשבי בירדן, שם שהה חוותים ארכום, היה זה ר' יונה - שניצל מבני-שערים - שdag לבני ביתו של ר' משה למזון ומוצרכים חיויניים.

באחד הימים הלך ר' יונה ברוחוב והנה באה לנגדו אשה ופריצה בבכי מор, הייתה זו זוגתו של ר' עוזה הטובר ר' מרדכי אלעזר רובינשטיין שנישאה לא זמן, "בעל נעלם ואני יודעת הין הוא" בכתה. ר' יונה שהיה מיזוד מאד עם ר' מרדכי אלעזר וידע את מקומות שבתו עם חבריהם בעבודת צעד והיא בmorph מה אחורי, עד הגיעו למערת שמעון הצדיק.

בטروم היכנסו למערה, ביקש שלא תספר לעולם מי גילה לה את מקום הימצאו של בעלה. נכנס ר' יונה, ניגש אל חברו ר' מרדכי אלעזר ואמר לו שאשתו עומדת בחוץ ומחופשת אחריו,

משמעות ר' יונה בבורשטיין, ר' יונה בורשטיין, קטמון (אוסף ברגר)

ר' יונה בילושואיבר פיביל (אוסף ברגר)

נאמרים על ידו בזעקה עמוקים, היו מימייסים אפילו לבן. אמרו, מי ששמע את המיצר של ר' יונה, מיד התמלא הרהור תשובה.

היה זה בראש השנה תש"א, עת נסע רבינו אברהם שטרנהארץ עם מעלה מנין אנשים להתפלל יהודיז' בצלעו של העיר וקדיש, נסתוב שר' יונה היה התוקע, וכך מספר ר' שמואל הורבץ: "זהנה הר' אברהם היה המדבר שייה הבעל תוקע, כי רצוי שייה בעל תוקע מאותם אונש שהי באומן כבר, וথיבר עמי ר' אברהם שאני היה בעל המקRIA לפני בעל התוקע, הינו לקרות לפני התוקע: "תקיעה" וכו' לירצה שהבעל מקRIA יש לו חלק גדול בתתקיעות ... כי הבעל מקRIA באום אונפ, וכשראו שלא יפעלו אבל לא רצית בשום אונפ, וכשראו שלא יפעלו אצלם אונפ, בקשו את ר' צבי אריה [ליפל] שכבר היה באומן) ולא רציה גם כן, אף על פי כן הורח להתרצות אלה.

"זהנה שכבר גמינו אמרת הזוהר כ"ל, התחליל' אברהם הבעל תוקע לומו בתהערות ובקל רם למנצח לבני קורח מזמור", ואמרו כל העולם יכול ביחיד בקהל רעש והתערות חזק המזמור למנצח יכול ז' פעמים כהוגם בישראל, והטהර זמן רב האMRIה, והחzon גמר אמרתו בתהערות, ואחר כך אמרנו התפלה של הבעל תוקע ומובא בתהערות בתהערות ובכיה ובחלש, ואחר כך אמר התוקע, והתחילה בקהל בכיה והתערות עצום את הפסוקים מן המצח וכו', והקהל עונה אחריו כל פטוק ופטוק בכיה והתערות ור' וא"כ הרכבות

"התחליל לתוקע והבעל מקRIA אמרו: "תקיעה" והתחיל הוא לתוקע אבל לא יכול כראוי, (אולי מפני שהטריח עצמו בתפלה שחרית והכנתו לתתקיעות), ואך על פי כן קרא המקRIA: "שברים" וכו' והוא תקע אבל לא כראוי, וקרא המקRIA: ור' והוא תקע אבל לא כראוי, והכלל "תרעועה" ותקע הוא ולא יכול כראוי וכו'. והכלל כי הוכחה איש אחר לתוקע, ונתן השופר ליהו מהצעירם מא"ש, והוא תקע עד הפעם ביל ברכהותקע כראוי, וכן קרא לפניו המקRIA הלאה, ותקע כל התשורת ג' פעמים, והיה התערותות בין הקהיל..." (ימ' שמואל חלק ג', פרק ק"ט)

גם למחורת מספר ר' שמואל: "...ר' אברהם היה הבעל מקRIA ויונה התוקע, ובין התקיעות הוודי חתאים והיה רצון בתהערות כ"ל, והתקיעות היו טובות מאד והתהערות היה עצום בפרט מאמרתו הפסוקים כ"ל והתהערות התשובה..."

(פרק ק"א)

הרה"ח ר' חיים זילברמן מתרגם מדי דבריו: "אני יכול לשכוח את התקיעות של רבי יונה לב... והוא היה מגע במירון עם בניו פייל, נחמן שמעון, נתן, אהרן, ואולי גם הצעיר נפתלי. ר' יונה וחגתו עמלו על הכנת הטשורות, הנטיות היו או' קשות ולמרות זאת הוא היה נסע לטבריה ולצפת ומביא ריקות, והעיקר דגימות - משוק הדגים בטבריה, והוא ואשותו הכתינו אותו. לא

יהיה עם הימים ושנים של העוברים והולפים להם בחושך?! כבן המתחטא לפני אביו היה מפרש שיחתו לפני הצין הק' בדברים היוצאים מן הלב.

לקראת ימי הרחמים והסליחות, מביא היה רכב משא גודש ב�នורניים שלוחנות וטפלים עברו באיתרא קדרישה הדין. הוא דאג כל העת להאכיל רעבים ולהיכין ארוחות לכל دقפין, ובעוד הסיר מבכבע על האש, היה פונה להשתטוח על הצין ולפרש שיחתו לפני בוראו בדברי חוץ ותחנונים.

כך גם בסוף התענית, כאשר הקהיל רעב וחלש, היה מסתובב בין הצבור עם פח גוזל מלא ביטקוטים, ודאג שיהיה למולם במה לשבר את הצטם.

ר' נחמן ברויטין היה מספר: "באחת הנטיות למירון חילק ר' יונה ברככת אוכל, טידינים, אני שהיית בחור צער ישובי בצד ולא אלכתי, שאלני ר' יונה, מדוע אין אוכל? אין לי ואני השבתי לו. זמה היה עושה לך מיאבחן? של אל ר' יונה, אמרתי 'אם היה סלע, הייתי אוכל'. מיד עיניו אין אוכל? זום עשה לך מיאבחן?' שאל האחד עגבנייה, מהচיס השני פילפל ומלפפון, ואידן סכך והכנין סלט בו במקום..."

ו' חיטם ברויטין סיפר כי כשהבחין לר' יונה שאינו אוכל במירון, הבין כי הוא חשש לנקיון הכלים, מיד לקחו פנימה, שטף לעיני צלחת ואמר לו "זה נקי?" נקי" השיב חיטם הנער, לאחר מכן שטף כס ושאל לו "זה, נקי?" נקי... כך הסיד את חששותיו והושיבו לאורזה.

ר' יונה היה מתבל את החדר שלו בתפילות, ואת תפילה זו בחסד. טול מקשה אחת של אהבתה לה' ואהבת ישראל, מעשה באחד ממכרי משכונות בית אונגרין, שפגשו ושה לו כי הוא נושא לאמריקה ושהאם האם הוא רוצחה שיקנה לו כובע, היהות ובאותם ימים לא היה הין לקנת כובע בארץ, השיבו ר' יונה: "אני ציריך כובע, אני רוצחה שתבאי לי פרוג'טורים נקיים", והיינו שישמר על עיניו ביהתו בnick.

אמונה פשוטה הייתה לו בכוו של רשב". "שה לי פעם רבי יונה" מספר הרה"ח ר' יעקב מאיר שכטר, "חשתה פעם כאב גhol בשני, אך לא רציתי להזדקק לרופא, כי מה להזפא בבית יראי'?" עיצומו של חורף היה, עטפי את ראשיו היטב ונסעתו למירון. אמרתי לרבי שמעון: "דאה את המצח, המליך טוב בעדי לפני אבא שבשמים!" ועם חלוףليل התפלה חילוף הכאב"...

מן המיצר

בקיבוץ שהתקיים בראש השנה במירון, בשנים בהן לא ניתן היה לגיע לעולם, שימוש רבני יונה כבעל-תוקע. פטוקי מן המיצר שהי

לבה נשבר בקרבה מאכזהה ומהחוב של שטים עשרה הלירות שהתווסף לדלותם. באותו יום בא הגיס ר' נחמן רוטשטייר לבקר, כשמעם את הספר, אמר "אל דאגה, יש לי ייד הסטור באלאט-זאכן", הילך והזעיק את ר' יונה. רבי יונה מצא כאן הזדמנות נאותה לטישע ביידי צazzi רביינו הקדוש. מיהר ובא לביתם, דפק על הדלת ושאל מעשה סוחר: "שמעו יש לכם דבר מה למכור? אולי הגיעו ממשו מחוץ לאוזן?".

הראהה לו בעלת הבית את אותה תבילת סמרטוטים, ורבי יונה שאל, כאילו עסוק הוא בסחורה מושובחת שנפלה לידי: "כמה אתם רוצים תמורה תבילה זו כליה?" שטים עשרה לירוט, דמי המשלח של לוינר' השיבה היא בגדי. "מציאה גמורה היא עסיקה זו, וב└בד שלא תתעוררתו", הפטיר ר' יונה בהתלהבות מעשה. ספר על השולחן שטים עשרה לירוט טבין ותקילין ועוזב את הבית, כשהשכילה המופנקת מותלה עמו עד לפח האשפה הראשי, שם הינהה במקומה הרואוי וחזר לביתו שכיבתי אונגרין, שיש ושם על המצודה שנפלה בחלקו.

להאכיל את באי ציון רשב"

הבהירו והרגשטו הנזולה בציון הרשב"י הוביל בעקבותיהם את "הכנסות אורחים", אותן הקים והחזיק במסירות במשך שנים רבות. הוא ראה בmiron את מקומו הטבעי, וביאתו לשם היהת כאוותה בן השב אל חיק אמו לאחר שהזה זמן רב נפקד מקום. מודיע עמדו בדור' אמותיו של הציון מודעך היה מנהמת לבו: ריבונו של עולם! ואס ועת זין מיט מיטנע טגע און יאהרן ואס גיינען אין דער פינצעטערניש? ריבונו של עולם! מה

היה אז מקור, וכדי שלא יתקלקלו הנימוחו אותו בדור שהיה מאחורי הציון. עם חם לא היה בעיה, היה מאפייה במورد השביל אל הכפר, ממש הביאו חלota.

"השמה והנחת של ר' יונה היז, כשיוהוי אצל שמעתי מרבי נחמן ברושטין, שפעם את רבי יונה אמר לרבי אברומלה שטרנהארץ: "בראש השנה אני כל הזמן במטבח, חוץ מבתקיעות ובתקיעות דומות, האם בשוביל לך הגעתך לירון?", וכן הלשון אמר לו רבי אברהם צ"ל: "יונה, אך ביתך זר מיט דיר. אני מוחלף איתך, מהיה בתפילהות ואני אהיה במטבח".

"העמד של התקיעות במירון היה נורא הוה, ובוקר והכנה לפני התקיעות. אותו רבי יונה, החיקן, שהoir פניו לכל אדם, כשהגע לתקיעות עם זקן הדור אוחר הטבילה במקווה - היה אפוך כולו יראה ומראהו כמלך. אמרו

מירון שנות תש"י

היה לו חוש מיוחד להרגיש ברענון של הזולות, כמו גם יכולת מיוחדת לחוש כשהיה היהודי ההולך מולו ברחוב שרווי בעצבות, מיד היה אומר לו איזו מילה טובת ומרית את מצב רוחו, הרבה 'אווהדי' ברסלב' עשה בזכות זה

אבא יקר! הרוי אני בנך!

"בתוקופת לימודיו בישיבת 'חי עולם' מסט"ר רבי נחמן ברושטין בספרו 'אוצר נחמני', היה נהוג לומר לפני תחילת לימודו תפילה מהטבר שער Zi'on, בהשתפות ובהתתקינות, כשמי' פעם הוא נשא עניין למלعلا ואומר בשפטו של: "אבא יקרו הרוי אני בנך, רחם על שאיה מעכשי כמו שאתה רוצה!" אלו שישבו בקרבתו סיירו, שדיבורי הנלבטים חזרו לכלם ועורו אותם עד כדי דמעות, וכשהעירו לו מהנהלה שכאן בישיבה לומדים ואין מתפללים, ענה: "אתם קרים, האם טעםתם פעם מה זה להגיד שער Zi'on ולאחר מכן לשוב? הרוי זהו למדו לימוד, ענה בפליאה: 'קסע עבור לימוד תורה? חילlico על הלימוד משלם השם יתברך!'".

לשםוע את התקיעות, הבעל מקRIA היה רבי הירש ליב ליפל"

התקיעות שהדהדו עד לפריז הרחוקה

מעשה בנויר ירושלמי אחד שירד מן הדריך הישרה, ורבו יונה הציע לו למתינות אליו בנטיותו למירון בראש השנה. פטוקי 'מן המיצר' הנרגנסים של רבי יונה החללו אל נפשו של הנער, וגם לשנה הבאה הגע מירונה. אולם בהמשך בהשפעת חבירו, החלית לעזוב את הארץ ולנסוע לצרפת מצפה, והuid פניו לאמריקה וקנה קריטיס באוניה המפלגנה לשם. אלא, שהוא לא שם לב שתאריך הפלגה הוא בלילה ראש השנה, כשישב על האונייה, עברו במוחו ביעף מילודו, ולפתע נזכר שעורב ראש השנה היום, ומאי-שם החלו יהודודים בראשו זעקותיו של רבי יונה לבב פטוקי 'מן המיצר' שלפני התקיעות. עוזע פקד את נפשו, ובאותו רגע קלט פתאום את מצבו והחליט על אותו לעזוב את האונייה, בטרם תפליג לדרכו. הוא זינק מן הסיפון אל הרציף ושותט בעיר הנזהלה, עד שהגיע אל בית הכנסת בסופו של דבר, הוא שב אל היהדות והקים משפחה לתפארת עם צאצאים יראים ושולמים.

מקוה ישראל ה'

כל כך היה קשור להנחת טבלת מקוה לתוטפת תורה, עד שלא בחל בשום עבודה לפורנסת ביצור, ובכלל שיחיו בה את שני התנאים: שיוכל לлечט למוקה מתי שיחפשו, ושיאפשר לו לנסוע למירון כל אימת שיעלה רצון לפניו. "כשדרי העיר העתיקה עברו לשכונות קטמונן אחרי תש"ח" מספר בנו ר' אהרן, "לא היה

ר' יונה בחופת בתו (אוסף ברגו)

ר' אלחנן ספקטור מברך בחופת בתו של ר' יונה (גמי הנטה)

את קפיטל מ"ז 'למנצח' שבע פעמים, רבי יונה סיים בכל פעם מושבעה, שלא בכלל המקומות... בתהעוררות גוזלה "עליה אלוקים בתורה..." מאור נעללה", והציגו התחלו עוד פעם. היה ממש חורdot אלוקים. וזה הגע 'מן המיצר' קולי שמעט, בתור נער היה ממחכה בכילוין עיניים

למרגלות החומה העתיקה, קיימת 'מערת צדקה', הלא היא המערה עליה מוטופר במלכים ב'פרק כ"ה', שזכורה נמלט הצדקה המלך מחייב הבדלים.

אורוכה היא מערה זו, אולםות רחבים, אלו פנימית מלאו חצובים בה. חסידי בריטלב היו באים לשם ומתחודדים במסטריה וחכינה, יושבים בסטור ומחלים פנוי מלך.

بني החבורה התקדמו לעבר פתח המערה, ועד מהרה נכללו בתוכה. הפעם העמיקו לכת יותר. אולי מסטרם

הרב הביא אותם לחדר פנימה יותר מתחמד. שעה אורוכה בילו בתפילה ובתบทבות. אולם, כאשר רצוא לצאת אל אור היום, גלו כי הדבר אינו עולה במקל. החושך בעמוק המערה היה כפל ומכוון, וכל שיכלו היה רק לגשש בכתלי האבן ולנסות למצוא את דרכם אל הפתח.

אל שכלל שוטטו בפנים, הבינו כי הם הולכים ומסתבכים. שעوت ארוכות של גישושים שליחים הופיעו בפניהן, העלו חורס. הלילה עמד לרודת והם ייעו שטייכיהם על פי דרך הטבע להחלץ מכאה, פוחתים והולכים. נרות לא היו להם, והמואכל ומים לא הביאו עם, כיוון שלא שיערו שייתעכבו במקום. הם ידעו כי גם אם יקראו בכל כחם לעזרה, זעוקיהם לא ישמעו בחוץ. היי בינהם גם ילדים צעירים שננטפו לפחד ובלבה.

מלבדו יתברן – איש לא יעזוד לנו!

ואז, לאחר שעות ארוכות שטבבו סטור חור רחוב בסעיפי המערה הענקית, עמדו החסיד רבי יונה לבן וקרוא אל החבורה: "חברים קרים ואהובים, ניסינו כל شبיכולתו. עתה נותר לנו רק דבר אחד – לזעוק אל השם יתברן. מלבדו – איש יעוזר לנו!"

האות ניתן, ובבת אחת פרצו מפיות כולם שאגנות נראות ומוחרידות לב. בין לבני נשמעו

פקיד הקבלה וביקש ממנו ראיון עם המנהל, למד מהותו ענה לו הלה: 'אסוף את רגליך ועוזב את המקום.' והכה תודמה. הסביר לו הפקיד כי המנהל הוא שונאית קצוני, קיבוצניק, שאם רק יראה את צורתו היהודית תאהזו ורוח תזוזת התעקש לר' יונה וביקש להיליכנס. הפיציר בו הפקיד והחנן אליו, לטובתו, שלא יעשה זאת אך הוא בשלו.

"לבסוף נכנס אל המנהל, והושיט לו יד לבורח ובפניהם מאירויות: 'בוקר טוב, אח יקר...' האיש פעד עיניים יירות שנאה והחל מצעק עליי ומגדפו, ור' יונה מדבר אליו באהבה ובחיבה: 'הלא אבותיך צדיקים היו. הוו, הלא גם אתה מבני ישראל עם קדושך. התחזק אח יקר, מה שהיה היה...' וככהנה דיבורים אהובים וمحזקים. לאחר דיבורים רבים, מלאים חן וחסד, התפרק האיש הקשה ושאל: 'בןך, מה באת לבקש?' ענה לו: 'הפסdotni מהה לירות, משום שקניתו תוצרת מקומית. מבקש על הפсад מסחרי, וגם לאחר מכן לא קיבל את כל דמי הפסdot.'

שם עדרין מקווה, אבל מצא ים אחד בדור מי-גশמים, ירד לתוכו וטבל, אולם כשרצצה לעלות מן הטבילה לא הצליח... והחול לשיר, ולהתפלל בתומו. בינו לבין עצמו עבר מקום ר' אברהם ב"ר מאיר אנשין, צבעי במקצתו, ושמע קולות מהבור... 'זה צריך להיות יונה לה...' אמר, הצעץ לתוך הבור, מה קרה יונה לה? סיפר לו אבא את מה שaireע, 'אל דאגה אמר לו ר' אברהם, ורץ להביא סולם גדול וכשהכניסו פנימה, אמר לו אבא ר' רגע אחד, אני רוצה לעשות עוד טבילה...', ורק אז טיפס ועלה..."

"זיווינו בטבילה מקוה הייתה להפליא" מתרגש ר' אהרן, "זה היה ברגעו. היה עוזה שי' טבילות כמוoba בספרים, כן היה אומר בשם גדולים 'אם מקוה יכול להפוך גוי ליהודי, כנראה שהוא דבר גדול ונשבג'. בכלל זיווינו בטבילה מקוה, היה מוגיש מיד אם האדם שמולו טבל היום במקואה".

אוהב ישראל

ר' נתן אנשין, בספרו 'סיפורים ירושלמיים', מקדיש פרק נכבד לר' יונה, שם מתוואר:

"פעם אחת בא מגע עם ר' ראש ישיבת סלונים (לימים האדמור') משום שסיפק שמן זית לשיבת. ראה את חיותו הגדולה באידישקייט, את אמונהו הברה, את המילת הנכונה שלו ואת העניות שבה העניקה לכל אחד. כשהשכל לו, נעה ר' ראש הישיבת: 'בחוץ לארץ היהודי כזה מנהיג של אלף אנשים' – כך סיפר שותפו למסחר, ר' הערש פראקוביץ.

"עוד סיפר ר' הערש: 'בשנים קדומות היה קונה לר' יונה אצל העربים שמן זית, זיכרו ואחר כך מכו. לאחר קום המדינה נאלץ ל凱נות תוצרת יהודית, אך זיכרונו לא עלה יפה, וטפג הפסדים גורליים.

"נסע ר' יונה לתל אביב כדי להגשים בקשה לקבלת פיצוי ממשרד ממשלתי. נכנס שם אל

שכנת בית מחסה בעיר העתיקה ביום והארון לנפילתה בו עלתה באש.
משמעותו ר' יונה לבן (באדיבות מוזיאון חוץ היישוב הישן)

ר' יונה לבב מוחזקם ר' שטואל הורביז בונישאי ואבאיהם, בדור
שיצאו חיים ממקום הזה, כיון שם מועות
התהלושו שהיו מי שנכנסו למערה ולא נודעו
עקבותיהם. אבל חז"ל כבר אמרו: "אפילו חרב חודה מונחת
על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים",
ואכן נתקיתם בהם הכתוב: "ויעזקו אל ל' בצר
להם - וממצוקותיהם יוצאים".

שהתרחש להם, נעמדו
להתפלל מנהה בקול
קולות, עמוקה דלייה.
ר' נחמן ברושטין זצ"ל,
שמע את הסיפור מפי
החסיד רבי ענקל מלמד
(קלמנוביץ) מוסר כי רבי
יעקב היה שם עם האנשים
וסיפר שהחק מוהם לא האמינו

מפרים פסוקים שונים של זeka לה, שמות
הצדיקים, ולאחר מכן – תיקון הכללי.
כעבור שעה של זעקות ובכויות, פתח רבי יונה
בקראה מההדרת: "שמע ישראל ר' אלקינו
האחד" – – – אך סימן את זעקו. קראו כלם
אחריו קריית שמע ישראל, כסborim שכאן
יסימנו את חייהם. הילדים הרכים פרצו בנכি
מר – –

כأربع שעה לפני שקיית החמה נשמע פתאום
קולו של אחד מבני החבורה שהרחיק למת יתר
מן השאר: "הנה הנה מצאתי את הפתת, בואו
לכאן מורה, בטרם תשקע המשמי!"

אלא, שעקב הריחוק ממנה לא הצליחו להגיע
אליה. הם סבבו וסבבו כשל העת הוא מרים קולו
כדי שיוכלו למשמעו. עד שבסוף של דבר עלה
בידיהם להגיע למקום שבו עוז כשבפיהם שירין
התחילה לרקוד ולשמחה בכל עוז כשבפיהם שירין
הוויה לה עיל שהוציאם ממעמקים.

מתוך שמחה והתרגשת על הנס

הרבי ישראלי זאב מינצברג בחתונת ר' פייבל בת של ר' יונה (אוסף ברגר)

"ופעם והתפלתי עם רבי יונה, ואחד המתפללים בעיר שהחן מתפלל לאט מזאי, הוא ממש זוחל ('ער קראצט זיך'), ור' יונה, כדרכו למצויא תמייד את האמורה הטובה לכל דבר, את הפסוק בשעטו, נגענה ואמר בעניימות מיוחדות: 'אה, אילו ידעת כמה מטבחה וערבה ונעימה כל תיבנה מהתפללה, הייתה מटבטה בצדורה אחרת לגמרין'".

"פעם נוכחתי בשמחה נישואין" שיח רבי יעקב מאיר, "עמדו שם בדוחן וחיקת כמה עדות וקהלות, כשבתנוח כך התחליל לחוקות גם את חסידי בריטלב, את אנחותיהם ואת עזקותיהם... זעק לו ר' יונה ממקום מושב, בכוונו הנעים והמתangen: 'אבל אם הייתה מתכוון לך ברכזיות - הורי היה מציל את נפשך', ומיר החמוץ שום כל הדינאים..."

"ספר לי אחיך, לפני קוובל שנים שבאחד מימי ערב ראש השנה ה'כ' הצטרכָר לרבי יונה בעירicity קניות לטעוזות ראש השנה במירון וביהוותם על אם הדרך עצמו לסייע את לבם ולארח مكان ביריכו ברכת המזון ואמר לי אחיך שאינו יכול לתואר את הנעלימות והתהמידות אשר בה בירך ר' יונה עד שהייתה נראה כadam שלא בא או כל לפיו כמו וכמה ימים וрок עתה הביאו לפניו דבר מאכל להשיב את נפשו והוא מודה למיטיבו באמות ובברחות הטוב עמוק הלב. כך התיעש ר' יונה וזהה להושחת אפיק ראתשוו הטובות הרכות

"זקנו, אביכם של רבי יונה, ה"ה הגאון האדריך רבי ישראלי זאב מינצברג צ"ל, רבה של העיר ירושלים העתיקה, היה מעורץ גלי של הנכבד החכיב, וחיבתו יתרה נודעת לו ממןנו. זאת למרות שבמחילת התקרכובו לרסתך קמה עליו התנגדות מצד המשפחה. אך כעבורה השננים נוכחו כמובן כי היחיד שהסביר נחת יהודית אמיתי להזרוי, היה רבי יונה, שבדק בדרכו הש"ג, והקיט משפחה לתפארת הסכא רבי וועלול ע"ה אמר פעם: מכל כפר העברי - שם היה דור רבי יונה בצעירותו - והוא היחיד שנשאר ביהדותו ורוממותו, והיה לשודר ב'גדול

"כולם היו מעריצים ומחבבים את ר' יונה, אבל הוא עצמו לא החזיק טיבותה לנפשיה, את כל יכול מסר עברה הזולות, גם כאשר נסע להתעלות בצל ציונו של התנא האלוקי רשב"י במירון, היה

"הוא היה עומד בדקות ובטילון ליד מצבת הציון, כדרכו בקדושים שכל תנועה שלו הייתה נערכת מחרך ומחשבה, וכשהוא בשיאו של שיח נרגש, לפעת נגע... הגעה השעה להוריד את סיר המפרק המבעבע מעל האש, ולהגיש את המאכלים החמים לעמך בית ישראל. רבי יונה היה פונה לכיוון ציון הרשב"ג, ומדבר אליו ישירות ובלשון נוכחה: 'ר' שמעון, דער טאף גיט איבער, איך גי נאר אראפ געמען דעם טאף אונן איך קומ שווין צוּרִיק' – ר' שמעון, הסיר געלש,

"לפרנסתו עסק אבא במקידות 'אלטע-זאך'"
"רק אלך להוירד את הסיר ותיכף אשוב..."

**ובאיש אל רעהו
ובבן אל אביו**

עד מספר רביעי יעקב מאיר:
 "גישה ישירה היתה לו לרבי יונה בדיבורי
 אל השיתות, הוא היה פונה אליו יתברך פנים
 בפנים, כאיש הפונה אל רעהו, בביטויים פשוטים
 ונכוחים. עד בילדותו זכרני אותו עומד שעון
 על אדן החלון בבית-הכנסת, בעיר העתיקה,
 שהשקל אל עבר הור-הבית, ומשם היה מדבר
 לשירות אל מקום המקדש: ריבנו של עולם,
 הרוי אתה יודע את האמת, הרוי אתה יודע -
 בהשתקות הלב, פעם שמעתו מדבר נכח
 פניהם" מעומק לבו: 'הלא הבעל-דברי כמעט רצח
 לעשׂותני גני'..."

"ובזהדמנות אחרות זכרני כיצד התרפק והתחנן לפני השם": לטאטען ברכני גם אני אב' – גם אם אני עשיין אתה מחויב לברך אותו! ...
... "וכך גם שמעתי אותו אומר פעם, מתוך לב נשבר ומורחת, מלא בעגניות: 'דיבוט של עולם, האב רוחנוות, רاطעועו איך בין אינגעאנץ צופלעטן! ואסט טוט מען?! (= רבש"ע, רחם עלי, הצילני, אני 'מעורער' לחולוטיך, מה עושים?!)

הו הוא מדבר ישירות אל מקום המקדש: 'ריבונו של עולם, הרוי אתה יודע את האמת, הרוי אתה יודע' – בהשתוקקות הלב... מדבר נוכחה פנוי ה' מעומק לבו: 'הלא הבעל-דבר נמעט רצה לעשותני גוי' ...

שור הסכבים הרוב מיעברת והרב ישעה הורביה משוחחים (גנוי הנחל)

לשונות מ'סיפורי
מעשיות'

עצמו. זוכריי פעם בימים כיפור, כשהתssh כוח
בצומ, פנה אל גוטו ואמר: 'הבט וראה, יום אחד
לא נתנו לך אוכל - כיצד נראה אתה כבר...'

"זהו דעת הטוב - במילתו המשובבות -
לחזק ולעוזד גם את הזולות: בתקופה שבתי^{א'}
אוד ע"ה חלמה במחלת הפלין, חוד ב' שנפלה
רוחח, וזה ניגש ואמר לו: 'יענקל, גם אתה בן של
הקב"ה, וגם לביריאותך אתה צריך לדאג...'

"גם בעת התפילה הסדרורה מאנשי הכנסת
הגוזלה לא היה נראה רבי יונה מהתפלל, אלא
כדבר אל ה'. כל הכנתו לתפילה הייתה פתוחה
את הלב לה', וכשהתפלל - כל ההודאות ושיפיות
הלב, רק פירשו את מה שהוא רוצה לומר ..."

מסתיר הרה"ח רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א:
"הביבאים ומטעות-הלשון של הטיופי
מעשיות הי' חוקים בעצמותיהם של אנ"ש.
נהיינה מתוקפת קומ המדינה, כאשר הי'
שםעים תכופת קול יריות, ואז הי' כלם נסימ
ונמלטים למקומות מוגנים והרחבות והתרוקנו
כליל, מעבור כמה שעות שוב התملאו רחובות
קריה, וחוזר חלילה; שוב נשמעים קולות של
יריות או של אזעקה והמנוסה משוחלתת במלוא
עהזה.

"פעם אחת היית בקרבתו של רבי יונה,

"חמי (רב אברהם בלו) ע"ה בא פעם וסיפר לי: 'חלפי היום על פני בית הכנסת' ישועות יעקב', שמעתי כיצד יונה לבל אמר 'לשם יהוד' על עטיפת הטלית - 'בשם שאני מתכסה בטלית בעולם הזה, כך אזכה לחלוקך ודרובך ולטלית נאה לעולם הבא בגיןך' - בבהירות כתאת, בנימיות כתאת, כאילו מציך הוא עתה אל תוך גן העדן... מניין לאברך מטופל בילדים כמותו, רחבות מוחין לנו זו לומר לשם יהוד נאה כל כך?..."

כשלפתע נשמעו קולות הפגזים וכל מי ששזהה במקום חול לברות. רבינו יונה שראה את המזהה נענה בלשון ובגנינה המיוחדת המולבשת בפיות אנ"ש על מילות הספרוי מעשיות, מעשה יג': י'יהי היום און סע איז גיעווען אָ בְּ רִיחָה, אָוֹן דַּיְעֵנָעַן אָלֶעָ צַ לְאָפָן גַּעֲחוֹאָרָן. וְיהִי הַיּוֹם וְהִי
בריחה וּבְרָחוֹן כּוֹלָם..."

מספר ר' אהרון, "מעילים מרווחים, ארגזי קירור שנים, ועוד כמה פריטים שכבר עברו מיד ליד, אותן היה קונה ומוכר. הוא היה מתבודד ומן כדי עבדתו כל הזמן, היה אומר 'ריבונו של עולם, ראה איזה חפצים יש כאן, מסתמא יש מי צריך את זה, נא תעשה 'שידון' בינו...'".

נספְּרֵת הַשָּׁמֶן של ר' יונה

تلאות קשות ידעו יושבי ירושלים העתיקה היהודים, בתקופת ההפוגות מצד הלגיון הרדני בשנת תש"ח. בשבת קודש ט"ז כסלו, היתה הפעם האחרונה בה צו יהודי ירושלים להתפלל בעמידה סמוך לכותל המערבי בטרם פרצה המלחמה, מאות יהודים נאספו במקום שידך בית המקדש, והעתירו לה כי יוכל להמשיך ולדור בפליטין של מלך.

כשהרנו היריות הראשונות על ידי צליינים האובב, ומספר היהודים נגעו - החליט שלטונו המנדט הבריטי לסגור את השער הנוביל בין הרובע היהודי ובין הבטריאל - השוק העברי, שבו נהגו היהודים לעורר את קנייתיהם. שפט פתואם מצאו תושבי העיר העתיקה

שהupilו חללים רכבים דבר יום ביום. אך בבד עט האבדות בנפש, דברי המzon האזרוחנים ספו תמו מן החנויות שנפרצו, והרעב שבלהותם לא רחם. לחו השנה מראה כי-tag הונוכה קרב ובאר, אף בימי מלטה אלו, מי חשב בכלל על הדלקת נרות? אם נתנו אי אלו טיפות שמן בבית, משמשים הם כדי לתבל את פרוסת הלחם הנוקשה.

איש יהוי היה ברובע, מיקורי חסידי ברסלב, ושמו רבי יונה לבב, בתור כל ואנדרלמוסיה שזרה, שמר על יער התමיל שדליך בבית המדרש דברסלב בעל בכת עינו. כאשר השמן מבית המדרש, המשיך להדריקו מן השמן שהביא מביתו.

וכי מילאת זוטרטא היא? אלא כך אמר רביינו הקדוש: "בזכות נר תמיד הדלקים בשמן זית, ניצולין מגזרת שמד" (ספר המידות).

אולם עתה יש לו לרבי יונה ממשימה כפולה; והוא חנוכה מתקרב - האם לא דילוק אפיו נר חנוכה אחד ברובע, חילאה? התיסיר מעצם המכשובה. במיסירות نفس של ממש, חסר מפיו ומפיות בני ביתו את טיפות שמן הזית שהשיג בעמל רב, והצענע אותן במקומות סתר בכל מיו'ך, מבלי לשטרף איש בטחו הגודל.

ובינתיים, ממשיכים פניו האויב להריעיש יומם ולילה, בתים שלמים קורסים, וגם בית-המדרש דחסידי ברסלב שבchezir בית-המדרש של רבי ניסן בק - התמוטט באחת הפגזות והפך לתל חורבות מוקם תורמת ותפלתם של אנ"ש נוד אל שכונת 'בתי מחסה', ומאז הפך למורץ הרוחני של תושבי הרובע הנוצר; כל מי שרצה לשאוב אמונה, תקווה ושמחה בימים טורפים אלו, הגיע אל בית המדרש דברסלב.

ليل כ"ה בכסלו, אנשים שולפים בתונת-מה את חנוכיותיהם, ומניחים אותן ריקות בחלוניותיהם ובפתחיהם, לפחות יזכירו במעט את הנשים שעשו ה' לאבותינו. ואילו רבי יונה רץ בחזרה אל המקווה החק, יורד וטוב ומטהר עצמו לקראת המזווה הגוזלה.

לאחר מכן הוא מוצא את חנוכיות בית-המדרש מן הארון, ומעמיד אותה ליד החלון הפונה אל רחובות 'בתי מחסה'.

תפילת ערבית מוסתימת, המתפללים פונים אל היツאה כדי לලכט לבתיהם, כשודוק של עצב מכסה את פניהם על שבועות מצב העגים ברובע ההולך ונחרב, גם נר חנוכה לא ידלק בימים השניים.

אך רבי יונה, פניו זורחות כפני חמה, ובcoil גדול מכריז הוא: "עימדו ונקיים מצות נר חנוכה!"

הכל מסביס פניהם לעברו בתמייה גליה, אך בעודם עומדים משתאים שולף רבי יונה מתחת לארון הקודש את צנצנת השמן ויזק מותנה

כך הלכו החיים והפכו לבתני נסבלים מיום ליום. עקב התקפות חזרות ונשנות על הרכב המשורין, השתבשה אספקת המזון ושאר המוצרים הבסיסיים. ראו תושבי הרובע כי רעב בא בגבולם, עולים מבקשים לחם ואין - פרץ את החנויות שהיו עד לא זמן בעלות שכניות העربים ורוכנו אותם מהתולות: קמח, סוכר, קטניות, שמן זית, שמן זית, שומשמין וכל מה שרואין למאלל. לפיענוח, היה מושם הצלה פורתא.

אולם המלחמה המשיכה להתנהל בעזה, פגיז נחטו ללא הרף על בתים הרובע היהודי, אל שהתגוררו בקומות העליונות ירו לbulletים שמתחתיין או למותפים, מאיימת ההפצצות

ר' שמואל הורביץ בחווהות בנו ר' שבתי, משמאלי מחותם ר' יונה לבב (גנדי הפלל)

קברו של ר' יונה

ר' יונה לבן

שבת ר' יונה, שמחותי את השטוריימל בבית, אני מתבונש לסתם בשפט בלי שטוריימל". אבא לא היטס "כח אתה השטוריימל של", "זומא איתען?" שאל הלה, "אינו!?" הפטיר אבא, "מי מסתכל על כליל". אגב, את המקווה במירון הוא בנה. אז, כשעדין לא הייז ברזים עם מים, היה שואב מים במעיין מגידור ומעלה לצין.

"כל כר אהוב לנסוע למירון. הוא היה אומר "אתה במאזען? נסעתי כבר למירון..."

"את איבש אהוב בלב ובנפש. היה מניה תדריך בית הכנסת ביסקוויטים שתיה שהשיבו את נפשם באותם ימי עוני ומחסוד. במשך השבע היה ישן עטם על ספסל בבית הכנסת, כמו חצצת שעבדו את ה'. הם אהבו זה את זה האהבה עצמה, אבוי, ר' שמואל שפרא, ר' הירש ליב, ר' שמואל הורביץ, ר' מרדכי אלעדר ועוד.

"כשהוא נפטר, כל הרטולר בכו עלי' במשר כמה חורשים, לא יכול לשכוח אותו. הרבה פעמים היה עוזה שלום בית, 'העודרים' מאן' ש לפעמים נשוחותם היה להם טענות, ואבא היה משcin שלום ביעיהם".

בשנת תש"א הדריס ר' יונה יחד עם ידידו ר' נתנאל תפילינסקי קונטראס מיוחד ל"ג בעומר, כלל "תפילות ובקשות - דברי תורה ושירים..." אשריו הזוכה לאומרים ולהגות בהם ובפרט בימי ל"ג בעומר" הספר מכל' את התורה לכ' חז' ותפלת ל"ג בעומר ועוד. בסופו נכתב: "להשיג את הספר הק' הזה ועוד הרבה ספרי מורהין" צוק"ל מריטלב אצל יונה ליב לאיכל ברטלבר, וגם אצל נתנאל תפילינסקי ירושלים עיר עתיקה, בית מחסה.

קר גם הדריס את 'ספר המידות' ואף הביא לדפוס מספר פעמים את התיקון הכללי במהדורות כיס, והפיצו בקרב ישראל.

מי יתן לי אבר כיונה

"אבא מאוד השוטוק לנסוע לאומן" מספר ר' אהרן, "עד לפני קום המדינה הוא עשה גראן-קרויד, יש ברישותי חמישה דרכונים שהוא חוץיא כדי לנסוע לאומן, דרכון אוטוטרי (בכלל האזרחות של אביו לפני הארץ) ומה לא, כל פעם שהיתה איזו התארגנות כלשהי לנסוע, הוא היה מהعشורה הראשונים".

"בעת לוייתו, כתרבי שמואל הורביץ פתק, בו הוא מגלה דעתו שהוא נזון לאבִי במתנה תיקון הכללי בציון רבניו, ומטרת הפטוק ליר' שמעון אנסין איש החバラ-קדישא, שייכנסו לcker. אולם יזדים מה המשמעות של תיקון הכללי של ר' שמואלי איזו מסירות נפש היה לו על זה זהה מעיד על הירידות העצומה שזרה בינהם!"

תודות לך נטען אנשי, לר' אהרן איינגר, למערכת 'קורין אור', לר' אהרן ב'ר פיביל לבן, לר' שמואל אברהם תפילינסקי על עזרותם בהכנות המאמר

בכורו' פיביל לבן, מעשה פלא על אותו מלכה ע'ה, שבנוועריה, בית אביה לר' יונה, לא חשה בטוב במשך תקופה ניכרת. נסע ר' יונה למעורת אליהו, במוחדר כדי להתפלל עליה. נכנס לחדר הקטן, אשר בו עמדו רגלו של אליהו הנביא, והותחן לה' שיחזק את בתו. נמנט קצת, שמע קול מידבר אליו: 'למה לך לדאוג, עוד תנסה והוליד שני ילדים?'

"עבר זמן, הבטה החלימה ונישאה לר' יצחק כהן.

**"חשתה פעם כאב גדול שני, אך לא רצית
להזדקק לרופא, כי מה לרופא בבית יראי ה'?
נסעתה למירון. אמרתך לרבי שמעון: 'יראה את
המצב, המליך טוב בעדי לפני אבא שבשמיים'
ועם חלוף ליל התפילה חלף הכאב..."**

ברחילו ורחימו אל תוך הבזיכים. אחר, פונה הוא אל ז肯 המתפללים רבי אברהם שטרנהארץ, ומכבד אותו בהדלקת הנר. נהרה של שמחה פשוטה לפצע על פני כולם. רבי אברהם מבקר בעיניים עצומות, בדיקות וบทלהבות: "להזדקק נר חנוכה... שעשה ניסים לאבוחיטה בימים ההם בזמן זהה... שהחינו וקיינו וგבעינו לזמן זהה" - - -

"אמן", מהזדקק כל הציבור היהודי. הוא מביאה את קומתו, ומדליק את הנר. עד מחרה נאהזת השלהבת בתפילה הטבולה בשמן-הזית וקובל של ר' יונה נשמע כשהוא פותח בחתלהבות ובהתרגשות של שמחה: "מעוז צור ישועתי, לך נאה לשבח" - - -

בטור רגעים פורצים כלום בירקוח נלהב ונרגש ומצטפפים למעגל השמחה. שלហבת של אמונה ותקווה ניצעה בלבבות, וקול השירה הדוד מתרחקם.

כל שמנתני מיתחנה דלקו הנרות בבית המורש, מנצחים בעיה את החשכה וממלאים את הלבבות באמונה ובשמחה, כבאים והם, רק בזמן הזה,

గאנונות בחסיד

"אבא ואמא היו גאנונים בחסיד" שיח לנו לר' אהרן לבל, בן הזקנים של ר' יונה, "פעם הגיעו למירון חזי שעלה לפני כנסת השבת, הסתובב ליד המטבח, אבא הבין שהוא רעב ואמר לה בחורל', בוא טול דיינס לטעודה... מישחו שרואה זאת אמר לו יונה, חזי שעלה לפני שבת אתה נתן לו לשבת לטעודה?! היבט בו אבא ואמר 'אתה לא רואה שהוא הולך להתעלף מועלכ?!' היה לו חוש מיוחד להרגיש ברעובן של החולת כמה גס יכולת מיוחדת לחוש כשהיהודי הוהל מולו ברוחב שרווי בעצבות, מיד היה אומר לו איזו מילה טובה ומרים את מצב רוחו. הרבה 'אודה' ברסל' עשה בזכות זה.

"פעם הגיעו מישחו למירון וניגש אל אבוי לפני

אספר לכם אין הין שמחים...

כששומעים על שמחתו וחזרתו ומעשי החסד הרבה של ר' יונה, עלולים לחשוב כי מדובר היה ביהודי ורב-דעת שחיו סוגים בשושים. אולם כאמור של דבר היה ר' יונה בעל יוסורים מאין כמותו. חתנו ר' יעקב גולדיה תפילינסקי, עוזר ה' הבצען ומופלא במידת החסד ובבעל מאור פנים בלתי מצוי, הילך לעולמו בפתאומיות בשיא פריחתו, בכל שלושים.

בספר 'סיפורים ירושלמיים' מובא אודות הניטיונות הרבים שהתגנזה בהן: "סיפור פעם בנו

דאס שוויכות פון ברסלבייע חסידים מייט אתרא קדישא מירון

זעלטן
אינטערעסאנט!

אמשי שלומיינו במרין יחד עם ר' לי' יצחק

און איגנארטיגע שיחת חברים פון
חברים מקשיבים, באגלייט מייט
היליגע דערהויבענע מאמענטן און
געפילן פון אתרא קדישא מירון,
די ארט אין וועלכע עס האלט זיך
אויף דער "עיר ויקדיש מץ שמיא
נחתת", איבער דעם שטאָרַקָּן
וואונדעָרְלִיךָן קשור פון אונזערע
לייט און זיינער צוגעבֿינְדֶּקְּיִיט
זו דעם היליגן מקום קדוש

איינטערעסאנט אויף אידיש: שמואן יו"ט הלו'

ר' שמעון בורשטיין:

איינמאָל איז אַחֲרָן מִינְגֶּר פֿוֹן חַדֵּר אוּינְ
געפֿאָרָן קִיְּן מִירְוָן, אָוֹן מִיט אַקְינְדָעָרִישׁ
תְּמִימָות הָאָב אַיךְ זִיךְ גַּעֲבִיְּזָעַרְט אַוְיףְּ
אַים: "פֿאָרוּוָאָס פֿאָרָסְטוּ? דָּאָס אַיךְ אָוְנוּזָעָר
אַרְטָן!"... - מעַן דָּאָרָף ווַיְסַן אַזְּ חַזְּ לְגַ
בְּעוֹמָר אַיךְ כְּמַעַט קִיְּנֶגֶר נִישְׁתְּ גַּעֲפֿאָרָן
קיְיָן מִירְוָן, אַוְיסָעָר דִּי בְּרָסְלְבָעָ חַסְידִים..."

קלילין עפָּס אַבְּיסָל פֿוֹן אַט דִּי
געשָׂמָאָקָעָ מַעְשָׂהַלְּעָק אָוֹן עַובְּדוֹת
פֿוֹן עַרְשָׁתְּ-הָאָנְטִיקָן מַקוֹּר, אַיבְּעָר
דָּעַם סְפֻּעָצְיעָלָן דַּעֲהַוְיְבָעָנָעָם קְשָׁר
צְוִוָּשָׁן בְּרָסְלְבָעָ חַסְידִים צָוָם אַתְּרָא
קְדִישָׁא מִירְוָן, ווּעְרָנְדִיגָּא בְּאַקְאָנטְמִיט
נִיעַ דָּעְטָאָלָן וּאָסָעָנָעָן נַאֲכִישָׁת
גְּעוּוֹנָעָן בְּאוֹוֹאָסְטָאָדָעָר פֿאָרָשְׁפְּרִיטִים
בֵּית הַיִּינְט.

די שִׁיכָּת צְוִוָּיָּשָׁן בְּרָסְלְבָעָ חַסְידִים זָוָם אַתְּרָא
קְדִישָׁא מִירְוָן אַיזְּ פֿאָרָאָלְעָמָעָן בְּאַקְאָנטְמִיט, פֿוֹן
וְאַנְגָּעָט נַעַמְתָּ זִיךְ דָּעָר?

ר' נָתָן דָּוד רַעֲגִירָט גַּלְּיִיךְ: "די עַרְשָׁטָע תּוֹרָה
אַין לְיקָוטִי מַוְהָרָן" רַעְדָּת דָּאָךְ פֿוֹן רַבִּי שָׁמָּעָן..."

ר' שְׁמַעְן בּוּרְשְׁטִיָּן: וְעַן אַיךְ בֵּין גַּעַם
וְעַן אַקְינְד, אַיבְּעָר זְבָעָצִיגָּא יָאָר צְוִירִיק
- אַברָסְלְבָעָר יְנָגְלָה אַין תְּלִמּוֹד תּוֹרָה עַצְמָה
חַיִּים אַין אַלְטָטָטָמָה - הָאָב אַיךְ שְׁטָעָנְדִיגָּא
גְּעוּוֹאָסְטָאָזָה מִירְוָן גַּעֲהָרָט נָאָר צָוָם דִּי
בְּרָסְלְבָעָר, וְעַר אַיזְּ דָאָן גַּעֲפֿאָרָן קִיְּן מִי
דָּרָן? אַונְזָעָנָן שְׁוֹן פְּאָרָן אַוחָךְ פֿאָרָלְיָזְגָּן
בְּעַוּמָה. אַיְינְמָאָל אַיזְּ אַחֲרָן מִינְגֶּר פֿוֹן חַדֵּר
אַוְיךְ גַּעֲפֿאָרָן קִיְּן מִרְוָן, אָוֹן מִיט אַקְינְדָעָר
רִישָׁע תְּמִימָות הָאָב אַיךְ זִיךְ גַּעֲבִיְּזָעַרְט אַוְיףְּ
אַים: "פֿאָרוּוָאָס פֿאָרָסְטוּ? דָּאָס אַיךְ אָוְנוּזָעָר
אַרְטָן!"... - מעַן דָּאָרָף ווַיְסַן אַזְּ חַזְּ לְגַבְּעָ
מָר אַיךְ כְּמַעַט קִיְּנֶגֶר נִישְׁתְּ גַּעֲפֿאָרָן קִיְּן מִי
רוֹן, אַוְיסָעָר דִּי בְּרָסְלְבָעָ חַסְידִים וְאָסָעָנָעָן
אלְזָ פְּאָרָן צָוָם יְדָעָ צִיטָט אָפִילָו אַינְמִיטָן יָאָ.

ר' נָתָן דָּוד: בֵּין אַונְזָעָרָן לְיִיט, וְעַן זַיְיָ פְּלָעָנָן
קוּמָעָן קִיְּן מִרְוָן, אַיזְּ דָאָס גְּעוּוֹנָעָן בֵּין זַיְיָ וְזַיְיָ
גַּלְּיִיךְ מָעָן אַיזְּ גַּעֲקָומָעָן זָוָם רַבִּין.

ר' אַבְּרָהָם שְׁמַעְן: סְדָאָ אַבְּרָהָם פֿוֹן הרָהָה
ר' אַבְּרָהָם שְׁטָעָרָהָרָץ זַיְיָ אַין וּוּלְכָעָ
עַד פֿאָרָפְּרִיטָט שְׁטָאָרָק פֿאָרָאָלְעָרָן לְיִיט
אַין אַרְץ יִשְׂרָאֵל אָזְּ מָעָן זַאְל אַים שָׁאָפָן דִּי

ראש חַדֵּש אַיְיר תשע"ז
אַין 'מָהָה שְׁעָרִים'
גַּעֲנָנָה. שָׁאָרָפָע אַוְיגָן קָעָנָעָן דַּעֲרָקָעָנָעָן
אַזְּ עַטְלִיכָּעָן פֿוֹן אָוְנוּזָעָר לְיִיט וְאָסָ
נַעַמְנָעָן זִיךְ צְוִיבִּסְלָעָר צְוָואָמָן אַין צְעַנְטָעָר
פֿוֹן גַּעֲנָנָה, הָאָרָט נַעֲכָן דִּי שְׁטִיבָלָעָן
מַהָּשְׁעָרִים', שְׁפָאָנָעָנָדָעָן גַּעֲלָאָן זָמָן
שְׁטוֹב פֿוֹן דָעַם אַיְנוֹאָוְינָעָר אַנְטָקָעָן.

אט דִּי סְפֻּעָצְאָקָל פְּלָעָגָט זִיךְ
אַיְבָּעָר' חַדָּה' וּוְעַכְעַנְטָלִיךְ אַיְעָדָן
דָּאָנְעָרְשָׁטָאָג בְּיִם שְׁטוֹבָן פֿוֹן הרָהָה
ר' נָתָן דָּוד שְׁפִירָא זַיְיָל, דָעָר
טִיעָרָעָר זַוְן פֿוֹן הרָהָה' הַצְדִיק ר'
שְׁמוֹאָל זַיְיָל, אַין וּוּלְכָעָס פְּלָעָ
גָּן זִיךְ צְחָמָעָנָעָמָן דִּי בְּנֵי הַחְבָּרָה
רָהָה, פֿוֹן דִּי עַלְטָעָרָע אָוֹן סְמָעָטָעָנָעָן
פֿוֹן אָוְנוּזָעָר לְיִיט, צָוָם שָׁהָה פֿוֹן
שִׁיחָתָחָרָים מִיט אַפְּרִצְיִיטִישָׁ
חָן, זִיךְ צָוָם שְׁטָאָרָק אָוֹן זִיךְ בָּאָ
נִיעַן אַין דָעַם הַיְלִיקָן רַבִּינָס וּוּגָן,
אַרְוִיְּפְּרָעָנָנָגָדָג הַיְלִיגָן זְכוֹרָנָות
פֿוֹן פְּרִיעָרְדָּגָן דָוָר.

צְוּוֹשָׁנָן דִּי אַבְּטִילְלִיגָּטָעָן וְאָסָמָה
זִיךְ גַּעַצְיִילָטָעָן דָאָרָט אַוְיסָעָר דָעַם
מַכְנִיסָה אַוְרָהָה' ר' נָתָן דָוָר, אַיְזָ
יְבָלְחָתָה' אַוְרָהָה' ר' שְׁמַעְן אַלְעָדָן
בּוּרְשְׁטִיָּן שְׁלִיטָה' אַדָּר זַוְן פְּנוּנָעָן
מִירְוָן עָרָחָסָדָה וּבְכִי מִשְׁהָ בּוּרְשְׁטִיָּן
זַיְיָל, הרָהָה' ר' אַבְּרָהָם שְׁמַעְן בּוּרָהָה
שְׁטָמִין דָעָר זַוְן פֿוֹן דָעַם אַמְפָאָרְגָּעָס
לִיכָּן חַסִידָה' ר' נַחְמָן יִשְׂרָאֵל בּוּרְשְׁטִיָּן
זַיְיָל, אַין נַאֲקָר עַטְלִיכָּעָן גַּעֲצִילְלִיטָעָן
אַינְגָּעָלִילִיטָעָן מַעַרְפָּה פֿוֹן דָעַם יְנָגְעָנָדָן דָוָר.

לְקָרָאת לְגַבְּעָן בְּעוֹמָר תשע"ז, אַיזְּ דִי
שְׁטָאָבָן פֿוֹן 'אַבְּקָשָׁה' אַוְיפָּגְעָנוּמָעָן
גְּעוּוֹאָרָן מִיט שְׁעַזְבָּגָן אָוֹן עַהְרָעָ.
אַנְטִילִיל צָוָם עַמְנָעָן אַין אַט דִּי הַיְלִילִי
גַּעַם חַבְּרִיאָה קְדִישָׁא, צָוָם קָעָנָעָן צָנוּיָה

אוויוועי א החטונה אין די מושפהה. עס איז כדאי דא אונזומערקן, או ר' שמואל הורוויז פלאגט ארטילין ח"י-ראטעל משקה, אין מירון ליג בעומר נאך איז זינע ציטן, פאר איבער זעכציג זיבצעציג יאָר צוּרִיך, אין קעניזאָץ זע זיַּדְעָלָן ווילְן טענְהָעָן אוֹ דָּס אַיְּזָאַיְּזָעָר אַוְיסְטְּרָעָפָּן דֵּי לְעַצְטָעָרָעָיְן. ער פֿלְעָגְטְּ צְגָרְיִיטְן זְיסְעָטְרִינְקָעָן אוֹיְף אַגְּרִיסְעָטְ פֿאָרָ-

גענְגִּירִיטְן זְיסְעָטְרִינְקָעָן אוֹיְף אַגְּרִיסְעָטְ פֿאָרָ-
געַם אַן דָּס אַרְטִילִיט אַיְּפָן ווּעַג אַרְטִיקָן זָע
אלְעָאָלָע אַרְטִיפְּקָומְעָנדָע, כְּדִי צָו גַּעֲהָלָפָן ווּעַרְ-
מִיט אַלְעָאָלָע יְשׁוּעוֹת אַן זָכָות פֿן רְשָׁבָיְ, זְינָע
קִינְדָּעָר פֿרְן זָקָן אַזְּוִי נָאָך בֵּין הַיְנִינְגִּין טָאג.

אַטְּיַּל פֿן דָּעַם "סִימְבָּאָל" פֿן מִירְוָן אַיְּזָעָ-

וִיס דִּי אַיְּסְגְּעָרְקִידְזְּטָעָטְ פֿרְאַכְּטְּפְּלָעָר אַוְיְ-
שְׁרִיפְּטְּ וְהָסְבָּאָבְּצִים דָּעַם וּרְיִיפְּטְּ טְוּיְעָר בְּיִם
אַרְיְינְגָּאנְגְּ צָוָם חַצְרָן פֿן צִין הרְשָׁבָיְ - דָעַם
אלְעָמָעָן בְּאַקְאַנְטָעָטְ רְאַשִּׁיְ-תִּビְוָתְ וְהָסְ דָעַם
הַיְלִיגְעָרְ רְבִיבָהְ האָטְ מְגָלָה גַּעֲוָעָן "כִּי לְאַתְּשָׁבָה
מְפִזְזָעָר" אַן "עִיר וְקָדְשָׁן שְׁמַיָּא נָחִיתָ", נָזָן
וְיִסְטְּ מְעָן וְעַמְבָּעָן אַרְבָּעָטְ דָעַם אַיְּזָעָ-

רְ. לְוִיְּסָטְן מִירְוָן אַיְּזָעָ-

רְ אַבְרָהָם שְׁמָעָן: אַלְטָעָרָעָטְ קָרְלִינְגָּ-

נוּטִיגְעַ שְׁרוּפְטָן צָו קַעַנְעָן אַרְוִיְּפְּקוּמוּעָן קִין
אַרְצָן יִשְׂרָאֵל, צְוִישָׁן אַנְדָּעָרָעָ שְׁרִיבָטָ ער אַז
עַד פֿאַרְמָאָגְטְּ בְּיִ זָקָ גַּעֲוָהָלִינְגָּעָ שְׁיחָות
אַיְּבָעָרָ דִּי קַשְׁר אַן דִּי בְּאַהֲלָתְעָנָעָ שְׁיִיכָּות
צְוִישָׁן דָעַם תְּנָאָ רְ. שְׁמָעָן אַן דָעַם כּוֹתָל
הַמּּוֹרָבִי - צָוָם הַיְלִילְגָּן רְבִיבָיְ.

רְ. נָתָן דָוד: אַיְּקָן שְׁוֹן אַוְיְף לְיִגְּ בְּעֻמָּד
אַיְּ מִירְוָן דִינְטָא אַלְעָזָר קִינְדָפָן זְעַקְסָיאָר. חַזְעָ
פֿן יִאָר תְּשָׁחָחָ וְהָסְ דָעַן האָט זָקָ קִינְגָעָ
נִישְׁתְּ גַעֲוָאָגָטְ צָו פֿאָרָן. פֿן דִי אַנְדָּעָר זְיִיטָ
מִין מוֹטָהָרָ מָרָתְ פֿרִידְיאָ עַהָא, אַיְּ קִינְמָאָל
נִישְׁתְּ גַעֲפָרָן קִין מִירְוָן, אַפְּלִילְוָ נִשְׁתְּ אַוְיְף
לְיִגְּ בְּעֻמָּד. אַיְּ אַיְּנְצִיגְן מָאָל אַיְּ זְיִקְעָמָעָן
קִין מִירְוָן אַן צָו פֿרְעָגָן מִין פֿאַטְעָרָ פֿרִיעָר,
גַעֲוָעָן אַיְּ זָאָס 'שְׁרָתְ יִמְיָּרְתָהָבָה' וּעַן זָי
אַיְּ גַעֲקָמָעָן צָו גַיְן מִיטָמִין שְׁוּעָסְטָעָר,
מָרָתְ לְעַפְּקָאָוִיטָשְׁתָהָהָיְ, וְהָסְ אַיְּ דָעַן גַעָ-
וּעַן נִשְׁתְּ גַעֲזָוָנוּ אַוְיְף דִי 'פֿאֶלְאָ' קְרָעָנָק אָוְיְף
רִיְיסְקְבְּיִ רְשָׁבָיְ' פֿאָר אָידְלָעָבָן, אָוְן וִירְקָלִיךְ
הָאָט זָי טָאָקָע גַעֲפָעָלָטְ אַיְּשָׁוָה בְּדָרְךְ נָס
מִמְשָׁ. עַרְשָׁתְ אַוְיְף דִי לְעַלְטָעָרָ יָאָרָן, אַיְּ דִי
לְעַצְטָעָרָ יָאָרָן אִירָעָ, אַיְּ גַעֲוָעָן אַפְּאָרָמָאָל
וְהָסְ מְעָן הָאָט אָידְ גַעֲנָמָעָן אַיְּ מִרְוָן אַוְיְף
לְיִגְּ בְּעֻמָּד.

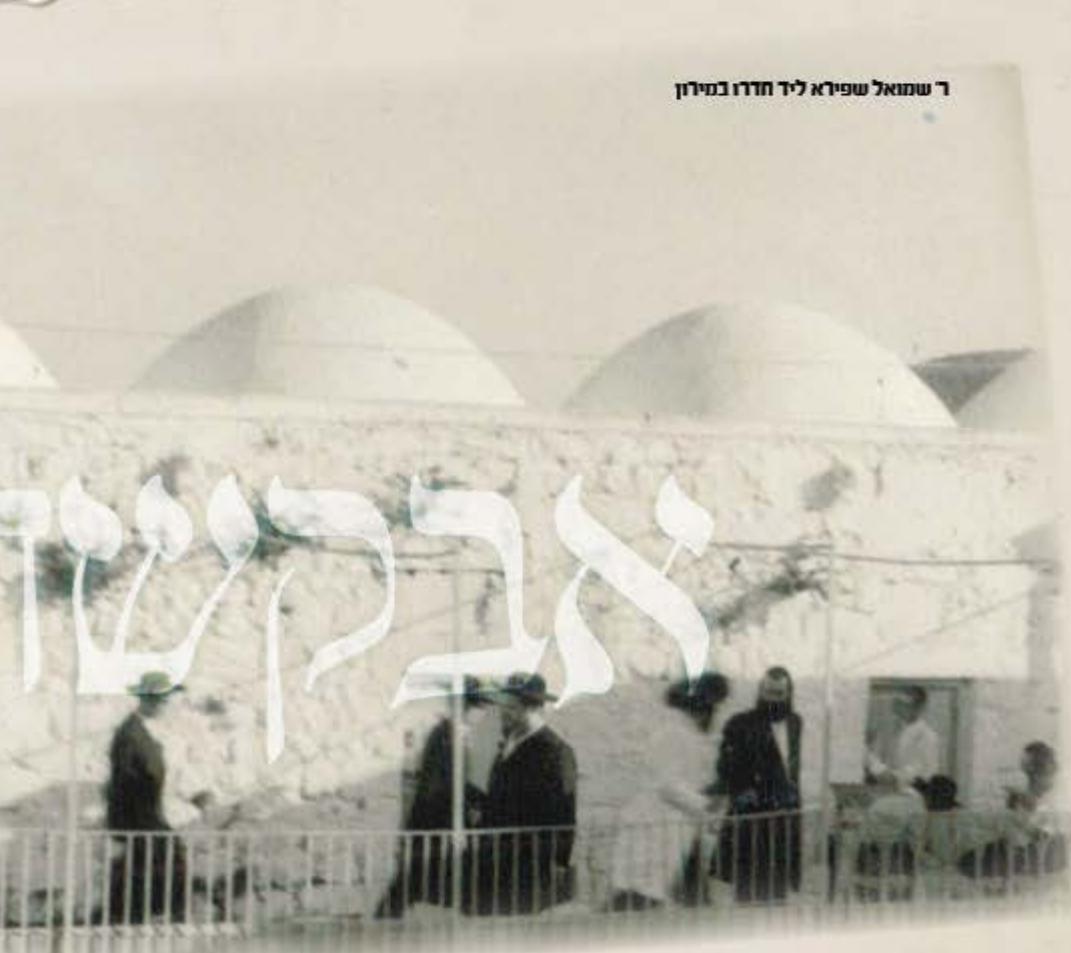
אַיְּנָעָ פֿן דִי אַנוּזְוָנָדָעָ: בְּיִ רְ. שְׁמָאָל הַוְ-
וּחָץ אַיְּ מִרְוָן לְיִגְּ בְּעֻמָּד גַעֲוָעָן מִמְשָׁ

ולְיִצְחָק בְּנָדוּר מִירְוָן. נָרָיָם רְ. אַלְעָזָר בְּוּרְשָׁטִין

רְ. נָתָן דָוד:
די מְקוֹה וּוְאָס
גַעֲפָנָט זָיְן
אַיְּ חַצְרָן פֿוֹן
רְשָׁבָיְ, הָאָט
מִיְסָד גַעֲוָעָן
מִין שְׁוּעָרָ רְ.
אַבְרָהָם יַעֲקָב
גַאֲלָדְרִיךְ זְצַ"ל.
בֵיזְ דָעַן פֿלְעָגְטָ
מְעָן זָיְן בְּאַנוֹצָן
מִיטָן קוֹוָאָל פֿוֹן
מְגִידְוָן וּוְאָס
גַעֲפָנָט זָיְן
אַינְעָם טָאָל
אַוְיְף וּוּעָג וּוְאָס
פֿירְט צָו דִי בְּיִתְ
שְׁמָאיְ.

רְ. שְׁמָאָל שְׁפִירָא לְיִדְחָדוֹ בְּמִירְוָן

בער מעורר געועען אויף צו דורך
קען איינס פון דעם רבינס ספרים,
ר' יצחק אייזיק האץ זיך
תיכף געענטן אונ ער האט באלאַ
תרומס געועען די גאנצע סומע צו
דרוקן דעם ספר אויף איינמאָל.
ווען ר' ישראֵל בער האט דאס
געועען, וויאזוי ער געבעט אוועק
אויף איינמאָל איזא רײַן סכום
פאר הדרפהה, איז ער געלבליך
שטיין ערשבוינטן אונ האט אנג-
עהיליכן פשטן צו ווינען פון דוב
התרגשות פון וואָ ער האט זוכה
געועען צו איזא השגה, איזה דר-
גש...
גש...

ד. יצחק איזיק זילברמן

וְבַאֲקָאנֶט, גַּעֲפֹנֶט זִי אַהֲיפָשׁ
חָלֵק פָּונֶט דִּי צִמְעָרָן אוּבָן פָּנוּס חַזְדָּ
דְּשָׁבָּי בֵּין הַיְּנִיטָּגָן טָאג אָוְנְטָעָרָן בָּאוֹזִיךְ
פָּפָּן אָוְנְצָעָרָעָלִיטָן, פָּונֶט דִּי אַיְזָ אַגְּעָקָומָעָן דִּי
אַלְאָלָעָ צִמְעָרָן זָוְזָעָרָעָן?

דר' נתן דוד: די אלע צימערן זונען פון אליך
און געווען אין די בעלות פון די ספרדייש
חכמים וואס האבן געווארינט אין צפת און
פלעלגן קומען טאג-טעלגליך אין מירון אין
די בייטאג שעוט, און פלען ווילן אין
די צימערן באשעפֿטיגנדיג זיך אין תורה
הנסחד, די ברסלבי' חסידים, ווצב. מײַן
טאטעו ר' שמואל זצ'ל, ר' מרדכי אלעוז
דרובינשטיין, ר' הערש ליב ליפל און נאך,
פלעלגן בעצאלן געלט פאר יעדע נאכט
וואס זי פלען וועלן דארט איבערנעכּ
טיגן, און יעדע האט זיך פארמאגט זיך
צימערן וואס ער פלעגט ארויסידינגען. נאך
אוֹרְבִּיעָר צו אונזערע ליט'

א שטארקע ערגענדנדער טיל פון אטרא
קדישא מירון איז אודאי די פילע חדס אָרֶ
געגעןדאָז בעיס פון הנטש אודיחס וואָס פֿאַ
דרפּוֹלְן דעם גאנצן אָרט, אָוֹוָאַס מָוֹעֵן זִין
העטיגן אָוַן שְׂטִילְן די דָאָרְשָׁתְּ דִי שְׂעוּרָע
בענְדְּלִיגְעַס צוֹיִינְטְּעָרָס עֲולִים' קִין מִירְן.
די קומענדיגע פֿאַר שׂוֹרוֹת זְעַנְגַּן גְּעוּדִימָן
עַט פֿאַר אַט די טְיִיעָרְעַ זְעַלְגַּעַ נְפָשָׁות וְאָס
הָאָבָן גְּזָאָרְגַּט אָוַן גְּעַמְּרָאָגְן דֻּס עַל בַּיִם
אנְדְּרוֹבְּפֿוֹן אַט דֻּס הַיְּלִיגְעַס פֿראַיעַט.

דר' נתן דוד: איך געדענקי וויאזוי די צדיקת
גיטעלע די פֿרומע, די וויב פֿון ר' ישראל
אָקָרְדָּנוּנָעַר בְּזִיּוֹג שְׁנִי, פְּלָעַמְטָפָּרָן לְגַז
בְּיִתְלָמָּאכָר בְּזִיּוֹג שְׁנִי, פְּלָעַמְטָפָּרָן לְגַז
בְּעַמּוֹר קִין מִירְוָן אָוֹן צָוְעַטְיִילְטָעַן אָוֹן
טוֹרְנוֹקָעַן צִיד הַמֶּלֶךְ וְעַזְן די פְּלָעַמְטָפָּרָן
אָנָּן אַידְרָבָאָזִין אַפְּגַּזְעַלְעַטְיִימְנָעָל אָוֹואָז
די פְּלָעַמְטָקָאָן אָוֹן פָּאָרְטִּילְעַן די עַסְן אָוֹן
מִשְׁקָאָות פָּאָרְן גָּאנְצָן צִיבָּר וּוָסָם דַּעֲנָעַן
גַּעֲקוּמוֹמָעַן זַיְקָן צָו שְׁלַעַפְטָן קִין מִירְוָן.

מירון און פאר הפצת ספרי רבינו, ער האט
אויך געוזארגט צו פאדרעכטען און אויסבע
סערן די חזד פונעם מערה, נישט נאר פאר
ברסלבייע צוועקן. אינזווויניגן אין די מערה
אווארואעס געופנטן זיך דעם טאול פון ליכו
הזהו, האט ער איינמאל פאראדעקט אלע
זועונט מיט שיינע האלצעדנע ברעטער
פראין' בכוד המקום'. אבער אדים אי אלס
אווריך אין פיער וואס האט אויסגעבראָן
דארט אין איינע פון די טאג פון לג בעומר
אין רעדולטאָט פון די ליכט וואס מען האט
גענידן דארט אויפֿן פלאָן, ווען עס אייז
אויך פאָרבּענְט געווואָן די בימַה אין די
ארון קודש, דעם שטײַן פון ליכו
חוּ איז אויך צוֹשְׁפָּאַלְטָן גַּע
וואָן פון די היִצְ פּוֹנְעָם פִּיעָר
און אי פָּאַרְשְׂוָאָדָּצָּט גַּעֲוָאָן
פון די רֵוִיךְ, ר' יִצְחָק אַיִּזְיק
האט מִיר דָּאָן גַּעֲגַעַן סְפָּעַצְיָע
לְעַ שְׁטִינְעֶר מִיט וָאָס מַעַן קָעַן
אייד צְוִירָה רֵיִן מַאֲכָךְ, אַיךְ הָאָבָּא
זִיךְ גַּעֲמֹתְשָׁעַטְמָ, אַיךְ הָאָבָּא אַפְּגָּ
עַקְרָאָצָּט דֻּעַם שְׁטִינְ בֵּין זַיְהָ אַת
צְוִירָה אַקְוָמָעָ אַיךְ גַּלְאָנָּא.

ר' אברהם שמעון: עיר האט אויך געמאכט אoisגעציגיטע שליד ביים היכל פון ר' אלעדר'. אויך אין דעם האט ערשיינט די גאנצע תורה פון לעכו חז', אווי אויך האט עיר געמאכט א שיינעם פלאקטט מיט די שיד פון בר' יהחאי. עיר האט אלעס מקדיש געוווען פאר מירנו אונ פאָרבּן רבּין.

דר' נון דוד: בי' זיין אונפאנג וועג
דא אין ארץ ישראל אין ער אין-
מאgal געפאנן מיטן חסיד ר' ישראל
כבער אודעסער פון מירון ארין אין
שטאטם, ער איי געווען זייןס א מקו-
רב, אויפן וועג האט אים ר' ישראל

חסיד האט מיר אמאלא א זאג בע-
געבן: "די ברסל'ב'ערס פארמאגן
בי' זיך א' שטער מכירה" או מירון
געהערט פאָר זיך זיך פארמאגן
דאָך דעם שטיין אויפֿן וואנט..."

דאָס אַיִן אלְעֵס דִּי אַרְבָּעֶת פֿוֹן ר' יְצָחָק
איְזִיקְן, עַס אַיִן אוֹיךְ גַּאנְצְ מַעֲגָלִיךְ אָז
אוֹיךְ דִּי שִׁילְד וּוָסּ פְּלֻעָנְטַ שְׂעַנְדִּיגּ בָּאַ
צִירְן דָּעַס אָרוּנִינְגָּן צָום מַעֲרָה "זה השער
לה' צְדִיקִים יָבוֹא בָּו" אַיִן אוֹיךְ גַּעֲוָעַן זִין
אַרְבָּעֶת.

ר' נתן דוד ליגט צו: אויך אויך האט' י'צחק
אייזיק מקדיש געוווען זיין גאנצע געלט
וואס ער האט באקומווען אלץ פענסיע (פא'
רגיטינונגס געלטער) פון דיטשלאנד, ווי
אויך די געלט וואס זיין טאטע האט געהאט
באחהאלטן אין האלאנד פארן קרייג, אליעס
האט ער מוקדיש געוווען פא'

מעשה וואס ער איז געראט
עוועט געוווארן פון געהרגנט
צו וווערן נאך וואס ער האט
זיך געמאכט טויט. ער האט
אויך געבעיינט דעם ערשטיין קיך
אין מירון צוזאמען מיט ר' זונה
לעבל). זיך האבן בידיע מלחמה
געהאלטן אויפן פלאץ דארט,
נאכט נאך נאכט. אין דורכלויף
פון פיר חדשים נאכטאנד אוון
וועלכע זיך האבן געהיטן פון יעדן
ו Hindknיל אויף די מהיצה ביטס כותל.
געוויסע שנאי הדת פלאגן קומען
שטערן אוון פורבריט איר ביזוקומען
דורף פארשידענע ווועגן אבער עס איז
זיך נישט געלונגען, בייז עס איז ארדוס
דער ענדיגליינער פסק פון זיעדר געריכט,
צדו מווווח זיין אוון דארט לאן די מהיצה
אויף איר פלאץ וואס שטייט נאך דארט
ביניין היינטיגן טאג.

ר' אברהם יעקב גאלדריך דוד שוער פון
הרחה ר' נתן דוד שפירא (באריבות ג.ג.)

דאס זולבע איז געוען אין אטרא קידישא
מיידן. אסאך מאל האט מען פרובייט צו
חרוב מאכן די צימערן. איינמאל איז גע-
גען וואס דער רבע הרاشי האט געוואטל
אוּרְזִיסְגָּבָן אַדְּקָלְעָרָצְיעַ צו צעוזארפֿן
די צימערן אונ איבערוביין דעם גאנצן
בן פון דאסנִי מיט די בִּישְׁטְּיעָרָונְגִּפְּן
עפָּעָס אַרְיכְּעָפָּמְּלִילְּעָרְ, רְהִירְשׁ לִיבְּ
אייז אַרְזִיךְ צו אַים אַונ אַים אַגְּנָעָוָרָנְטָן
הזהר והשמור לך, טְרָעֵת אַפְּן ווּעְגָּ, זֶה
ווּיסְן רְ שְׁמֻעָן ווּעְטָ דָם נִישְׁטָ פָּאָרָשְׁ
וּוּינְגְּ... הַעֲרָנְדִּיגְּ דִּי קְרוּצְעַ אַכְּבָר שְׁפִּיזְ
געַ רַיְדַּ האט אַים אַגְּנָעָקָפְּט אַפְּחָד אַונ
צִיכְּטָעַר אַונ האט תִּיכְּפָּר צְרוּקִיכְּצָוִיגְּן פָּן
זַיְן אַרגְּנָאָלְן פְּלָאָן.

ידי ציינט איז שוין שפערט, מיר טראפען זיך
אָרוֹזִיסְגַּעֲנְדִּיגְ מֵיט אָ דָרְהָוּבְּעָנָעְ שְׁטִיְ
מוֹנוֹגָן מֵיט אָ הָעֲכָרָעְ גִּיסְטָן, עֲפָעָס
אָגָאָרְ נִישְׁטָ פָּונְ דָּעָרְ וּוּלְטָן, עָסְ דִּינְגָטְ זְיךְ
פָּונְ זְיךְ אַלְיָין דָּעָם נַאֲסְטָאַלְגִּישָׁן לִידְ "וְאַמְּ"
הָרְתָּם כָּה לְחֵיְיָ: דָּרְהָ פָּנְיָ מַאֲרִים, בְּשָׁבְתוֹ
עַם חֶבְרִים, עַת גִּילָּה סָודְ נִסְתָּרִים, אַדְוִינְדָּוָן
בְּרַיְוחָאָן.

- די צויט פון תפילה מעריב האקט אבער איבער, די חבורה איליל זיך אונ לאזט זיך אראוס אין ריכטונג פון 'שוהל' צו תפילה מעריב אונ ספרת העומר, פול מיט בא גיסטערניש אונ בענקשאפט לקראת דעם גאנזיס היליגן גאנז...

ר' אברהם שמעון:

א עלטערעד
קארלינער חסיד
האט מיר אמאָל
א זאג געגעבן:
די ברסלבייערטס
פארמאָגן בי זיך א
שטער מכיריה או מידון
געהערט פאר זיך;
פארמאָגן דאָר דעם
שטיין אויפן וואנט...

ד' נתן דוד: ד' מחיזה ביום חצ'ר אין מירון
אי אוי' געווען ד' ארבעעט פון אונזערע
לייט, איבערהויפט האט זיך אוועקגעגעבן
דעדרויף מיט מסירת נפש מײַן שווער ר'
אברהום יעקב, מיט נאך אנדערע טיעערע
פון אונזערע לייט פון ירושלים.

אויך בים כותל המערבי איז מיין שוער
געווון דער וואס האט שטארק פאראפריט
צע אינרכטן דארט די מהויצה. מיט אים
אי צונגעשטיינען נאך איד מיטן נאכ-
ען ר' מאיר - אדער ווי מען פלאגט אים
דרופן: דער לעבעדיגער פט' (אוליב א

ר' אברהם שמעון: פאר א זעכ
ציג יאָר צוּרִיק, דער וואָס האָט
אמְמוּסְטַנְס זיך געפֿאָרָעַט
אין אוֹיסְטַיְילָן עסֵן אין מִירָוֹן
איַז גַּעֲוֹעַן דער באּוֹאָסְטָעָר
חַסִּיד ר' יְוָהָה לְעַבְלָמִיט זַיִן
פֿרְיוּ ד' צְדִיקָת - אָנוּ גִּטְעָלָע,
זַיִן האָבָן גַּעֲקָאָכֶט אָנוּ מַסְדָּר
געַוּעַן דִּי עַסְן אָנוּ טְרוֹנְקָעָן
פֿאָרָן נְאָבָן עַולְם לְגִי בְּעָרָה
מַר אין מִירָוֹן.

אווי אויך היינט צווטאגס,
זעען מיד, או א גרויסער
טייל פון די פילע אירגונוי
החסד פון הנטשט אורהים
אין מירן, אין אלע אנדערע אונגעלאע-
ענהייטן פון די היילא, ווי די מוזיק אונ
די היוכהיילכערס, זענען אודיגגעפאָלן מַן
השמיים אַין די הענט פון די טײַערע עסְק
ニִים פון אונדערע לִיְיט אַין זַיְעַרְעַ חַוּבָּע
מִיטַהַעֲלַפֵּרָס, וְאָס טַוּן דָּאָרֶט אַיְיךְ
גַּדְולֹת וְנַצְרוֹת פָּאַרְזְּן כָּלַל הַצְּבֹור.

דא טילין מיט די בני החבורה מיט שאקייר
נדע עובדות איבער די השותשלות פון די
מקואה טהרה אונן די מוזיציה בייס אריינגןאנגע
און בייס חזיר פונעם ציין הקדוש, אויף די
מסירות פש פון אונזנדערע ליטט דערדייך.

ר' נתן דוד: די' מקוה וואס געפונט זיך אין
חצער פון רשב", האט מײַסְד געועען מיין
שוווער ר' אברהם יעקב גאלדריך זצ"ל.
ביז דאן פֿלעגט מען זיך באנוונן מיטן
קוואל פון 'מגִידָא' וואס געפונט זיך אין
עם טאל אויפֿן וועג וואס פֿירט צו די' בֵית
שכָנָה.

ר' שמעון: דער וואס האט אים צווגעהאלפֿן
דאָס אַרְדִּיסְצּוּבָּרְעֶנֶּגֶעַ מֵכָה אֶל הַפּוּעָל אֲזַי
געוּעַן אַיְן פָּאַקְטַּן. ר' שמעון ב' ר' שמואל
מַאיַּר אַנְשִׁין. דָּאָס אַיְן גַּעֲוָעַן נָאָךְ וָאָס
עַס אַיְן אַרְבִּיבָּר עַטְלִיכְעַ יָאָר זִינְטַ זִין
חוֹתְּנוֹה אָן עַד הַאַט נַאֲכִנְשֵׁת זַוְּחָה גַּעֲוָעַן
צַו קִינְדָּעַר. אַיְיךְ בַּנְּיַעֲוָעַן אַעֲדַ רַאיָּה
וּוַיְהִי עַד אַיְן צוֹוְגָּעָגָנֶגֶעַ צַו ר' אַבְרָהָם
שְׁטוּרְבָּהָאָרֶץ אָן אַיְם גַּעֲבָעָטָן אֶל בְּרָכָה
פָּאָר זְרוּעַ שֶׁל קִימָא. ר' אַבְרָהָם הַאַט אַיְם
דָּאָן גַּעֲנְטְּפָעָרטַ מִיטַּדַּע לְשָׁוֹן: "אַיְיךְ בַּין
דיַר מְבֻטְחָה אוֹ אַוְבִּי דוֹ בִּיסְטַ זַיְקַ מְקַבֵּל
צַו פָּאַרְדְּעַכְטַן דיַיְמָקוּה פָּאָרֶן קְוּמְעַנְדִּינָן
רָאַשׁ הַשָּׁנָה אוֹ עַס זָאָל זִין אַיְמָקוּה פָּאָר
אוֹנוֹעַר לִיְּטַ - וּוּעַסְטוּ גַּעֲהָאַלְפַּן וּוּעָרָן".
דיַי הַבְּתוֹחָה אַיְן וּוּרְקַלְיךְ פָּאַרְפּוֹלְקָאמְטַ
גַּעֲנָאָדוֹן.

ניצוץ של אור

ניצוץ קטן יכול להדליק עיר שלם | זורקו לפועלות הפצת אור האורות על פני תבל

דמירות שבת מגן עדן העליון

סמיירות השבת וניגנוו הנלבבים של החסיד ר' שמואל מאיר אנשין צצ"ל אוטם הלחין מלבבו הטהור שהלכו ונשתכחו מהלבבות רואים או מחדש על ידי הר"ד שמעון אברהם גודלבסקי הי"ו ממודיעין עילית שלקה לעצמו למטרה את הפצת הניגונים הקדושים בעולם בכדי שייעורו עוד נפשות בגעוגעים וכיסופים לעובדות ה' | מעלה הניגון אין לשער

נשכחו לגמרי ואני משודה ומנסה לחפש אחריהם.

מתי החלטת להוציא את זה למשעה?

לקראת החתונה של הבת שלוי קראתי לידי ר' נחמן צוקר ובקשי ממנה שילמד כמה מהשירים המיחדים הללו בכדי שיידע לנגן אותם בחתונתה. הוא הקשיב לשירים האלו שוב ושוב והם ממש "כבשו" אותו... לאחר מכן הצעתי לו לסייע לי בהוצאותם לאור והוא נענה בשמהה.

לאחר מכן רציתי את לויו של ר' יוסף קרדרון לניגנים שוציאתי להוציאם והוא גם כן התפעל מהם מאד ורצה לסייע בחזאתם לאור. ואכן לאחר עמל רב והשקשה מרובה הוצבنا לאור ביחס הדיסק הנוכחי.

לעת עתה הכנסנו את הניגונים בלי מילים, מכיוון שרצינו לאפשר לכל אחד להתחבר בדרכו הוא לאוטם צללים מופלאים, ולהרכיב עליהם את מילים כפי הרגשותו. מה גם שהניגון עצמו ללא המילים הוא הרבה יותר גבוה, וסגולתו לעורר את הנפש גדולה היא עד למאן.

ההשקעה בניגונים הייתה רבה מאד, לדאגה שהקל יהיה בצורה היכי מדוקיקת, שתעביר את כל הרגשות הנפש שהשקייע בהם ר' שמואל מאיר ותעורר את

הלבבות לעובדת ה' מהאהבה.

מה העניין להפץ' ניגונים?

ישנם כמו וכמה מקומות בדברי רכינו שמחכר בהם עניין הניגונים וסגולתו לעובדות ה', ובפרט שכן מדובר בדמיות של שבת שרביטו כל כך הזריר שלא להתחכם ולשייר אותם בתמיינות, ועל זאת כמו וכמה עם המנגינות שיצאו ממקור קדוש שכזה.

אבי מורי הרה"ח ר' אליהו נטע גודלבסקי שליט"א טבע בי מקטנותי חזק מאד, את תורה האומרה 'שהוא הולך עמה תמיד'. שם בתורה, וביטה מדבר על כך שמנוגנות הטובות נעשים ניגונים, ואף שם הכוונה היא לניגונים רוחניים הנעשים מהנקודות הטובות. אולם אין מקרה יצא מידי פשוטו, וכוחו של הניגון בו כדי לעורר את האדם לאהבת הש"ית, לכסוח ולהתגונגע לקוזשה, ולזכות להרהור תשובה.

אצל אנ"ש היו הרבה שחייבו ניגונים ושירים בענייני התכליות והתקבבות לה', וישנם אלפי אלפי ויבר' רבבות של הרהור תשובה שאנשים זכו להם רק בזכות שמיעה של ניגון טהור.

הדיסק שהוציאנו עכשו ייש בו בסה"כ עשרה ניגונים מתוך הזמירות של שבת, אולם אנשים מגינים כל הזמן ומפסרים לי שמה שומעים אותו שבור ושוב, מרוב המתיקות שהם מוגשים בהם.

בינתיים השתקעת כבר קרוב ל - 15 אלף ש' בכדי להוציא את הדיסק הראשון, שהחלقل לא שום מטרות רוח, כל המטרה היא ורק להרבבות קדושה בשלם, לעורר עוד לב יהודי להתרקרב לה!

ר' שמואל מאיר אנשין

מי היה ר' שמואל מאיר אנשין?

על קפה המזולג... ר' שמואל מאיר היה אדם גדול מאד, ברסלבר חסיד נהב, והוא התקבר אצל אנ"ש בברודיסטוב שבאוקראינה שהיה תלמידו של ר' אברהם בן ר"ג, ולאחמו"כ נסע לאומן שם שב מיד לאחר בואו וסימן ברציפות את הליקוטי הlectedות כללו תוך כמה ימים. הוא היה ידוע כאדם עליון מאד, ואך ר' שמואל הורבץ מתאר אותו כאיש שמח במיזוח, וכל את למותו יסוריו הרבים עליהם הוא מספר במכותו המפורסם: "אשד עליהם יסמרו שעורת ראש כל שומען", לדבריו.

זראת השמים שלו שהייתה בלולה באotta שמחה עצומה היה ר' יוסי הירבה, וכאשר הוא נטש בעל כרכחו לצבעה הרוסי בחור להצטרף לכלייזמר הצעבי, והזת מכיוון שהניגון בכליהם זכר זמר גם אם יכפה עליו בשבת אסור רקס מדרבנן, וכן הוא ימנע מעבירות חמורות יתרה. (ראה קורות חייו בהרחבה גליון און אבקשה 6 סין תש"ח)

אוזו ר' שמואל מאיר שהיה בעל רגש עצום חיבור גם כמה ניגונים מיוחדים מלאי כסופים, ערגה, ושםחה, של כל מי ששומע אותם מתעורר מהם מאד. אולם ברבות הימים נשכח, ונשארו נחלתם של נגידיו ועד כמה חסידי ברסלבר בודדים.

מה הביא אותך לטוח ולהשקייע כל כך בהוצאה הניגונים?

כבר בחיי יlid כשהוא מבני משפחתי נהיה חותן אצל הרה"ח ר' יעקב פראנק, מנכדו של ר' שמואל מאיר ע"ה. יצא לי לשמעו את הזמירות המיחודות הללו, והם עשוו אותי בוצרה מיוחדת שזכורה לי היטב עד היום.

לאחר חותונתי כאשר נכנסתי למשפחתי אנטש' שגם הם הינם נכדים של ר' שמ'ם, הייתה לי הزادנות לשמעו את הניגונים כפי שהועברו בצורה מדויקת מאב לבן מפי מורה ר' ישראאל אנשין שליט"א, כמשמעותם חשתי כי אני סועם טעם של גן עדן. וכבר בשבת הראשונה לאחר נישואיי החלמתי שאני חייב יים אחד להוציא את הניגונים לאור עולם, כדי להטעים בהם עוד יהודים.

חמי נהוג לומר שכאשר הוא שר את הניגונים מלאי הגעוגעים הללו, הוא מודמן את עצמו כאילו הוא נמצא בכסא של אליהו מול הר מירון, וההרים הנפלאים שביב... זה פותח את הלב, ומקרב להש"ית, בתשובה מהאהבה.

מה הם הניגונים שהוא חיבר?

רוב הניגונים הם על זמירות שבת בהם יש את: 'יה ארעווא', 'כל מקודש', 'מה דידות', 'צור משלו', 'יה רבנן', 'ברוך ה' יום יום', 'יום זה מכובד',

ועוד... למושאי שבת הוא חיבר את: 'אמור ה' ליעקב', ו'המבידיל'.

גם זמירות חנוכה ישם ממת הידועים כים, בהם 'מעוז צור', שמוכר מאד, ואני בכוח' שפחות ידוע לציבור. ישם עוד ניגונים שכבר כמעט

לא מותרים על רבי שמעון

רבי שמואל רבי אלעזר מרדכי רוזנפולד שם הוא שם פטמי לאתרא קדישא מירון.

"המגנה קינה מלאה אך ורך במלחים, קינוו כמעט כאזחים היחידים בה". מספרה סרברנית רוזנפולד - וכשהגיעה לאוטובוס הוא התמלא מנד באנשי אבא, ואנו קיינו הנטעים לאזחים היחידים. משך כל הגשisha אמר רבי שמואל מהלים בהתעוררות רבה, ובקש גם מבחן וחתנו להחפיל כל קעת להאלתו של עם ישראל.

"לא רק כל הונך ואני רק בבושים שוממים מカリ רבכ. מלבד רכבים אבאים בבדים שהשנרכו להם בקהל מבשר רעות. מעה זה הטיל לבני קשיש גדול וראגה עטקה". אך רבי שמואל הרבען התחזק שוב נשוב בבטחונו קאיין בהשם יתרברך בשפו ממלא לאל קרי! התנא לאלווי רבי שמעון בר יוחאי גנו על עם ישראל ובונחו ינצלו מכל רע".

בהתignum למירון מצאו את הנקום ריק מאדים, מחת למצא בכתות קוותנות להלולא הקדושה בבל שענה. ובמוקם לראות את כל קעולי רגליים שהתקבצו מכל שבתי ישראל ראו את מירון בעזבונה ובשמנונה. נפש חיה לא נראתה. הדקקה צעה והדרישה את המפב המשכן בו הם שרויים.

חותבי הכהר השוטמוני לראותם מגיעים וספרו להם שקל עלי מירון בני עדות פנוראה שהגיעה כמנגדם כבר מאחרי פסח להלולא, עזבו את הנקום ברגע ששמעו כי מלוכה עומדת לפולץ.

באותה שנה קל ל"ג בעמר במזואי שbat. לפיקח טבר כשהגיעה פט מיד להכנות לכבוד שבת קדש. רבי שמואל שקה רב הומן בציון סקדוש, רק ביום ששי לקרהת שבת הקדיש זמן להכנת ובשלול הרים, פניו האירו באור מינך ובשנאה של מזנה הקורי קל קעת: "לכבוד שבת קדש! לכבוד שבת קדש!".

שבת המלכה פרשה את כנפי על קרי מירון הנשאים, אור השבת גרע בלבבות תבולדים ששחו בהר הקדש, אוירה עלאלית השטרכה בפקום, אוירה מיטחת של "ונגו ברעשה" מצד אסד שטחה וסודה ומצד שני התעוררות ותשובה.

"אבא! השנה זו סכנה עצמה לנסע למרון. בכל רגע עלולה לפרוץ מלiska וזה לא הזמן להטטלט בדרכים. כי בטוח להשאר יתד בחיק המשפחה". הפציר הבן אסרו לאביו קרב הטעיד רבי שמואל הורביז. אך רבי שמואל לא נטהל כלל מההפסחות ונשאר נחש בדעתו.

"אלרבקא! אמר - אם המצב הוא כך, או בודאי שצרים לחיות אצל רבי שמעון".

כשהזה לפני יותר מثمان שנים. ערב מלחת ששת הימים, מתח עצים שර באויר, כל הוושבי ארץ הקודש היו מפקדים עד קומו. כמה מדינות ערבי הסוכבות את הארץ ישראל עשו יחד להשמדת לרגן ולאבד את כל היהודים. הנגיד לעשרות נאצרים נשיא מצרים ש'הבטיח' כי ישליך את כל היהודי הארץ ישראל ליבם. הרצח קינה מוקשי, אנשים מתהלו אחוי אימה ובעיטה. הרצח קינה כי הסוף קרוב מאוד, וכי מה שלא הצלחו הכאים ימ"ש לפיק זעםם ביולוגי הארץ הקדש גילה קעת סלילה בידי היישמעאים אמא הדם.

מיין אפוא כי אנשים נון קשורה לא קעלו על קצה דעתם נסעה מרון בנים טרופים אלו. כל אסド קעדיף להיות קרוב לבתו ולמשפחו ולא להסתפן בטלטול דרכם בזניהם מה קשים.

אך לא בן כסידי ברסלב שכמו קרויצים נוחמר אחר, הם קי ייחידים ומינדים אשר רוח אסורת קימה עולם, מפה ומשם התקבצו להם קבוצות קבוצות אשר להם נושא את רגלה ועשוי את סדרך בואה מרון בחרוף נפש.

רבי שמואל הורביז איש מירון, שתקופה נכרת מיימי חייו אף התגorder בכפר מירון סמוך ונראה לציוון התנא לאלווי, לא יכול היה להעלו בדעתו ל"ג בעמר לא רבי שמעון. בעאות דקקה צמר אמר בדעתו לנסע למרון חרב כל קאנזרות וקאיומים, כשהוא שם מבטו בבורא עולם אשר בונאי לא יעצב ויהיה עמו בדרך לשינוי בוכותה ה'עיר וקדיש' את איזנו הולך הוא לפקד.

יתד עם בטו קרבנית רוזנפולד יצא לעבר הטענה הערכזיות כדי לחת את אוטובוס לטייפה. שם בתמגה פגשו את בעלה של סרברנית, סתנו של 44 אבクラה, איד תשפיא

ונזנפרם לפני ה' אלקיכם ונושעטם מאיביכם". וכל הקפל בלו סור אמריו על הפסוק בקול ובועקה.

לקראת קערב החלה בטו של רבי שמואל בחפושים אחר אביה, לאחר שנודע לה כי האוטובוס היחיד שנסע ממיון לירושלים עומד מכך לזר לירושלים. כשהשאלה את רבי שמואל ושיטה לפניו את רצונה לגור לעיר חלוש בשעה קרכחה, לא עתה רבי שמואל לנצח את הפקום. "ברוי ל' ג בעמר טרם הסתים" - אמר.

"אך אכא! אני מפחד מפני קעומד לקרות, בכל רגע עולה מלiskaה לפין ואנוכה רוחקים מtabית וקרובי לסתות" - אמרה בראנה. מלים אלו אכן פעלו את פעלם, ורבי שמואל הספיקים להפרד מהציוון הקדוש.

הוא עלה על האוטובוס ובמישר כל הגיעה קיה שורי בשמלה גלויה, "ברוך השם פעלנו אצל רבי שמואן". אמר בפנים זורחות וכשכל הפסעים דברו ביניהם במתה על הפאב הלא פשות, קור שוב נשוב על המלדים: "ברוך ה' פעלנו אצל רבי שמואן". כשהוא מוסיר בבטחון גמור שכוכחו של רשבי עם ישראלי נצל מכל גוריות רעות.

ימים מספר לאחר ל' ג בעמר פרצה הפלישה לארץ כל יושבי הארץ הפלש. כמה מדינות התקיפו בו ומגinit את הכבשה הקاملלה הבתויה בין שביעים זאים. אך הנשים והילדים שהתרחשו במלiska זו קיו עניש מעיל בדרך הטבע עין בעין ראי כלם כי לא נים ולא ישן שומר ישראל.

כזאי קיה רבי שמואן לטمر עליו בשעת נזדק, הפלות והזעקות מלכם הטעור של משתתפי ההולא פעלו את פעלם ותביאו ישועה לעם היושב בארץ.

היכל הוציא קיה כמעט רק מארם, אך המזיאות זו כלל לא בגמה בהרצחה המרוממת.

השבת עברה ברגיצה יחסית אך לקראת צאת השבת בשעת רגנא דרעין, בעת שפעדו סערה שלישית נכנס לשכן בסערה וספר בבללה שהגיע ודיעה שהמצב חמור מאוד ומבקשים מכל החושבים לחפר שוחות להסתהר בהם מאיימת ההפתעות.

רבי שמואל לא אבד את עשתונתיו והגיע את כל הפסובים: "כלי היא הו רבי שמואן לסמרק עליו בשעת הדחק, ובנדאי לא יתש העמו". הוא הוסיף לחזק בדברי אמונה ובוחון שהשרו על גלם רגע ויחישה של קרבה להשם יתרה.

מושאי שבת הגיעו. היום הקדוש ל' ג בעמר התחיל להפיצו כבולם. הנקחים המעתים התפנו למלחת ערבית ולהללה. אמנים הפליגו ממר מקבושים שבכל שנה לא קי ב כדי להנעים ולרומים את המגמד, אך משתתפי ההולא והמוסעים שמרו את עצם ואת תבריהם בכל מני שסקה. הם רקדו, שרוי, ותוכפו על פחים.

רבי שמואל שקה לר' המן בהיכל הארץ כדרפו בכל שנה בל' ג בעמר. במשה ליום ההפולו בהתקערות רפה מפלש הרעישו עלמות בעקבות לשומר ישראל שיזוז ויירח על שארית הפליטה.

רבי אברם יעקב גולדרייך מסובוי סידי ברסלב הכריו שפכוין שאין הרבה אנשים בציון לנו זה זמן מתאים לקים סגלה עתיקה לבטול גוריות קשות: להזכיר את ציון רשבי ורבי אלענער בנו באכנית פסוקים ותקיעות שפר.

הכבוד עשה בכקסחו והקיפו מספר פעמים את האיזונים הקדושים. לאחר כל הקפה נעזרו ליד ציון של רבי שמואן וטקו בשופרות ומיד לאטראק קרא רבי שמואל הורבין בקהל רם את הפסוק: "וכי פבואי מלiskaה בארככם על הוצר הצר אתכם וברעם בטצירות

אור צדיקים ישמח

ובכל שגנலים יחד יותר נפשות לבוא אל הצדיק כמו"כ נתרבה אור הצדיק ומואר לעולם וככל שטרכה שאור בון נתרכה השמקה יותר ויותר.

וaea לכם לשונו הxhr של רבוייל (בתוורה ס"ב אות ח):
"עו"ז שנכללים יחד כל הנפשות עלי נעה שמקה בחינת אור צדיקים ישמח כי הנפש הוא בחינת נר בבחין נר ה' נשמה אכם וכשנכללו יחד נעה מכם אור וועל נעה שמקה בחינת אור צדיקים ישמח".

נמצינו למדים ברסלבר קינדרער!

שכדי שטכל לך איר את אור הצדיק לעולם ובתוך נשפטנו פנימה, צדיקים אלו - הנשותה תקאים אל הצדיק, להכליל יהה, לאחוב אחד את השני, לשפט בוטבת טברינו ולהאטטר בצרתו סלילה וקי' לא לדבר לשאה ורקלות ודבורים אסורים אסק על פשוי ולגרם סלילה לנטלקת ולפרוד לבבות כי בכר מסליש את אור הצדיק ח'ו. וכן שבל אסק מבין שכשיבו אסק למדורה הגדולה ויתחייב להשמיט מענה קרשים ועציים ושאר סמרי בעירה עלי' גורם להקטין את אור המדורה ובמהנה תרעך קאש ובעירקה.

כמו"כ אם מדבר סלילה על חבריו או שאינו מסתדר אותו או שעוזה עמו מטלקת והוא, קרי זה יכולו לחתם מן מדורת הצדיק עין, ומכתה במקצת אור הצדיק רחל.

ובנוראי שלהperf בכל מלה טובה שאומרים לחבר, וככל וThor שמותרים לו ובכל מנינה מטלקת, ובכל קרוב ואבקה שבין אסק לשני, קרי הוא מוסיף למדורה הצדיק עוד בר ועוד עין ועוד משטה ומגיד בכר את אור הצדיק שאיר למרחוק ולזמן רב. אמן.

חווקי! מקרוב לי את קלוז (=עץ-קריש) הנה אני רוצה להזכיר לפדרורה.

שי, מנחם! איך קלוז ענק!

היכן מצאך את זה?

מאתה אותו בחרשה ליד בית הכנסת, יש שם עוד קרשים וממשטחים לרב.

"מנחם"?

כן, סוקי!

אפה רוצה שנביאו מכם עוד קרשים לקדורות ל"ג בעמר שלנו או שכבר יש לנו מספק עצים? שמע, סוקי!

ב"ה שיש לנו כבר קרבה עצים וקרשים, אך כמזכיר שלכבוד התנא סאלוקי ר' שמעון אי אפשר לומר שהוא שזה מספיק. כדי כל קרש מוסף אור וכל בול עין מוסף אש ואור של קודשה...

ילדים יקרים!

שמעתם מה שמנחם אמר, "כל קרש מוסף עד אור וכל בול עין מוסף אש". ככלים יודעים ובבינים שאיתו דומה מדורה המרכיבת מקרשים בזוקים, לדורה המרכיבת מעיצים וממשטחים רבים.

מדורה קטנה הגם שהיא מאירה וזרקת בכל זאת איננה מאירה למרחוק, ואינה דולקת לנו ממשך כמו המדורה הגדולה שיכולה לאיר למרחק גדול ולזמן רב עד למאה.

כלפי מה דברים אמרו?

רבוייל מגלה לנו שהצדיק נשל לאור ואש המסתופפים אצל הצדיק (כלומר לחמר בעירה ונג

מי לך ומה לך פה?

לפניכם 5 מילים עם הגוונות שונות פתרו את הבעיות, ונלו בכל מודעה את אחת החזרות

על עצמה בכל מלה הפתרון.

את הבעיות הפשטנו כקבב במחסית המודעה (בעיגול המקסום) – לאחר מכן תרקייב מצלקאות הפשטנות מלא הקשורה להלן ורבר יוחאי.

קח-гадה!

אמר ___ שלוי הוא רק ארץ
ישראל (עי מחר"ז ק"ג)
אמר: מני עד ___ לא יהיה
סבשות.
בעל ההלווא
ספר עברי של רבנו
זה עשה אותו ליהודי

אין נתונים זאת במתנה (שחו
הר"ט)

מסכת ___ היא סגולה לבטל
מחשבות רעות (ספר תעחות ה')
מעולם לא שטה אפלו ___ קדם
התפלה (שחו ק"ג ר' ר'ו)
סך שנים שרשב"י ובנו קיו
בגערת.
חיש של רמיות

קער בה נולד מהרנן"ת
אמר: אני איש פלא ___ הוא
פלא הדול (עי מחר"ז רט)
עשירה מונחים שגלה רבנו
על ידי למד ___ באים
ליראה (ספר תעחות י')
קדוש של הגר מעיר
מאוד לעברות השיות. (שחו ק"ג)
ז"

על ידי צקה לשם שמים בא
למדות ___ (ספר תעחות ז')
רשבי קדש כל בר את לשון
ה ___ (שחו ק"ג קמ"ט)
אמר: אני ___ של יראת שמים.
מי שיש לו ___ חייהם (שחו
שר"ג)
הספרירה של לג בעניר

קרביה מסיד ה ___ (ספר תעחות)
ברסלב = אותיות - (עי מחר"ז)
שלט)
טוב שהתקבוזות יהיה מוחוץ
___ (שחו ק"ג רמ"ט)
חברו של רשב"י
קרב של ברסלב

את התוצאה הסופית יש לשלוח בכתב ברור וקריא עד ראש חדש סיון בלבד, לפקס המערך: 0237-318-777 או להקליט את התשובות בטלפון המערך: 63-63-539-02 בשלופה 7 בלבד. יש לצין באופן ברור שם וכתובת מגורים וטלפון
בין הפטורים נוכנה גראן זכיי של 50 ש"ח ברשות חניות ספרי "אור החיים"!

הפתרון לחיש ניסן הבא: ארבע מלכיות שבקדשה | הילד שזכה בהגלה הוא: נחמן מרדכי מאיר חסין מבית שמש

עיר יקדיש אן שמיא נחית

An arched stone entrance or doorway. The arch is inscribed with Hebrew text in black and blue paint. The main text reads "תשבח מפי זרעך" (T'shabach mi-pi zera'ekha), which is a quote from the Book of Psalms. Below this, on the left side of the arch, there is a smaller plaque with the word "ארבנשטיין" (Arbenstein) written on it.

השותפים היוצרים
בעלי האבנים
מקבלים את
הגלוין מדי
חדש לביתם
בדיור ישיר

מבול אפיקורסות שותף את העולם... שכחה, חוشر ובלבול...

**הבטחו הנכונות של רשב"י עומדת לעד גם בתוקף
הסתורה, בדור של ניסיונות וקשיים, מעודדת ומחיה את
לבבות בטל תחיה של אמונה, שהתגלתה על ידי הנחל
הנובע אשר אינו פוסק, ומchia עם רב**

טלו חלק בהפצת אור הгалלה, הזיכרון והקדושה, בעקבות
דמשיחא, הctrפו אליו בשותפות אמיתה למען הפצת האור
והזרחתו על פני תבל בתפארה

הניחו אבן במבנה הקדשה - בית אבקsha'
חייב כבר עכשו:
0534-112-148